

נקבצו ובאו

מגזין הוועידה הארצית השנתית

על ארץ חמדה

עמ' 130

על תנובת השדה

עמ' 88

על הכלכלה

עמ' 48

על המחיה

עמ' 6

אדר תשפ"ג

שאי סביב עיניך וראי כולם נקבצו ובאו...

כל צעד ושעל, וזאת ההזדמנות להודות להם על כל השעות שהם מקדישים למען 'האיחוד', - וכל הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל, ובס"ד זוכים אנו שוב להיפגש יחדיו בוועידה השנתית, כשכולנו תפילה שתהא ההתכנסות הזו לתועלת, להגדיל תורה ולהאדירה, לקדש שם שמים ברבים.

מוגש לכם, מאן מלכי רבנן, גליון משובח, ובו תמצאו את מיטב התוכן שנמסר בוועידה בשנה שעברה, ונוספו עליו עוד כהנה וכהנה, דברי הדרכה והכוונה עצה ותושייה לתועלת הרבנים שליט"א.

זה המקום להזכיר לטובה, את חברי ועדת הרבנים של 'האיחוד' הרה"ג ר' יוסף קורלנסקי שליט"א והרה"ג ר' אריה ליב שפירא שליט"א, המלווים את האיחוד על כל צעד ושעל וכל דבר נעשה על פי הוראותיהם.

כמו כן במקום זה ברצוני להודות לחברי ועדת ההיגוי של 'האיחוד הארצי' הרבנים הגאונים הרב מרדכי הומינר שליט"א הרב גדליה פולישוק שליט"א הרב משה צבי קפלן שליט"א הרב אהרן וגשל שליט"א והרב שמואל שטרנפלד שליט"א המלווים את האיחוד בכל עת ובכל שעה וכל אשר ישנו שלהם הוא...

נסיים בברכה 'כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים' - היינו שכל הדברים הנמסרים בכנסיה זו יתקיימו ויהיו לתועלת הכלל והפרט, ותזכו לרוב נחת מכל יוצ"ח, מתוך בריות גופא ונהורא מעליא לאורך ימים ושנים אמן.

החותם בהערכה למעמידי התורה ידידכם יהודה ויספיש

'הועידה הארצית' שתי מילים שמקפלות בתוכם שנה שלמה של עשייה... של צפייה...

כבר עם תום הועידה בשנה שעברה בטעם של עוד - מתחילה הציפיה לוועידה של השנה הבאה.. והנה, היא הגיעה...

הסיפוק העצום, לראות התכנסות שכולה לשם שמים, כשכל העוסקים במלאכת שמים, העומדים הכן לשרת בקודש, בסיוע ועזר לכל בן ישיבה בקהילה ובשכונה, שלא ע"מ לקבל פרס, ומכל הארץ יבואוהנה מדרום וצפון, מזרח ומערב, מכל עיר וכל שכונה שבה קהילה של בני תורה, המפגש האיכותי בכמות ובאיכות, אשר מפי רבים מהנוכחים אנו למידים, על התועלת העצומה שיש בהתכנסות זו, כאשר משנה לשנה כמות הרכזים עולה ומשתבחת, ואף אנו ב'איחוד הארצי' מתרגשים מידי שנה, להכיל ולקבל במקום אחד, את השפע העצום של בני תורה בעלי לבבות זהב, של נתינה בלתי פוסקת, בימים ובלילות בימי שבת ומועד, באמצע הזמן ובימי בין הזמנים, לשמר את פך השמן הטהור של בני הישיבות הקדושות, גם בזמן שהם שוהים בשכונה ובקהילה, כאשר התחושה היא, שגם רבני האיחוד מכל מקומות מושבותיהם, כבר התגבשו להם לקהילה בפני עצמה, בבחינת 'איש את רעהו יעזור' בעצה והדרכה, לכל שאלה יש מענה, ולכל בעיה יש פתרון, ורואים בחוש את הסייעתא דשמיא העצומה המלווה את הרבנים שליט"א בכל קהילות הקודש, וגם אנו רואים בחוש את הסייעתא דשמיא העצומה המלווה את 'האיחוד הארצי', ובפרט שזכינו כי מרנן ורבנן גדולי ישראל שליט"א הם עטרה לראשנו, מרן ראש הישיבה הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א ומרן ראש הישיבה הגאון רבי דוד כהן שליט"א ביעוץ והכוונה על

דבר העורך

'כל כנסיה שהיא לשם שמים סופה להתקיים'

כולנו במטרה הקדושה שלשמה אנו מתכנסים.

זוכים אנו שוב להתכנסות ב'וועידה הארצית' שכולה לשם שמים, להרבות אהבה ואחוזה, להרבות עצה ותבונה, כיצד להוסיף ולחזק את בני היכלא דמלכא, בני הישיבות הקדושות, לתת להם את אותה מעטפת של שמירה בימי בין הזמנים, להעניק להם את האפשרות להחליף כוח בצורה הראויה, ולשמר את פך השמן הטהור בטהרתו, כיאה וכיאות...

בהתרגשות גדולה, מגישים אנו לפניכם את המגזין המהודר **'נקבצו ובאו'** - בו נתקבצו יחדיו, דברי חכמים, שנמסרו בשנה שעברה ב'וועידה הארצית', ובתוספת דברים המחזקים ומרוממים, בעצה ותושייה, לדעת את הדרך בה נלך ואת המעשה אשר נעשה.

למען הסדר והצורה, חילקנו את המגזין למדורים הבאים:

על המחיה - דברי רבותינו מרנן ורבנן שליט"א אשר מפיהם אנו חיים.

על הכלכלה - תובנות כלכליות ארגוניות לניהול נכון ורעיונות לגיוס משאבים.

על תנובת השדה - ראה ריח בני כריח שדה - דברי הדרכה והכוונה לעוסקים בעבודת הקודש עם בני הישיבות.

על ארץ חמדה טובה - רעיונות ועצות מעשיות לניהול נכון של טיולים, ויציאות בימי בין הזמנים בצורה המיטבית והראויה לבני הישיבות.

כולנו תקווה, כי אכן גם השנה 'הועידה השנתית' תהיה לתועלת לכלל המשתתפים, להגדיל תורה ולהאדירה, להוסיף ידע, להחכים ולהבין, ביתר עומק על הדברים הנצרכים לפעול בדור הזה.

ונסיים בברכה, שנזכה לראות בקרוב ממש את הנבואה המתגשמת **'ויעשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם'** להגדיל תורה ולומדיה, ולראות בקרוב ממש בביאת גואל צדק בב"א.

בהערכה רבה איתמר סקורניק

תוכן העניינים

על המחיה

6: דברי הכוונה ממרן רשכבה"ג רבנו ראש הישיבה שליט"א

8: מרן ראש הישיבה הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א ראש ישיבת סלבודקא

14: מרן ראש הישיבה הגאון רבי דוד כהן שליט"א ראש ישיבת חברון

22: רב שיח - הגאון רבי ישראל מאיר דרוק שליט"א ראש ישיבות תפארת ישראל והגאון רבי יעקב ישראל פינקוס שליט"א מרא דאתרא ק"ק אופקים

32: הגאון הגדול רבי יהושע איכנשטיין שליט"א ראש ישיבת יד אהרן

37: הגאון רבי צבי וובר שליט"א רב שכונת נווה יעקב קמניץ

40: הגאון רבי ישראל יצחק זילברמן שליט"א רב שכונת נווה יעקב מרכז

על הכלכלה

48: טורים אישיים משלוחא דציבורא

56: פאנל תרבות תורנית - הרב דוד זלץ הי"ו, הרב דוד בלומנשטוק הי"ו, הרב מנחם קפלן הי"ו

70: חברת צ'רדי - כיצד משמרים תורמים וכיצד מייצרים תורמים חדשים

על תנובת השדה

88: הגאון רבי אברהם משה קירשנבום שליט"א, מראשי ישיבת נחלת הלוויים

98: הגאון רבי יהושע פינק שליט"א

106: הגאון רבי יעקב שטרנשוס שליט"א, משגיח ישיבת שערי שמועות

112: שיח שמועות - שו"ת עם הגאון יעקב שטרנשוס שליט"א והרה"ג ר' ישראל ליוש שליט"א

114: הרב רפאל גריינמן שליט"א

על ארץ חמדה טובה

130: טהרת הכהנים - הרב יצחק כהן שליט"א

132: פאנל רכזים - הרב שמואל שטרנפלד שליט"א, הרב יחיאל רודמן שליט"א, הרב מרדכי שפירא שליט"א והרב יוסף שנברגר שליט"א

142: קום התהלך בארץ - הרב משה קרפץ שליט"א

151: מינהלת האיחוד - האגף הלוגיסטי

על המחיה

דברי מרנן ורבנן רבותינו שליט"א
אשר מפיהם אנו חיים

 האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

דברי הכוונה מרשכבה"ג רבנו הגדול מרן ראש הישיבה שליט"א

רבני האיחוד: אנחנו באנו בקשר לאיחוד בני הישיבות, יש מאתיים קהילות שנמצאים תחת האיחוד.

השואל: עושים עכשיו כינוס לכל האברכים ורוצים לשאול כמה שאלות את הראש ישיבה.

שאלה: עושים שם כל מיני פעילויות בבין הזמנים, ויש לפעמים הורים שמתנגדים שהבן ישתתף השאלה היא אם יש הורים שמתנגדים, זה יכול להיות דברים אחרים, יש הורים לפעמים שמתנגדים שהבן ישתתף בזה, והבן בכל אופן מגיע, האם האברך שמארגן את זה צריך להתייחס ולהגיד לו: אבא שלך לא מרשה אז אסור לך להשתתף, או להתנהג 'והתעלמת'.

מרן שליט"א: השאלה היא אם זה טובתו של הבן, מה טובתו של הבן, מה טובת הבן, מה אתו, מי צודק, אם האבא צודק או לא, צריך להכיר את המציאות.

שאלה: יש הצעה לחבר בין בחורים בקיבוץ, לבחורים בישיבה קטנה בתוך הבית כנסת, שבחורים בקיבוץ יקראו את הבחורים בישיבות קטנות, כמו שעושים 'אילן' בישיבות, שהבחורים בקיבוץ מקרבים את אלו שמגיעים...

מרן שליט"א: זה אי אפשר לדעת, זה יכול גם לקלקל.

השואל: לא כדאי.

מרן שליט"א: יא.

שאלה: יש ויכוח בין האברכים איך צריך להיות הקשר בין האברכים לבחורים, האם צריך להיות קשר שהאברך יישאר נכבד, שאולי ככה יהיה לו

השפעה יותר על הבחור, או שיהיה לו יותר קשר של חבר עם הבחור.

מרן שליט"א: צריך ידידות, ידידות אבל עם מרחק, עם מרחק, שידע שהוא לא חבר, ידידות אבל לא חבר, כך צריך להיות, חבר לא כדאי.

שאלה: הראש ישיבה מדבר הרבה על לימוד המוסר. העיקר זה מסגרת שעושים להם מסגרות לימוד בבין הזמנים, השאלה היא אם בבין הזמנים גם כן לעשות בתוך המסגרת של הלימוד הזה זמן לקביעות המוסר, או שבבין הזמנים...

מרן שליט"א: זה טוב, אבל גם שיהיה מוסר מה שמעניין, כל אחד שילמד מה שמעניין, אם זה משעמם זה שום דבר, שכל אחד ילמד מה שמעניין, שיבחר לו ספר מוסר שמעניין.

שאלה: אברך שרוצה להשפיע על אברכים אחרים שגם כן ייקחו חלק בזה, להקדיש מהזמן שלהם ולקרב בחורים, והם לא רוצים, השאלה היא אם הוא צריך להשפיע עליהם, או שיכול להיות שכיון שזה על חשבון הלימוד שלהם זה לא...

מרן שליט"א: לא כולם יכולים, לא כל אחד יכול, מי שלא נמשך כנראה שהוא לא יכול, זה לא בכוחו, זה לא הטבע שלו.

שאלה: יש אברכים שמתעסקים בזה ובאמת מקדישים הרבה מהזמן שלהם ורואים בזה תועלת גדולה, אבל זה על חשבון המשפחה, על חשבון שזה קשה לאשה, עד כמה אברך צריך באמת להקדיש בשביל זה?

מרן שליט"א: אז צריך לקחת עוזרת למשפחה, שתהיה עזרה במשפחה, לקחת עוזרת.

שאלה: אם אברך מרגיש שיש איזה נושא שהבחור מספר לו והוא מרגיש שזה מוריד אותו ביראת שמים, את האברך, הוא מספר לו על כל מיני כישלונות של עבירות שלו...

מרן שליט"א: שיתחזק, יש תועלת? הוא יכול לעזור לו? אם הוא יכול לעזור לו אז צריך שיתחזק, שיתחזק, שילמד מוסר, שילמד מוסר אז הוא יתחזק.

שאלה: בחור שיש לו פה לא נקי, האם לצרף אותו גם כן כיון שהוא נמצא בקהילה? או שלנסות להרחיק אותו כיון שהוא יכול לקלקל אחרים?

מרן שליט"א: אם הוא יכול לקלקל אז צריך טיפול, צריך טיפול פרטי.

שאלה: יש בשעות הלילה הרבה פעמים בחורים יותר יש להם גישמאק והם יותר ערניים לשתף פעולה, מצד שני אם עושים פעילות בלילה לפעמים חלק בחורים בגלל זה לא יקומו אחרי זה ולא יקפידו על זמן קריאת שמע.

מרן שליט"א: זה אי אפשר, אי אפשר, [צריך שיקפידו על] זמן קריאת שמע.

שאלה: בדרך כלל זה מנוהל על ידי הגבאים של הקהילות, יש לפעמים שיש אברך שרוצה להצטרף לפעילות הזאת אבל הגבאי מכיר שהוא לא דמות מספיק שהבחורים יראו בו דמות, האם הוא צריך [לצרף אותו]?

מרן שליט"א: להשתמש ממנו.

שאלה: דיברו עכשיו בהספדים על רבי חיים זצ"ל, כל כך הרבה מושגים גבוהים, איך, מה אומרים לבחורים, מה הם יכולים לקחת חלק מזה?

מרן שליט"א: כל אחד לפי כוחו. אם לומדים מוסר, מוסר שמעניין, זה הדבר הכי טוב שיכול להיות! מוסר שמעניין, רק שלא משעמם, בקביעות יום

יומית, חמש דקות, כמה דקות, בישיבות יש סדר מוסר בישיבות, בזמן.

השואל: רוצים ברכה לכל האברכים שעוסקים בזה, במלאכת הקודש, ומוסרים את הנפש.

מרן שליט"א: יא, הבא ליטהר מסייעין אותו, הבא 'ליטהר', אז גם 'לטהר' בודאי שיש סייעתא דשמיא, יש סייעתא דשמיא, זה זכות גדולה מאד, זה זיכוי הרבים.

השואל: יישר כוח.

מרן שליט"א: סייעתא דשמיא בזיכוי הרבים.

אסור לנו
להתפתות
ולרדת למדרגה
נמוכה מאד
שלא שייך כלל
לבן תורה, סוף
כל סוף עלינו
לשמור על
רמתם של
בני התורה

רשות ראש ישיבת חברון שליט"א, ראשי האיחוד, וכל העוסקים בצרכי צבור באמונה, בצרכי האיחוד, וכל האורחים החשובים, מורי ורבותי.

[ראשית כל, ברצוני להודות לכל אחד ואחד שנותן מזמנו כל השנה במסירות נפש ממש לעזור לבחורים, יש בזה צורך גדול מאד, ואני מבקש מאד להכיר טובה לכל העוסקים בזה.

המצב של עולם הישיבות היום, אולי כתוצאה מהקורונה, ויתכן שמסיבות אחרות, ישנה התדרדרות בחלק גדול מהציבור, בקצב שלא היה בשנים קודמות, אנחנו עם קפיצה כלפי מטה, ועלינו לחשוב על זה.

ישנו מצב אצל בחורים של חסרון באמונה, חסרון ביראת שמים, ישנו חיקוי גדול לרע, במוזיקה, בביגוד ועוד, והצד השווה של כל הבעיות האלו הוא ריחוק פנימי, אין פנימיות לגבי הקב"ה והיהדות, אלא הכל חיצוני ממש, וממילא ישנם את כל התוצאות האלו.

אנחנו בעולם הישיבות מנסים לעשות משהו בענין זה, אבל גם על האיחוד ישנו חיוב להתייחס לבעיה זו, ולחשוב על דברים חדשים שעד עכשיו האיחוד לא היה חייב לעשות, ועכשיו הוא כן חייב, ואני אתן מספר דוגמאות.

חבורות בספר דרך ד'

כיום חסר לבחורים בעולם הישיבות השקפה פשוטה ביסודות היהדות, והיה מהראוי שהיו קבוצות קטנות, חבורות בדרך ד', ושאר ספרים של מחשבה והשקפה, שעד עכשיו האיחוד לא עסק בזה, וזה צריך להיות חלק מתכניות האיגוד, זה דבר שחסר היום.

להיות בקשר עם הבחור גם באמצע הזמן

כמו כן, בענין שימת לב לבחורים, עד עכשיו אחזתי שבאמצע הזמן צריך כמה שאפשר שהאיחוד יהיה מהצד, אלא שהחינוך יהיה בידי הישיבות עצמן, אמנם כעת לאור המצב אני קצת משנה את דעתי, אלא שאם רואים על בחור שהוא קצת במצב של ספיקות שונות רבני האיחוד צריכים להיות ערים לזה, וצריכים להתקרב לבחור הזה, לדבר אתו, ואח"כ אם הזמן מתחיל יש להמשיך את הקשר ולעקוב ולראות מה קורה אתו, ואם יש לו ירידות - לחזק אותו, וכמובן בשיתוף פעולה

עם הישיבה, אבל המשגיח לא מספיק לזה, אלא צריך לעשות עוד משהו מעבר לזה.

אלו הם תמצית שתי הדברים שחשבתי, א. צריך לייסד קבוצות ללימוד דברי השקפה. ב. אם רואים ירידה חזקה ברוחניות אצל בחור, צריכים להיות קשורים אליו כל הזמן, גם באמצע הזמן, ולראות שאינו מתדרדר מדאי הרבה.

צריך להיות ער לבעיות שישנם עם הבחורים, ואם רואים בחור שצריך שמישהו ידבר אתו בענייני אמונה, צריך לסדר לו משהו.

מצד שני ישנם בחורים עם בעיה הפוכה, אין להם בעיות באמונה כלל, אלא שהם גם רחוקים, הבעיה שלהם מתבטאת בזה שהם צריכים מוזיקה

המצב של עולם הישיבות היום, אולי כתוצאה מהקורונה, ויתכן שמסיבות אחרות, ישנה התדרדרות בחלק גדול מהציבור, בקצב שלא היה בשנים קודמות, אנחנו עם קפיצה כלפי מטה, ועלינו לחשוב על זה

לבחורים הנאות, ומצד שני אסור לנו להתפתות ולרדת למדרגה נמוכה מאד שלא שייך כלל לבן תורה, סוף כל סוף עלינו לשמור על רמתם של בני התורה, ואף אם הבחורים דורשים לפעמים ההיפך מזה, אסור לנו לתת את זה, ואף אם זה סתירה לפעילותנו עם הבחורים, אסור לנו להיות שותפים למושג של ירידה בכל המושג של בני תורה ותהלוכותיהם.

אלו הן ההערות שרציתי להעיר, לדעת את המצב שהוא קשה מאד, ועלינו לעבוד הרבה יותר מאשר עד עכשיו, והקב"ה ייתן לכולכם הרבה סייעתא דשמיא לעשות את מה שצריך לעשות, ולהביא בחזרה את הבחורים המתמודדים להיות בני תורה אמיתיים, ואם כל אחד מוסר נפשו לזה, יהיה סייעתא דשמיא.

הקב"ה יעזור לכולכם, ואני שוב מודה לכם על כל פעולותיכם התמידיות, והשי"ת יעזור לכם בזה.

אנחנו בעולם
הישיבות מנסים
לעשות משהו בענין
זה, אבל גם על
האיחוד ישנו חיוב
להתייחס לבעיה זו,
ולחשוב על דברים
חדשים שעד עכשיו
האיחוד לא היה חייב
לעשות, ועכשיו הוא
כן חייב

חזקה, ביגוד שונה, לא ענין של מחשבה, אלא ענין של חיי עולם הזה במדרגה הרבה יותר ממה שצריך להיות, וגם על הבחורים האלו צריך לחשוב להכניס להם רגש של יהדות, ולפעמים אם נותנים איזה ספר מחשבה לבחור כזה זה יכול לעזור לו.

אלו הם שתי סוגי בחורים שנופלים, או נפילה מכח חסרון באמונה, או נפילה מכח קשר חזק לעולם הזה, שאין להם שום שייכות לצורת הבן תורה, ועליכם לתפוס את זה, ולעבוד על זה עם הבחורים.

לא להתפתות ולרדת למדרגה נמוכה

נקודה נוספת, מגיע בין הזמנים, בחורים רוצים לעשות כל מיני דברים, ואני מקבל טלפונים מהפעילים אם מותר לעשות כך וכך עם הבחורים, ללכת למקום פלוני ופלוני, מצד אחד צריך לתת

האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

מרן ראש הישיבה הגאון
רבי דוד כהן שליט"א
ראש ישיבת חברון • נשיא האיחוד

אצלנו התורה היא לא
רק מצוה - ואף שזה
הכי גדול, לא רק עולם
הבא, אבל התורה היא
תרבות וטעם החיים
שלנו, ונשמח בדברי
תורתך ובמצוותיך
לעולם ועד כי הם
חיינו ואורך ימינו!

רשות ראשי איחוד בני הישיבות בארה"ק, שלוחי דרבנן שמכירים ויודעים בערך ובחשיבות המפעל הגדול הזה, שבאו לתת את הכבוד וההערכה ולהיות שותפים במפעל הגדול הזה, והאברכים היקרים שמוסרים את נפשם להעמיד את האיחוד, שמשמעותו להעמיד את דור העתיד שלנו בטהרתו ותפארתו, רוממותו וגדלותו.

רציתי לדבר כמה דברים בקצרה. ישנו נושא שבוער בעצמותי, האברכים שנמצאים כאן נמצאים בשליחות, לפעמים על חשבון המשפחה הבית והילדים, למרות שאנו מאמינים שיש סייעתא דשמיא, ובכל זאת יש לזה מחיר.

לדעת שפועלים כאן גדולות ונצורות

אדם שפועל ועושה דברים גדולים, בדרך כלל מקבל חיזוק מאחור, שמכירים ומוקירים את המפעל הגדול שלו, אבל אברך שפועל בהצנע לכת, בחדרי חדרים ממש, בכל הפעילות הזו, לא מקבל ההערכה ואת הטפיחה על השכם, והעבודה היא עבודה עם אידיאל ורצון, לדעת שפועלים כאן גדולות ונצורות, וזה הדלק שצריך להניע אותנו, הידיעה שמבחינתנו אנחנו עוסקים בנפשות ממש, הרי גדול המחטיאו יותר מההורגו, ואם כן הרוחניות של הנער זה עוד יותר מהחיים שלו, כפשוטו ממש.

ישנו מכתב ממרן הגאון ר' אליעזר יהודה פינקל זצ"ל שכתב על השואה, שאם הבן שלו היה ח"ו יוצא מלהיות יהודי שומר תורה ומצוות, יותר טוב שהנאצים ימ"ש היו הורגים אותו, זה

חיים ממש. ואני רגיל להזכיר את דברי המשנה שאומרים לעדי שקר שתדעו שלפיכך נברא האדם יחידי, כי עולם שלם נברא בשביל להגיד את המעלה של נפש אחת מישראל, שכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים עולם מלא, ולהיפך להרוס ולהחריב ולהשמיד עולם מלא, זה ערך נפש אחת מישראל.

הציבור היום הוא ציבור ענק, עשרות ומאות ואלפים, אבל מבחינתנו אין לנו מספרים, כל יחיד ויחיד הוא עולם מלא, נפש שלמה שהיא עולם מלא, בשביל אדם אחד נברא העולם, עולם שלם שווה בשביל נפש אחת, ואסור לנו לוותר אפילו על נפש אחת. ולכן כלפי התפקיד הזה מבחינתנו, אין דבר שנותן יותר את ההרגשה וההכרה והכח לפעול כשיודעים שפועלים להקים נפש אחת מישראל, והנפש הזו תמשיך אח"כ בעז"ה להקים בית של תורה ותגדל דורות, זה לא רק דיני נפשות, אלא עולם מלא, וזה התפקיד שאנו עוסקים בו.

לכל דבר ולכל מילה יש פירות

רציתי להתמקד בנקודה שכמדומני צריך לחדד אותה, הפעילות של האיחוד באה בשני מישורים, מחד הפעילות הפרטנית של האברך מול כל יחיד ויחיד לחזקו, ובחלק הזה גם אם לא רואים את התוצאות באופן מיידי, צריך לדעת שעוסקים בנפשות - ואני גם בעל ניסיון בזה, זה לא נהיה ברגע אחד, שנותנים כדור והאדם מתרפא, צריך הרבה השקעה וסבלנות, יש עליות וירידות, וזה עבודה שלוקחת זמן, אבל יש לזה פירות, לכל דבר ולכל מילה יש פירות, וזה יכנס בתוך הלב ויצמח, זה עבודת היחידים שבאיחוד שמתעסקים בזה, ומקווים עוד להרחיב את זה, לתת עוד תקנים, ואני מקווה שנוכל שזה יהיה גם עם סיוע כספי, לתת לאברכים את היכולת לפעול ולעשות לפי גודל הציבור והקשיים.

העבודה שמתמקדת עם כל יחיד ויחיד

בדורנו ישנם כמה נתונים אובייקטיביים לקשיים, הבחורים באים ממשפחות מרובות ילדים, ולא תמיד יש להורים את הכח לתת את התשומת לב הראויה לכל ילד, ישנם בתים לחוצים כלכלית, ויש גם ב"ה ריבוי גדול בישיבות, בנערותי השיעורים היו הרבה יותר קטנים, עם תשומת לב לכל יחיד, יש היום ישיבות עם קרוב למאה חמישים בחורים בשיעור אחד, כמה אפשר להתייחס לכל אחד, אך אפשר לדעת מה קורה עם כל אחד, צריך להיות מלאך בשביל זה, בכל ישיבה ישנם שבעים שמונים בשיעור ויותר, ולפעמים הבעיות לא מתחילות בזה, אלא שאם בחור לא ממצה את עצמו, לא בא לידי ביטוי, זה דוחף אותו למקומות שאסור להגיע לשם.

הרחוב המקיף אותנו מכל הצדדים הוא נורא ואיום, כל יציאה לרחוב היא ניסיון, הטכנולוגיה שמצויה כל כך בקלות, ולדאבון לב מסתובבים בחורים שמגיעים לזה ומביאים אחרים להגיע לזה, יש לנו קשיים מאד גדולים להתמודד אתם, ולכן העבודה שמתמקדת עם כל יחיד ויחיד, לפעמים רק נותנים לו את האימון בכוחותיו שהוא שווה ויש לו משקל ומשמעות, יש איזה יחס אליו, זה עצמו יכול לבנות עולם מלא, וזה עבודתנו, זה בחינת ההסתכלות הכללית על הדברים.

הארגון אינו פועל לבד אלא על פי דעת תורה

נושא נוסף שצריך להתבונן בו, זהו התפקיד שהארגון אינו פועל לבד אלא על פי דעת תורה ועל פי ועדת רבנים, וצריך לחדד את משמעות

הציבור היום הוא ציבור ענק, עשרות ומאות ואלפים, אבל מבחינתנו אין לנו מספרים, כל יחיד ויחיד הוא עולם מלא, נפש שלמה שהיא עולם מלא, בשביל אדם אחד נברא העולם, עולם שלם שווה בשביל נפש אחת, ואסור לנו לוותר אפילו על נפש אחת

הדברים לרכזים בשטח, חלק גדול מפעילות האיחוד אינו רק החלק הרוחני, אלא גם החלק שמחוץ לחלק התורה, וכפי הנקרא בלשון חז"ל ביטולה זהו קיומה, בדור שלנו צריך גם ביטולה של תורה, אטרקציות וטיוולים, יציאות, זה המציאות, מה אפשר לעשות, אלא שצריך לעשות את זה באופן שלא יהיה ניתוק של חיי תורה, אלא כחלק מהמסגרת של חיי התורה, בתוך ישיבת בין הזמנים יקבלו גם את החלק שהם זקוקים לו, וזו היא המציאות שהם זקוקים לזה.

לפני כמה שבועות בא אלי בחור ישיבה ירא שמים, שקוע בלימוד, ואומר לי שיש לו חתונה של ידיד והשאלה היא אם מצד בין אדם לחברו צריך ליסוע לחתונה אלא שזה ביטול תורה, שאלתי אותו, למה אתה רוצה ליסוע לחתונה, האם בשביל ליהנות או לשם שמים, בין אדם לחברו, וחשב רגע, וענה - אולי חשב שגם אני ישמח מזה - אני נוסע לשם שמים, בשביל בין אדם לחברו, עניתי לו, לשם שמים ב"ה ישנם עוד בחורים שישמחו ליסוע, תישאר בבית מדרש, היתה לי הרגשה שזה לא יגמר בזה, הבחור צעד לאיטו לכיוון הדלת, עד שהסתובב חזרה ואמר לי שזה יהיה לו טוב להתאווור ולצאת, אמרתי לו - אם כך, מצוין, תיסע לחתונה, אבל תיסע לחתונה כי החתן זקוק לזה, ואדרבה, זה רקידה של מצוה, עם בני ישיבות, זה תועלתי וזה המציאות שלנו. אם נותנים לבחורים דברים לאוויר אותם, הם צריכים את הביטולה זהו קיומה, אבל צריך להתבונן בדברים, כי לפעמים אין בין גן עדן לגיהנום אלא כחוט השערה בלבד, וכאן זה קרוב לזה.

התורה היא תרבות וטעם החיים שלנו

בעולם החילוני, יש מושג ששמו 'תרבות', ומשמעותו היא שלכל אומה יש את התרבות שלה, הטעם והגישמאק שלה בחיים, בשביל מה הוא חי, עובד קשה לפרנסתו, אבל רוצה סיפוק בחיים,

והתרבות של היום היא כלשון הפסוק 'תרבות אנשים חטאים', בלויים, נהנתנות, זה התרבות, בפסוק בפר' אחרי מות כתוב ולא תלכו בחוקות הגוי אשר אני משלח מפניכם, וברש"י נימוסין ובתי קרקסאות תיאטראות שלהם, נימוסין הוא התרבות, וזה חוקות הגויים, לכלל ישראל יש תרבות, וזה לא בתי תיאטראות וקרקסאות, 'לא תלכו בחוקות הגויים' אלו בתי תיאטראות וקרקסאות, אלא בחוקותי תלכו - שתהיו עמלים בתורה, אצלנו התורה היא לא רק מצוה - ואף שזה הכי גדול, לא רק עולם הבא, אבל התורה היא תרבות וטעם החיים שלנו, ונשמח בדברי תורתך ובמצוותיך לעולם ועד כי הם חיינו ואורך ימינו!

תרבות הרחוב זה לא התרבות שלנו, יש חוקות הגויים ויש חוקים שלנו, אלא שכל אחד צריך להתאוורר לפי ערכו.

ישנו סיפור מפורסם ומוסמך שהגאון ר' משה שמואל שפירא זצ"ל הגיע למרן הגרי"ז זצ"ל בליל יו"כ, אחרי מעריב, ומרן הגרי"ז שהיה רגיל לצאת להליכה כל ערב אמר להגרמ"ש בא נצא להליכה, פתח ר' משה שמואל זוג עיניים, הרי עכשיו ליל יום כיפור! אמר לו מרן הגרי"ז אם כל השנה מותר לעשות את זה, גם בליל יו"כ מותר, ואם אסור - גם כל השנה אסור. אני דן מהמעשה הזה בשבילנו שאפשר לעשות הליכות בליל יו"כ כי צריך להיות הרב מבריסק בשביל להישאר באווירה של יו"כ עם ההליכה, אבל משמעות הדברים היא שגם הגרי"ז וגם החזו"א היו צריכים להתרעננות, גם החזו"א יצא לסיבוב, יתכן שהיה בזה גם צורך רפואי, אבל מסתמא לא רק זה, כל אחד צריך את ההתרעננות שלו, וגם בני הישיבות זקוקים לזה, והפחד שיש בזה שלא ייהפך להיות שהכנסנו בישיבה עוד תרבות

חוץ מבחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה, ואסור לנו לתת לזה ערך וחשיבות.

אנחנו נמצאים ממש סמוך לימי האבל להסתלקותו של גאון ישראל מרן ר' חיים זצוק"ל, מה היתה גדלותו של ר' חיים, משמעות גדלותו היתה שנתן את הערך העליון מעל הכל לחיי התורה ולא נתן שום חשיבות ושום ערך לשום דבר אחר חוץ מזה. כמובן, איננו יכולים לומר שאנחנו במקומו ואנחנו שייכים לזה, לא נשלה את עצמנו, אבל הוא נתן את הכיוון והדרך של עולם התורה, לבא ולדעת שאיננו נמצאים בעולם הישיבות רק בשביל לקיים מצות ת"ת שהיא כנגד כולם, אלא יסוד עולם התורה הוא לדעת שהתורה היא ערך עליון, יסוד החיים ומעלת החיים, ונשמח בדברי תורתך ובמצוותיך לעולם ועד כי הם חיינו, ואורך ימינו. זה התרבות שלנו וזה החיים שלנו, ובלי זה

ב"ה אני יכול לבא
ולומר ש'איחוד בני
הישיבות' כפוף
לגמרי לדעת תורה,
ובזה אני חושב
שכחו וסגולתו
והסייעתא דשמיא
שיש לו, לא זזים בלי
סמכות דעת תורה
ע"י ועדת הרבנים
שמונו ע"י גדולי
ישראל, ובאופן זה
נוכל לשמור על
הדברים בצורה
הנכונה והראויה

וסגולתו והסייעתא דשמיא שיש לו, לא זזים בלי
סמכות דעת תורה ע"י ועדת הרבנים שמונו ע"י
גדולי ישראל, ובאופן זה נוכל לשמור על הדברים
בצורה הנכונה והראויה, ושיתקיים בנו ג"כ לזכות
את כל הנפשות ולגדלם, ובין הזמנים יהי מצב של
חיבור לתורה וקיומה, ובעז"ה ייתן לנו את כל הכח
להמשיך הלאה ביתר שאת וביתר עוז במפעלים
הגדולים, ולראות את הדור הצעיר שלנו שנמצא
בתוך הרחוב הנורא שמקיף אותנו, ממשיך לגדול
ולהתעלות בתורה בקדושתה ובטהרתה, ובכח
התורה נזכה לגאולה שלמה והרמת קרן התורה
במהרה ונזכה לראות את הדור הצעיר ממשיך את
מורשת התורה לדורות הבאים.

חלק מהתרבות שלנו, אני מרגיש שזה דבר שעלול
לפגוע בכל היסודות והבסיס של עולם התורה,
ולא זה התפקיד של איחוד בני הישיבות, האיחוד
תכליתו ותפקידו אדרבה, שכל יציאה שהבחור
זקוק לה חוץ לכותלי בית המדרש תהיה חלק
מהחיי תורה של הבחור, שהמציאות שלו בחיי
התורה לא תהיה מציאות של עזיבת התורה, אלא
מציאות של חיבור לתורה, שלא יהיה מצב של אם
תעזבנה יום יומיים תעזבך.

איני בא לקטרג, לא בא בטענות ותלונות,
כי הרצון הוא רצון טוב, ובאים רק להועיל, אבל
אני בא להדגיש רק את האמור, שאין בין גן עדן
לגיהנום אלא כחוט השערה בלבד, ההתבוננות,
ולהיכנס לדקויות של הדברים, לשמור עליהם
בחרדת קודש שכל פעילות שיש כאן לא תעמיד
תרבות נוספת חוץ מתורה בעולם התורה, אלא
לומר לבחורים אדרבה, ישנם חיי ישיבה, ואנו
ממשיכים בזה, אלא שאנו מעוניינים לשמור על חיי
הישיבה וצורת בני הישיבה גם בבין הזמנים, באופן
שלא נכנס לתוך הרחוב, אלא לשמור על המסגרת
שלנו בתוך הרחוב, וזה התועלת שבדברים.

בעז"ה נתבונן בזה, ונשמר את הצורה הזו
שהיא חלק די מרכזי בפעילות, לא כל הפעילות,
ובחלק הזה אנו צריכים מאד לייקר אותו ולשמר
אותו.

ב"ה אני יכול לבא ולומר ש'איחוד בני הישיבות'
כפוף לגמרי לדעת תורה, ובזה אני חושב שכחו

כביכול אנחנו נמצאים במקום שאין לנו את הבסיס
והיסוד לכל חיינו.

אומרים שהדור יותר חלש, איני יודע אם
דווקא הדור יותר חלש, ואם כשהייתי צעיר הדור
היה יותר חזק, איני בטוח, אבל הצרכים היו נמוכים
כי בד"כ גם ברחוב החילוני לא היו את המושגים
של הצרכים של חיי העוה"ז כמו שזה היום אצלם,
זה מקרין בד"כ גם לציבור שלנו.

מציאות של חיבור לתורה

יש צרכים, אבל צריך את זה רק מבחינת
ביטולה זהו קיומה, ואסור שיתנו לזה ערך וחשיבות
מצד עצמו, עלינו להדגיש שכל עניינו ומעלתו הוא
רק כהיכ"ת לקבל התרענונות, שנוכל להמשיך את
סדרי הלימוד, אבל כשנוצר מצב שהזמרים נהיים
נערצים או שנותנים ערך לשירה, לבא ולומר
הזמר הזה מגיע והזמר הזה מגיע, ולעשות מזה

בדורנו ישנם כמה
נתונים אובייקטיבים
לקשיים, הבחורים
באים ממשפחות
מרובות ילדים, ולא
תמיד יש להורים
את הכח לתת את
התשומת לב הראויה
לכל ילד, ישנם בתים
לחוצים כלכלית, ויש
גם ב"ה ריבוי גדול
בישיבות

הגאון רבי ישראל
מאיר דרוק שליט"א
ראש ישיבות תפארת ישראל

הגאון רבי ישראל
יעקב שליט"א
מרא דאתרא ק"ק אופקים

רב שיח

במשנתו ולזכרו של מרן בעל דרך אמונה זצוק"ל

על המחיה

מנחה: הרה"ג רבי מרדכי הומינר שליט"א | מרבני האיחוד

מופיעים אחד ליד השני, לכל הציבור היה לוקח כמה חדשים לבדוק אות אחרי אות, וכאן כותב מרן את כל המקומות שאין שתי אותיות צמודות אחד ליד השני בכל התנ"ך, וכי זו ידיעת התורה סטנדרטית? זה הרי מבהיל ומדהים, מעבר לידיעת התורה, בלתי ניתן לתפיסה, לדעת את כל התנ"ך לאותיותיו!!

ישנם עוד דוגמאות למכביר שמופיעות בספריו, והיה ניתן לראותם בחוש גם אצל השואלים ששאלוהו בכל סוגיות התורה, ואף את הקישור שבדברים, שהיה ניתן לראות שעונה תוך כדי הליכה, כל אחד שאל היכן שאחז בכולל, וענה במקום, לא רק את מה שכתוב, ולפעמים זה היה עם הוכחות לכאן ולשם, הייתי המום מזה. פעם נכנסתי ומישהו שאל כארבעים וחמש שאלות, לקח מרן את העט וכתב ע"י תוספתא פ"ז מסנהדרין ה"ה אין השואל שואל יותר מג' שאלות, גם לזה מצא תוספתא, אבל זה לא רק ידיעה, גם אם אחז בדרגה של כתבם על לוח לבר.

רבי עקיבא אייגר מציין ברש"י ברכות כ"ה ע"ב הרבה מקומות שרש"י כתב 'לא ידעתי', מוסיף הגר"ח עוד ארבע עשרה מקומות שרש"י לא כתב, הוא לא הלך וחיפש, מדובר במשהו שמימי לא יאומן.

העזתי פעם ושאלתי אותו לא רק איך מספיקים ללמוד את הכל, ואיך יודעים את הכל, אלא איך מגיעים לכזו איכות של תורה, מו"ח [הגאון רבי מיכל זילבר שליט"א] הגדיר שמתקופת החת"ס לא היה כזה דבר, לדעת כל דבר בצורה מסודרת, עם בהירות, אני לומד קצת בישיבות, עם לומדע"ס, עם הבנה ובהירות מסודרת, אבל איך מגיעים לידיעה כזו?

הביא לי מרן זצ"ל את דברי המדרש, וזה חשוב להחדיר, ידוע המשל של המדרש שממשיל את התורה לכד עם שמן, כל טיפת מים שמכניסים לכד מלא עם שמן, טיפת שמן צפה ויוצאת החוצה,

תכנסנו לרב שיח עם הרבנים שליט"א, מאז פטירתו של מרן שר התורה זצ"ל, ציבור בני התורה מרגיש תחת משימה, מאז האבל הגדול, המכה הגדולה והחסר הגדול שנוצר בעולם.

כשמגיעים ימי בין הזמנים, ואנו נפגשים עם הבחורים, מוטל עלינו בזמנים אלו שלבבות הבחורים יותר פתוחים עם רבני האיחוד, להעביר אליהם מסרים, הן באופן אישי, והן בכינוסים כלליים וכדו', ולשם כך התכנסנו עם הרבנים שליט"א שהיו קשורים עם מרן זיע"א, נבקש בזאת מהגרי"מ דרוק שליט"א לשמוע נקודה מרכזית, מה המסר שאנו יכולים להעביר לדור הבא.

הרב דרוק: קשה להקיף בכמה מילים את דמותו של האדם הגדול בענקים שהפסדנו, כולם יודעים את העוצמה של ר' חיים, אבל להעריך את גודל האבידה, את המסר, הרי ישנם כל כך הרבה מסרים, איש האשכולות ביגיעת התורה, בידיעת התורה, בקדושה, בטהרת המחשבה, במידות טובות. ניסיתי כמה וכמה פעמים להוציא ממנו את הסוד הגדול, שהוא שייך גם אם נצליח להגיע לרום מעלתו, יהיה מאד חשוב ללמוד מהנקודה העיקרית הזו.

ישנו ווארט ידוע בשמו, תוספות בגיטין כותב, שגט נקרא גט, מכיון שכותבים את הגט ב"ב שורות, וגט בגימטריא י"ב, אומר רבינו הגר"א, שבכל התנ"ך לא מצאנו ג' כתוב סמוך לט', ועל שם זה נקרא גט, שכפי שהג' והט' תמיד נפרדים, כך הבעל והאשה נפרדים.

שואל מרן הגר"ח, ונדפס בטעמא דקרא פר' כי תצא, הרי ישנם עוד שש מקומות, ג' עם ק', ז' עם ט', ז' עם ס', ז' עם צ', כל אלו לא כתובים בכל התנ"ך, אם הייתי תולה כאן לוח וכותב עליו את כל התנ"ך לנגד עיניכם, ונשאל איזה אותיות אינם

אמר לי מרן זצ"ל עשרות פעמים, 'אני מתפלל לקדוש ברוך הוא שלא יכנס לי שום טיפת מים בשמן הזה, והשמן ישאר בתוך הכד'.

ידוע, אנשים ביקשו הכרעה, והרבה פעמים, אולי רוב הפעמים אנשים כ"כ התרגשו, להיות לידו ולשאול, והם הסתבכו, ורצו להוסיף פרט נוסף, וביקשו ממני, וניגשתי אחרי דקה או חצי, ואמרתי 'ביחס לשאלה', ומיד אמר, 'מה היתה השאלה?' היה בקי בכל התורה, זכר כל נבכי התורה, וכל תג ותג, ואת השאלה שכח? על זה התפלל והתחנן לקב"ה שלא יכנס לו שום ידיעה בעולם. וסיפר לי הגאון רבי יעקב שוב שליט"א שמתפלל בלדרמן למעלה מחמישים שנה, שמעולם לא ראה אותו עוצר ליד לוח מודעות לראות מה כתוב, אפילו זמני תפילות, שלום זכר, גארנישט! שום מודעה!

ככל שתנסה להחדיר באנשים שיכנס להם כמה שפחות דברים, כך התורה יותר תשמר, בדורנו כל כך הרבה דברים תופסים את הבן אדם, את הישיבה בחורים, כל כך הרבה נייעס ומדיה וסיפורים, אפילו דברים לא אסורים, כל כך הרבה דברים חוץ מהתורה, כל כך הרבה שמן בורח החוצה, אי אפשר להחזיק את התורה כמוהו, אבל פחות מים אפשר, כמה שפחות מים יכנסו, לנסות לפעול ולהפעיל להכניס כמה שפחות מים כדי שישאר מעט מן השמן.

נבקש מהגאון הרב שליט"א לשמוע כמה מילים.

הרב : אני ינקתי תורה וקדושה ככל עמך בית ישראל, ואנסה בזכות הרבים להעמיד מעט נקודות.

כפי ששמענו מהגרי"מ, אנחנו בתקופה שאחרי אשכבתיה דרבי, ואנחנו עומדים כאן כגנרלים, שאחראים על ציבור שלם, ונראה שזה הזדמנות עצומה, כולם מדברים על רבינו הקדוש ז"ל, שהיה איש האשכולות שכולהו איתנייהו ביה, אבל הנקודה המרכזית כפי ששמענו זה התלמוד תורה כנגד כולם, וכדברי המשנה של רבי מאיר שכל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה,

וראינו בעינינו את כל המשנה שם מתחילה ועד סוף, כל הדור ראה את הלומד תורה לשמה.

כשמדברים כעת זה הזדמנות גם בשבילנו, אבל כשמדברים על צעירים, ודאי צריך להמשיך לעשות עסק מהדבר הזה, כשמרן הרב שטיינמן זצ"ל נפטר, כולנו זוכרים, ועד היום יודעים, שלאחר הצוואה כולם דברו להביל את העולם הזה, דיברו אז סיפור, שהגיעו זוג לאחר החתונה בסביבות מודיעין עילית לבחור פורמייקה, ולפתע הבעל אמר לאשתו בשקט, נו, הרב שטיינמן גם היה בוחר כך? ובעל החנות צחק, ואמר שכבר פעם עשירית שאני שומע את המשפט הזה, כלומר, העולם כולו היה תחת הרושם, שיש דברים יותר חשובים מאשר בחירת פורמייקה, וזה נכנס לתוך הנפש, כדברי חז"ל בילקוט בקהלת, על הפסוק כמסמרות נטועים בעלי אסופות, אימתי הם נטועים כשבעליהם נאספים, כלומר שכשבעליהם נאספים יש סגולה מיוחדת של נטועים, זה ניטע בתוך הלב.

מורי ורבותי, אנו נמצאים לקראת בין הזמנים, ואנחנו נמצאים במסגרת איחוד בני הישיבות, אצלנו באופקים, ויש גם בעוד מקומות, מעמד הסיומים, וביקשתי והתחננתי להגאון רבי גדלי' הונגיסברג שליט"א שכידוע היה מאד דבוק במרן זיע"א, באופן שא"א לתאר, והוא הוציא את הספר 'החובות', ורציתי שיבא למעמד הסיומים, מכיון שבזמן ההספדים היה מאד קשה להשיג אותו, ואם הוא או אחרים שספגו ממרן רבינו זצ"ל יגיעו וידברו על העניין הזה של התורה, של החובות שלו, כעת, בזמן שהדמות של הרבי הקדוש ז"ל עומדת לנגד העיניים, בס"ד יהיה לזה הרבה יותר קיום, כי לעניות דעתי, הזמן הזה עובר מהר, ולכן גם אמרתי לאחרים אצלנו שכדאי שכל בחור יצא עם הספר 'החובות' ביד.

העניין של לימוד התורה צריך חיזוק, אפילו בעולם שלנו, יש הרבה פעילות מסביב בסוגיות אחרות, חשובות ככל שיהיו, שיכולים למעט את המושג של לימוד התורה, שבחור יכול לגשת ולומר, מה יצא לי מהלימוד, בשביל מה אני לומד

כל הזמן, עוד מסכת, מה יצא לי מזה? יש עוד מצוות, יש הרבה שמציעים דברים יותר מזומנים, מרן ר' חיים זצוק"ל חנך דור שלם על לימוד התורה הקדושה לשם התורה, ולא לשם שום דבר אחר, לחזור ולחזור ולחזור, זה היה מציאותו, לשם התורה.

הוא ידע את הכל באפו שאולי היה צריך לחיות שלש מאות שנה בשביל לשכוח את התורה שידע, ועל אף שהוא ידע את הכל, חזר וחזר וחזר, רק לשם התורה דקודשא בריך הוא.

אולי טיפ קטן, אמרתי אצלנו באופקים, נפש החיים שער ד', זה ספר שנותן לנו חשקת התורה, ולפתוח אותו באמצע החיים זה לא דבר פשוט, אבל אולי בבין הזמנים זה ההזדמנות, לעשות קביעות, אולי לתת איזה מלגה קטנה על זה, בחור שיסיים נפה"ח שער ד', ילמד פרק אחד כל יום, זה בחור אחר! הוא ידע מה זה תורה, כפי שר' חיים מביא שם את כל הזוהר, ידע שלשבת ליד גמרא כל העולם כולו כדאי הוא לו.

הרב הומינר: רבינו זצוק"ל ידוע שמצערותו למד כפי מה שלבו חפץ, ולהבחיל"ח רבינו מרן ראש הישיבה שליט"א גם מרבה לדבר על לימוד לפי טבעו, השאלה היא האם בחור צעיר יכול להחליט מה טבעו ללמוד, או שיתכן שהוא טועה, והאם, או איך, ניתן להסביר לבחור שבמסגרת הישיבה צריך לשמור את מסגרת הישיבה, ולא מה שלבו חפץ.

הרב דווק: רבינו מרן שר התורה זצ"ל, ידוע שתמיד למד בסדרי הישיבה את מה שלמדו בישיבה, אבל תמיד חרג מזה, למד כבר את רוב הש"ס עם אביו מרן הקה"י זצ"ל לפני הבר מצוה, כולל המסכתות הקשות, יבמות ועירובין, ולפי מה שאמר לי, משנת תש"ד עד תשפ"ב כל שנה סיים את כל התורה כולה, 78 שנה שסיים כל שנה את הש"ס בבלי וירושלמי, מגיל 16, בשנה הראשונה והשניה לא הצליח לגמרי, והחל מהשנה השלישית ואילך הצליח לסיים כל שנה, כלומר הוא באמת למד את סדרי הישיבה, אבל למד הרבה מעבר למה שסדרי הישיבה דרשו.

כמובן, שכמה פעמים באו רעיונות, בגלל שלא כולם בריאים בלימוד העיון, וניסו להגיד להם שהקוועץ' בעיון גורם להרבה נפילות אצל בחורים שלא מרגישים מספיק חיבור וסיפוק, אולי צריך לפתוח עוד סוגי ישיבות, שלומדים בצורה אחרת, יותר מהירה, דף או דף וחצי ליום, והוא ממש שלל את זה, למרות שיש בקורת על ההספק בישיבות, אבל לא משנים מסדרי הישיבות בשום פנים ואופן. לפעמים אפילו התווכחתי על מוסר, שאמרתי לו שזה הפך להיות רשמי לסדר בטלה בהרבה מקומות, ולא הסכים לשנות (אגב, הוא סיפר לי שפעם אחת באמצע סדר מוסר הגה"צ ר' אלי' דושניצר זצ"ל ניגש אליו ושאל אותו שאלה בלימוד, ר' חיים הסתכל עליו בהלם, ור' אלי' אמר לו אתה לא לומד מוסר לפחות תחשוב בלימוד..., ר' חיים אמר לי, לא עבר יום שלא למדתי מוסר, אבל כנראה שר' אלי' הבין שגמרא אני לומד יותר טוב ממוסר, ורצה להעיר לי על זה בצורה שישאל אותי שאלה בלימוד).

נחזור לעניינינו, במידת הכלל, ברור שגם משנתו הייתה שהישיבות צריכות להישאר

כמתכונתן, למרות שאפשר לשפר ולייעל, אבל אסור לשנות מסדרי הישיבה כי הוא זה, אבל גם ברור שיש בחורים מסוימים שבתוך המסגרת, ועם המסגרת, אפשר לתת להם לשנות את המתכון, אם אנחנו יודעים שהצורה שלהם היא רק באופן שונה - כמובן שלא יפגע בצורה הכללית - ניתן לתת להם לגדול ולצמוח בצורה קצת שונה, בצורה יותר היקפית.

כשאני למדתי בישיבה גדולה נכנסתי למרן שה"ת זצ"ל לשאול אם אני יכול להבחין בלילה במפעל הש"ס, כמובן שאמר שרק בהסכמת ראש הישיבה שלי, אבל הוא נתן את הגושפנקא שאני יכול לעשות את זה, כלומר שבתוך המסגרת הכללית, ניתן, ואפילו חובה לתת לבחורים מסוימים לפתח את הכוחות שבפוטנציאל שלהם, וכך יעלו מעלה מעלה בתורה ויראת שמים.

הרב הומינו: ידוע הפלגתו של מרן שר התורה זצ"ל במצוות כיבוד אב ואם, והרבה סיפורים ישנם מסביב התייחסותו והנהגתו אליהם בכבוד וביראה,

צילום: יעקב זילבר

וממרן החזו"א ידוע על הקפדתו היתירה במצוות כיבוד אב ואם, והמעשה המפורסם בילד ששאל אותו איך צומחים חזון איש, והתשובה היתה בזכות מצוות כבוד אב ואם, איך מנחילים לצעירים מבני התורה את המצווה המיוחדת הזו.

הרב: בנוגע לישיבות, ידוע לי שבישיבת תפרח הגאון רבי יעקב פרידמן שליט"א, שהוא אדם גדול מאד כידוע, מאד מעודד ללמוד הלכות כבוד אב ואם לפני בין הזמנים, וכידוע שגם משנתו של רבינו הקדוש ז"ל היתה שאין כמו לימוד ההלכה להחדיר את הדברים, בכל סוגיא ובכל זמן, אם לומדים את ההלכה בזמנה, לפני שמגיע המועד וכדו', החג נראה אחרת, וזה בדוק ומנוסה הן מהבחינה הטבעית והן מהבחינה הסגולית.

ידוע שגם בנפש החיים כתב שכל מצוה יונקת את כוחה מהתורה הק', המצוות נובעים מהתורה הק', וכל בירור בהלכה, ואפילו אם אינו בירור עמוק, מאיר את אור המצווה בנפש האדם, אם כן, אם היינו מצליחים לפני בין הזמנים או בתוך בין הזמנים ללמוד הלכות כיבוד אב ואם, שבחור יראה שבשו"ע כתוב שאסור להגיד לאבא לא, ולא שיחשוב רק אם יפה לומר לאבא לא או שלא יפה, נעים או לא, אלא יחשוב אם מותר או אסור, זה שולחן ערוך, זה דאורייתא.

בצעירותי אמרתי פעם משהו בבית שלא היה כ"כ לכבוד ההורים, ואבי מורי זצ"ל אמר לי להעתיק את לשון הרמב"ם בהל' כבוד אב ואם, ואם היינו מכים אחד את השני כדרך ילדים, היה מושג בבית לומר 'צריך לכתוב את הרמב"ם של הלאו בתורה פן יוסיף, שזה איסור דאורייתא', והיינו מתווכחים אם זה דרך נציון או דרך בזיון, עכ"פ הלכה היא, וכשיש רמב"ם ושו"ע יודעים מה אסור ומה מותר, ואם היינו יכולים להחדיר לציבור הצעיר וגם לנו, את לימוד ההלכה, הלכות כיבוד אב ואם, אם היה מציאות שכשבחור יצא לבין הזמנים או בתוך בין

הרב דרוק: כולם יודעים את העוצמה של ר' חיים, אבל להעריך את גודל האבידה, את המסר, הרי ישנם כל כך הרבה מסרים, איש האשכולות ביגיעת התורה, בידיעת התורה, בקדושה, בטהרת המחשבה, במידות טובות.

ידוע המשל של המדרש שממשיל את התורה לכד עם שמן, כל טיפת מים שמכניסים לכד מלא עם שמן, טיפת שמן צפה ויוצאת החוצה, אמר לי מרן זצ"ל עשרות פעמים, 'אני מתפלל לקדוש ברוך הוא שלא יכנס לי שום טיפת מים בשמן הזה, והשמן ישאר בתוך הכד'.

ברור שגם משנתו הייתה שהישיבות צריכות להישאר כמתכונתן, למרות שאפשר לשפר ולייעל, אבל אסור לשנות מסדרי הישיבה כי הוא זה, אבל גם ברור שיש בחורים מסוימים שבתוך המסגרת, ועם המסגרת, אפשר לתת להם לשנות את המתכון, אם אנחנו יודעים שהצורה שלהם היא רק באופן שונה - כמובן שלא יפגע בצורה הכללית - ניתן לתת להם לגדול ולצמוח בצורה קצת שונה, בצורה יותר היקפית.

הרב : מרן ר' חיים זצוק"ל
חינך דור שלם על לימוד
התורה הקדושה לשם
התורה, ולא לשם שום דבר
אחר, לחזור ולחזור ולחזור,
זה היה מציאותו, לשם
התורה.

בישיבת תפוח הגאון רבי
יעקב פרידמן שליט"א,
שהוא אדם גדול מאד
כידוע, מאד מעודד ללמוד
הלכות כבוד אב ואם לפני
בין הזמנים, וכידוע שגם
משנתו של רבינו הקדוש
ז"ל היתה שאין כמו לימוד
ההלכה להחדיר את
הדברים, בכל סוגיא ובכל
זמן, אם לומדים את ההלכה
בזמנה, לפני שמגיע המועד
וכדו', החג נראה אחרת, וזה
בדוק ומנוסה הן מהבחינה
הטבעית והן מהבחינה
הסגולית.

לא קופצים מדרגות, אלא
שלב אחרי שלב אחרי
שלב, אדרבה, אם יש
לך התעוררות, תתחיל
להתקדם בדרגות, עד
שבעז"ה תצליח, תנצל עוד
ועוד, אבל לעשות בבת
אחת פעולות דרסטיות,
הניסיון מעיד שלא יוצא מזה
שום תועלת.

הזמנים תהיה מסגרת של הלכות כבוד אב ואם,
ודאי שהיה לזה פירות גדולים מאד.

הרב הומינר: כיהודה ועוד לקרא, ישנה ישיבה
קטנה שבמשך כל השנה, ובבין הזמנים זה ודאי
רעיון, ללמוד את הערוך השולחן בהל' כבוד אב
ואם, שנותן הרבה טעמים ומפשט את הדברים,
ומן הראוי כדברי הרב שליט"א לרכז את ההלכות,
לפתוח מסגרת כזו ללמוד כמה הלכות בכבוד אב
ואם, וחביבה מצוה בשעתה.

אחרי פטירת מרן הסטייפלר זצ"ל, ידוע
שמרן רבינו זצ"ל הקדיש את זמנו לציבור, וקבע
זמנים לכך, ואף שכל רגע היה יקר לו מאד, הפקיר
את עצמו כפשוטו לענות לציבור, השאלה היא לכל
אברך בן עליה שמתחבט בזה כל השנה ובפרט
בימי בין הזמנים, מה מידת הצורך שלו לתרום
לבחורים הצעירים ולהרתם לפעילות הקהילה
למען הבחורים, אם זה בא על חשבון עלייתו.

הרב דרוק: אני יכול לומר כאן את מה שלמדתי
מרבתי, עוד לפני שהיה זמני קבלת קהל דלתו של
רבינו הגר"ח הייתה פתוחה, הרבנית ע"ה היתה
יושבת בחוץ, והוא היה לומד בבית, והיו נכנסים
ופורסים לפניו את כל הספיקות והשאלות, והיה
מקריב מזמנו לענות עליהם, ואף שהחשבונות
של ביטול הזמן היו אצלו נורא ואיום, אם אך ידע
שאנשים מחכים בחוץ, היה אומר שיכניסו אותם.
הסדר יום שלו היה עמוס לעייפה וניצל כל רגע פנוי,
ושרף לו שניות של ביטול תורה, באופן שהשאלות
שהיו לו כפי שנשאל פעם ע"י משהו פעם אחת
באמצע הלילה התעורר והיה צריך עדיין להמשיך
לישון, מה יעשה באותם דקות, אמר לו מרן הגר"ח,
זה קרה לי לפעמים, ולכן חשבתי על שמות תנאים,
שלא צריך לזה ברכת התורה, אבל זה לא ביטול
תורה, זה מושגים של מחשבות של ביטול תורה,
לא לדלג את החובות, ולענות על המכתבים שזה
החשיב כהרבצת תורה, ולענות לכל השאלות אף
שלפעמים שאלו שטויות ממש, ובכל זאת במידת
הסבלנות העצומה שלו ענה לכל אחד ואחד,
אדם גדול שהקדיש עצמו וזמנו למען הציבור, עם
כל גדלותו, ושמעתי פעם ממו"ח הגר"מ זילבר

שליט"א שגם מסיים כל שנה ש"ס בבלי וירושלמי,
שמניסיונו ניתן בכל יממה, גם לגמור, גם לעזור,
וגם קצת להתבטל, רק לנצל. וברור שאלו דברים
שאין להם שיעור, ומי שמרגיש שזה מפריע לכל
עלייתו זה משהו אחר.

ישנו מעשה מרגש מאד, שהרב זצ"ל ישב ולמד,
ולפתע נכנסה הרבנית ע"ה ואמרה שיש בחורה
מאורסת שרוצה לעזוב את השידוך כי הבחור לא
על רמה, שאלה הרבנית מי אמר לך שהבחור לא
על רמה? וענתה ש'הוא אומר בדיחות קרש', שאלה
הרבנית מה לענות לבחורה שעומדת כאן בחוץ,
שאל הרב, למה היא רוצה לעזוב את השידוך עם
הבחור, אמרה הרבנית כי הבחור לא על רמה [אצל
הגר"ח זה תלוי בכמה הוא יודע מהש"ס...], שאל
הרב, מהיכן היא יודע שאיננו על רמה? ענתה כי
הוא אומר בדיחות שאינם מצחיקות, אמר הרב,
תבקשי ממנה שתספר לך בדיחה אחת בשמו, יצאה
הרבנית ושאלה, וסיפרה לר' חיים, ור' חיים, גדול
הדור צוחק, צוחק, וכו', אם כך, שגדול הדור צוחק,
כנראה שזה כן על רמה, והשידוך התקיים וב"ה גם
יש להם ילדים, זה נקרא להקדיש את עצמם לכלל,
וכי בדיחות מעניינות אותן?

הרב הומינר: לקראת ימי בין הזמנים, דברו
קודם על התייחסות לבני עליה, [סיפרו שבימי
השבעה אף היה מי שהציע להבחל"ח רבינו מרן
ראש הישיבה שליט"א שיעשו תכנית שכל אחד
ילמד שמונה דפים ליום וכו', ותשובתו לזה ידועה]
והיו כאלו שלאחר ההסתלקות עשו חיזוק ורצו
לגעת בקצה גדולתו של רבינו זצ"ל, ולקחו על עצמם
דברים גדולים, איך מוצאים את האיזון הנכון, לקחת
דברים במידה הרצויה?

הרב : ראשית, לצערי, ודאי השאלה נוגעת
רק ליחיד סגולה, נזכרתי במסופר על רבינו זצ"ל
שסיפר שבילדותו רצה לומר תחנון, ולא היה כסא
ולכן התיישב על הרצפה ואמר תחנון, ואביו, רבינו
הסטייפלר זצ"ל נתן לו על זה סטירה, 'מדארף
זיין נורמל', צריך להיות נורמלי, וסטירה זו חינכה
דור שלם, זה לא היה רק בשביל ר' חיים. אחד
מהדברים העצומים שרבינו שר התורה השריש, על

שמים, ואח"כ תתחילו לדבר על הפרטים כגון תפילה בנץ וכו'.

ברצוננו להודות להגאון רבי ישראל מאיר דרוק שליט"א ונבקשו לומר דברי סיום.

אנחנו עומדים לפני בין הזמנים, וכפי שכבר הזכיר הרב יש חסר ענק בעוצמת התורה שהגינה על הדור כולו, חסר לנו הגנה, מפני הרעה נאסף הצדיק של תורה בטהרה ובקדושה, ברמה אחרת שאין הבדל בין הזמן לבין הזמנים, ערב ושבת ושבת, ערב יום טוב, זה לא משנה.

[שנה אחת היה ערב פסח בשבת, יש נידון מתי עושים את הסיום, ביום חמישי או ששי, ועשה את סיום הש"ס ביום חמישי, וביום ו' סיים בבא בתרא, להראות שאפשר ביממה אחת לסיים מסכת בבא בתרא...]

אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמתי, חסרה לנו כעת הגנה, וצריכים להשלים את זה, בפרט בימי הספירה, חציו השני של בין הזמנים, שהסכנה מוחשית הרבה יותר, ויש סכנה גם בחששות חמורים ביותר, וצריכים לטכס עצה מה לעשות, איך להחזיק את הציבור כמה שיותר בבתי מדרשות, וזה אחד מהדברים שר' חיים ממש דחף אותי לפתוח ישיבות בין הזמנים, להושיב את הבחורים בבתי מדרשות, כל דקה זה עולם ומלואו, ולכן, עלינו להרבות חיילים לאוריינתא, לייצר מבצעים, ועל הנוכחים כאן לחשוב ולטכס עצה כמה שיותר להרבות חיילים, [סיפר לי מו"ח שליט"א שמרן הגרי"ז גוסטמאן זצ"ל תמיד היה בורח מאמו בימים שלפני פסח, ובחתונה שלו, אחרי שכבר היה דיין בבחרותו אצל מרן הגר"ח זצ"ל, הסתכל בחופתו בעיני אמו וראה שהיא סולחת לו על זה..., ראתה למה הוא גדל ולאן הגיע...]

וכמובן חשוב גם שהבחורים יעזרו להורים בבית, מפורסם הסיפור שהרבנית ברזם אמרה לסטייפלער שחיים לא מרגיש טוב, והסטייפלער מיד רץ לרשב"ם 23, השכיב את ר' חיים במיטה וביקש מהרבנית שתחמם שמן, ועשה לו מסג', עם

הרב דרוק: יתכן שאני שונה כאן מהכלל, כי אני באמת שיניתי בישיבותי דברים מסוימים על פי הוראות מרן הגר"ח, למשל בעולם הישיבות לא מתפללים בר"ה כוותיקין, והוא הורה לי להתפלל כוותיקין, וכך עושים בישיבותי, וכך בדברים שונים שהנחיל לי למרות שזה שונה מהמקובל בעולם הישיבות, ולכן אני לא יכול לענות על השאלה, כי אני קיימתי בו 'עשה לך רב' באופן מוחלט, כאשר הורה כן עשיתי, בלי שום עיגול פינות.

הרב: גם הרב דרוק עשה את זה רק בר"ה לא בכל יום... (הרב דרוק: הוא לא ביקש...). למעשה כמדומה שבחורים די מסתדרים בסוף, הדאגות מהבחורים הם דאגות אחרות, יש לנו מושג של רבי לכל דבר ועניין, רבינו הקדוש היה גדול הדור, זה פשיטא, אבל כמדומה שזה לא דבר עקום שיערער את האמונת חכמים לומר לבחורים, היה לנו את מרנן הגריש"א, הגרא"ל, הסטייפלער, כמובן שעלינו לקחת את כל מה שרבינו הגר"ח השריש בקרבינו, ומי שקיבל אותו לרבו מובהק לכל דבר ועניין, זה שאלה אחרת.

עולם הישיבות כבר מתנהל מאות בשנים עם המסורת שלו, ומסורת הישיבות בצורת הלימוד הוא גם דבר שמאד נצרך להסביר לבחורים - אף שיש להם ביקורת - פעם בחור כתב לאבי מורי זצ"ל מכתב שמפקפק על כל מיני עניינים בעולם הישיבות, ואמו"ר ז"ל ענה לו, דע לך, מהניסיון הקטן שלי, אלו שהיו בתוך הישיבות, והלכו בתיאום אתם [כמובן שתמיד ניתן לנצל את הזמן יותר לדברים נוספים], הם היו אלו שצמחו, אבל אלו שהיו מלאי ביקורת, אפילו מתוך צדקות, לא יצא מהם כלום כלום! זה המציאות, ובאופן אחר אין הסייעתא דשמיא. מסורת הישיבות יסודתו בהררי קודש, ואיני חושב שהרבי ז"ל התכוון, בכי הוא זה לערער את מסורת עולם הישיבות, אלא שהיו לו הוראות פרטיות לאלו שזכו ללכת אחריו בכל ענין פרטי.

רבינו הגדול הוא רבי של כולנו, ואם יש בחורים שיש להם שאלות, עלינו לומר להם, קודם כל תקיימו את דברי הרבי בניצול הזמן וביראת

כל היגיעה העוצמה, הנורמליות שלו בתוך הבית, אם יבא היום אברך וירצה להיות פרוש ולהסתגר, רק לגמור את הש"ס כמו ר' חיים, יאמרו לו, אם תחיה עם הרבנית שלך, עם האיזון העצום הזה שהי' לר' חיים, כולי האי ואולי.

אם יש כזה הו"א לבחורים, צריך להיות כל אחד לפי כוחותיו, וכמבואר בדברי רבינו הגר"א במשלי, שלא קופצים מדרגות, אלא שלב אחר שלב אחרי שלב, אדרבה, אם יש לך התעוררות, תתחיל להתקדם בדרגות, עד שבעז"ה תצליח, תנצל עוד ועוד, אבל לעשות בבת אחת פעולות דרסטיות, הניסיון מעיד שלא יוצא מזה שום תועלת, ואם מבחינים בנקודה מסוימת שח"ו עושים בקיצוניות, צריך להסביר לאותו אחד, שאיפותיך נפלאות, אבל גם ר' חיים לא עשה את זה בבת אחת, אלא פעל לאט לאט עד שגדל, תתחיל לאט לאט, עד שבעז"ה תהיה לגאון ולתפארת.

הרב דרוק: ברצוני להוסיף על דברי הרב, היה בירושלים פרופסור גדול לעצבים בירושלים, פרופ' הלפרין, והוא אמר שכשחרדים מגעים אליו, הם מגיעים בשלב יותר מאוחר מאשר חילוניים, כי אצל חרדים לפעמים זה נתפס באופן שהאבא ואמא מרוצים כי הבחור כעת מתמיד באופן לא רגיל, ולא מבינים שזה נובע כעת ממניע נפשי, עד שתופסים את זה - זה מידי מאוחר, וזה יכול להזיק לנפש, מעבר לחלק הרוחני שהרב אמר שאין לזה קיום, פעמים רבות השינוי בבת אחת, יכולה להשפיע בצורה לא נכונה ובריאה, ועם הרבה חכמה ושכל צריך לאזן את הדברים בצורה הנכונה והראויה.

רבנים שמוסרים שיעורי הלכה נמצאים לפעמים בדילמה, יש את דברי המשנה ברורה, ויש את דעת חזו"א ויש את מנהג הישיבות, ולפעמים זה לא יוצא באותה צורה, ובספרים שמביאים את דברי מרן שר התורה, הם מבוססים יותר על פסקי המשנ"ב והחזו"א, ואת הבחורים מלמדים שהמשנ"ב זה לשכת הגזית, השאלה היא איך הדברים מסתדרים יחד, ואיך ההנהגה הראויה לומר לבחורים.

שמן חם, ואמר לו שלא ילך לכולל, אלא שיישאר לשכב, וכשחזר לבת שלו, ואמר לה שטיפל בר' חיים, היא שאלה אותו איזה ר' חיים, ואמר לה שהבן שלו, היא מיד נזעקה ואמרה שלא התכוונה אליו אלא לר' חיים קלופט שליט"א, מיד רץ חזרה וראה את ר' חיים שוכב עם גמרא במיטה, כי אם אבא אמר, אין חכמות.

שאלו איך מנחילים כיבוד אב, אמר הרב דבר נכון, אם לומדים את ההלכות, אור התורה עצמו משפיע, אבל ישנם משפחות שהחזירו שכשאבא אומר משהו, יתהפך העולם ולא שואלים שאלות, ראיתם בתורה איך מתנהל שידוך, אברהם מדבר עם אליעזר, תקח אשה לבני, ויש כאן בחור בן ארבעים, ולא שואל בכלל מי זה, כל הדו שיח רק בין אברהם לאליעזר, ויש משפחות שהצליחו להחדיר את זה שלא שואלים שאלות, אין ערעורים ושאלות על אבא, זה עבודה קשה בדורנו.

אם יש עכשיו אסיפה, חבר אני לכל אשר יראוך, לחשוב כמה שיותר להחדיר, ולהשלים את החסר בתורה, להגדיל תורה ולהאדירה.

ישר כח, וד' יעזור שנצליח לעמוד במשימות הגדולות המוטלות עלינו.

יש שתי דברים יסודיים בבניין
האדם, הכבוד והעונג, האדם
נברא להתענג על ד', והאדם
נברא יחידי זה כבוד, אם לא
נהנים מלימוד, הרחוב מושך,
כי אדם חייב תענוג, ואם אין
לו תענוג אינו יכול להתחבר
למשהו, אם אינו מרגיש כבוד,
אינו יכול להתחבר.

רשות רבני האיחוד, ההנהלה, וכל האברכים והרבנים שמתעסקים בדבר הקדוש הזה.

כתוב באבן שלמה בשם הגאון, שלכל דור יש את הניסיונות של אותו הדור, וכל מה שחז"ל עשו תקנות לדור מסויים, הוא מכיוון שלדור היה צורך באותן תקנות.

אם כן, מוכרחים בכל דור לראות מה הניסיונות המיוחדים של הדור, ואיך לטכס עצה לתקן את הדברים שצריכים לתקן, וזה הדברים הגדולים ש'איחוד בני הישיבות' עושה, לתפוס את בעיות הדור, ולנסות להתמודד אתם.

יש הרבה בעיות בדורנו, ואין הזמן כעת לדבר על כולם, נתמקד בחלק מהבעיות, שהם חלק ממטרות הערב.

הכח לעמוד בניסיונות הוא, אם יש לאדם גב, כח, חוט השדרה, כך הוא יכול לעמוד, אבל אם הוא עשוי מנייר, אינו יכול להתמודד עם שום דבר, כל דבר מזיז אותו, כל רוח קטנה מזיזה אותו, מה הסיבה שהיום כ"כ חסר?

חיבור לתורה ולקב"ה

נדמה לי שהיסוד הוא, שאדם שאין לו חיבור לתורה ולקב"ה, אין לו שום גב, כל דבר מזיז אותו כי אין לו חיבור, ואחד מהבעיות העיקריות הם שבחורים אינם מתחברים לתורה ולא לקב"ה, וזה נובע מכמה סיבות, ונפרט חלק מהם.

במשנה באבות נאמר, בן חמש למקרא וכו', כלומר, התפתחות הדעת באדם היא כל החיים יותר ויותר, החיבור ... הוא הדעת, חז"ל קבעו שיעורים מסויימים לזה, כמבואר במשנה, והביאור הוא שאדם צריך ללמוד לפי רמת הדעת שלו, ואם

הוא לומד מעל הדעת שלו, אינו יכול להתחבר לזה, כי זה לא הוא. ואחד הבעיות הגדולות שלא מתחברים ללימוד, והטעם לזה הוא כי בכל דור יש את הדרך הלימוד של אותו דור, וכתוב בגמ' על תלמידי הלל הזקן שגדול התלמידים היה ר' יונתן בן עוזיאל הקטן שבתלמידים היה ריב"ז, דבר קטן הוויות דאביי ורבא, דבר גדול מעשה מרכבה, והקשו הראשונים וכי הוויות דאביי ורבא הם דבר קטן, וכתב הריטב"א דא"ה"נ, לפי הגדלות בתורה שהיה באותו דור, הוויות דאביי ורבא הם דברים פשוטים, אבל בדור של אביי ורבא זה היה דבר גדול.

אם בישיבות מנסים לדבר את אותם דברים שדברו לפני חמישים ומאה שנה, אותם הקושיות, הבחורים היום רחוקים מזה, הם לא יודעים איך לקרוא את הגמ' ואת הרש"י נכון, איך לחשב נכון, ומיד מתחילים להכניס אותם לסוגיות הרבה מעבר ליכולות שלהם, כך אינם יכולים להתחבר.

להתחבר רק בכח הדעת

אדם יכול להתחבר רק בכח הדעת, ואם בדעתו הוא פחות ממה שמדברים אותו, אינו יכול להתחבר, וממילא אין לו טעם בלימוד, והכל הופך למשחק מילים, ואם אין לאדם חיבור לתורה, כל דבר קטן יכול להזיז אותו, כל ניסיון קטן מוריד אותו לגמרי, והדבר הראשון הוא איך לחבר את הבחורים ללימוד, והתכנית של 'מסילות', אחד מהדברים הגדולים בזה הוא, שמדברים עם הבחורים אחד על אחד, או בקבוצה קטנה, ורואים מה הוא מבין ומה אינו מבין, למה הוא מתחבר ולמה אינו מתחבר, הוא לא צריך לתרץ את קושיית רעק"א כמו לפני חמישים שנה, הוא אווז הרבה לפני זה, ואחד מהחורבנות הגדולים הוא שבחיידרים בכתה ז' וח' מדברים 'רייד', שזה

הרבה מעל לראש שלהם, הם לא יכולים להתחבר לזה, זה הופך להיות משחק מילים.

מין ר' מיכל יהודה זצ"ל היה מביא קצות פעם בשבוע בשיעור שלו, וזה היה ששון ושמחה, כי צריך ללמד איך ללמוד את רש"י, מה רש"י התכוון ב'כלומר', איך לחשוב ואיך לפרש את הפשט בגמ', והם לא יודעים את זה היום. נכנסים לישיבה גדולה בלי לדעת איך ללמוד פשט נכון בגמ', איך לחשוב.

כל הדאגה בישיבה קטנה היה איך לחבר אותם לרייד, איך שידעו את הרייד, אי אפשר לצאת מהסוגיא בלי לדעת את הר' חיים ואת זה ואת זה, והתלמידים אינם מבינים. זה לא שייך. ואם מדברים אתם אחד על אחד או בקבוצות קטנות, ורואים מה הם מבינים ומה לא מבינים, כך יוכלו ללמוד.

האדם צריך להרגיש את היחידות

בעיה נוספת, היום יש שיעורים כל כך גדולים, מי שאינו בולט אינו יכול להרגיש את עצמו משהו, והוא נהיה לבד, אם אדם לא מרגיש כבוד, הוא נופל, לפיכך נברא האדם יחידי, בשבילי נברא העולם, האדם צריך להרגיש את היחידות שלו, ואם האדם מרגיש את עצמו מספר מתוך מאתיים, שלש מאות, ארבע מאות, חמש מאות, אלף, אלף שמונה מאות, הוא מספר, אין לו 'יחידות', לא יתכן שאדם יתחבר במה שאינו מרגיש יחידות, אם לומדים אתם בקבוצות קטנות, מרגישים מה המעלות שלו, מה הכישרון שלו, לפתח את זה, ואם אינו מצליח בלימוד אולי יש לו חסר, וכך אפשר לפתח בו הרבה דברים, אבל צריך להכיר אותו.

הישיבות היום אינם המענה היחיד שיכול להיות, עם שיעורים וישיבות כל כך גדולות, הבחורים הולכים לאיבוד, וחייבים את 'איחוד בני הישיבות' לראות איך הבחורים מתנהגים בבית, בבין הזמנים וכו', לקרב ולחזק אותם, לעשות תכניות בשבילם

הגאון רבי צבי ובר שליט"א

רב שכונת נווה יעקב קמניץ

“עלינו לדאוג שלבחורי הישיבות יהיה שמחה בתורה, ודואגים לתורתם ולשמחה בתורתם גם בבין הזמנים”

להתענג על ד', והאדם נברא יחידי זה כבוד, אם לא נהנים מלימוד, הרחוב מושך, כי אדם חייב תענוג, ואם אין לו תענוג אינו יכול להתחבר למשהו, אם אינו מרגיש כבוד, אינו יכול להתחבר. כבוד ותענוג הם אחד מהיסודות העיקריים בנפש האדם, א"כ מה שצריך לעשות הוא לתת לבחור הרגשה שהוא נהנה מלימוד, שהוא מכובד, מחשיבים אותו. אי אפשר לתפוס בן אדם בלי כבוד ועונג, וזה מה ש'איחוד בני הישיבות' עושה. נותנים להם את ההיכ"ת ליהנות קצת, ודרך זה אפשר לתפוס אותם גם בלימוד, לתת להם הערכה וחשיבות, דואגים להם ואכפת מהם, גם בתור יחיד, לא רק כחלק מהכלל, שהוא מועיל לשיבה או לא, אלא לתת לו הרגשה שהוא יחיד, וצריך לתת לו את הרגשת היחיד, מחשיבים אותו, דואגים לו, ורוצים לגדל אותו. אלו הם הדברים הגדולים שעושים כאן.

זה דבר עצום שכל חודש מתכנסים לטכס עצה, מה לעשות, מה לעזור, מה לעשות יותר ויותר.

צריכים לפתור את הבעיות, כפי המעשה עם חכמי חלם שטרחו לתקן בית חולים מתחת לגשר, במקום לסגור את הפירצה בגשר. זה מה שעושים בישיבות. לא צריך לחכות עד הנשירה, צריך לפתור את הבעיה מתחילתה, מה שקוראים 'נשירה סמויה', בחור לא יורד מהדרך ביום אחד, זה מתחיל הרבה לפני זה, צריך לאבחן את זה, אבל בתוך ציבור של ארבע מאות בחורים, קשה מאד לאבחן את זה, אם יש נשירה סמויה. איחוד בני הישיבות, במסגרות הקטנות יותר, יכולים לשים לב לזה, איך הוא בבית, איך הוא בבין הזמנים, וברגע שמרגישים צריך לדעת איך לטפל בזה, איך לחברו ללימוד, איך לתת לו את הכבוד שהוא חייב.

חזקו ואמצו.

הקב"ה יעזור שזה יגדל, והקב"ה יחזק את כל הפועלים בדבר עצום זה, שמציל את הדור, ותוכלו להתקדם הלאה והלאה, ותזכו לסייעתא דשמיא להגדיל תורה ולהאדירה.

נמסר ביום עיון לרכזי ירושלים בבית הארחה בית וגן

אם לא מכירים אי אפשר לפתח אותו, עושים איזה כלל וכולם צריכים להיכנס בתוך הכלל, ויש כאלו שנופלים, הרבה שנופלים.

זה אחד מהדברים הגדולים ש'איחוד בני הישיבות' עושה.

ככלל, כל התכניות, הניסיונות של דורנו הם ניסיונות אדירים. הניסיונות של קדושה, מכח המתירנות, נובע מזה כמה וכמה דברים, כל הבעיות של מתירנות מביא הרבה בעיות, המתירנות אצל חלק מהדור, וחלק מהפסיכולוגים שהורידו את הצלם אלקים, ביטלו את הצלם אלקים, לא מרגישים שהאדם שייך לקדושה, הוא בהמה עם אינטליגנציה יותר גבוהה, אבל אין לו את כח הקדושה, וזה הורס את הדור. המושגים של קדושה נאבדו לגמרי, לא מתביישים מעבירות חמורות, ולא מרגישים את קדושת האדם כלל.

והדברים הגדולים שעושים בבין הזמנים, או בשבתות שחוזרים הביתה, לאחד אותם, לדבר אתם, לפקח עליהם, זה דבר עצום. הבעיות עצומות, וצריכים לטכס עצה איך לפתור את בעיות הדור, וכמה ש'איחוד בני הישיבות' יכול להתפתח יותר, זה יכול לעזור יותר.

הישיבות היום אינם המענה היחיד שיכול להיות, עם שיעורים וישיבות כל כך גדולות, הבחורים הולכים לאיבוד, וחייבים את 'איחוד בני הישיבות' לראות איך הבחורים מתנהגים בבית, בבין הזמנים וכו', לקרב ולחזק אותם, לעשות תכניות בשבילם.

דאגה לכל יחיד ויחיד

ענין נוסף הוא החומריות. הפינוק היום הוא איום ונורא, אם לא נותנים להם מה שרוצים אינם יכולים להחזיק מעמד.

החזו"א אומר באמונה ובטחון שיש שתי דברים יסודיים בבניין האדם, הכבוד והעונג, האדם נברא

רשות הרבנים החשובים, נציגי הציבור, חברי הכנסת, ונציגינו בעירייה.

התאספנו כאן לכינוס לצדיקים הטוב להם וטוב לעולם, להתחזק בעבודת הקודש הקשורה לאיחוד בני הישיבות, ורציתי שנתחזק יחדיו בענין הזה, התועלת שיש לבני התורה בכל ארץ ישראל בכלל, ובירושלים בפרט, מה שראש הישיבה שליט"א הזכיר קודם, לתת את שמחת התורה לבחורים שנמצאים בבין הזמנים.

חובת השמחה בקיום המצוות

ישנו רמב"ם מפורסם בסוף הלכות לולב, שהשמחה שישמח האדם בעשיית המצוות עבודה גדולה היא, ובמגיד משנה שם כתב ביאור חדש, שכשאדם עושה מצוות, לא יעשה בגלל שיש לו הכרח של ציווי הקב"ה, אלא מכיון שעושה אותם ברצונו, וגם כשלומד תורה, ילמד מאהבת התורה, שישמח באהבת התורה, והביא ע"ז את הפסוק במשלי, בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני, שכשבנו של האדם שמח, גם אביו שמח.

המגיד משנה בא לחדש שדברי הרמב"ם על חובת השמחה הם גם על קיום המצוות וגם על מצות ת"ת, ועיינתי ברמב"ם, והוא הזכיר רק קיום המצוות ואהבת ד', ולא הזכיר תלמוד תורה, ומגין לו למגיד משנה להוסיף גם את השמחה בתורה.

ויש לבאר דבריו ע"פ דברי המשנ"ב בסי' א' שהביא את דברי החינוך, איך מגיעים לאהבת ד', וכתב החינוך שהוא רק על ידי לימוד תורה, ואהבת את ד' אלקיך ע"י שבשבתך בביתך ובלכתך בדרך, ע"י שתדבר בתורה כל הזמן תגיע לאהבת ד', וכתב

הרמב"ם שזאת השמחה, איך תגיע לאהבת ד', ע"י השמחה בלימוד התורה.

הוסיף המ"מ והביא את הפסוק בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני, ומבאר הגר"א דבר נפלא, שישנו מגנט שיכול למשוך ממרחקים גדולים, ואם בני לומד תורה בלבד - חכם לבך, והוא שמח בזה, אביו שנמצא במרחקים, מרגיש שמחה באותו הרגע, היות והאב קשור עם בנו.

תארו לעצמכם, האב יושב בבית, ולפתע הוא מרגיש שמחה, מה קרה? הבן שלו באותו רגע חידש חידושי תורה, והוא שמח בתורתו, ממילא באותו רגע האב שמח.

לדאוג לבחורים לשמחת התורה

אנחנו עוסקים כאן ב'איחוד בני הישיבות', שדואג לילדינו שיבואו לביהמ"ד ללמוד, וכפי שהזכירו, שעלינו לדאוג שלבחורי הישיבות יהיה שמחה בתורה, ודואגים לתורתם ולשמחה בתורתם גם בבין הזמנים, וצריך לומר לבחורים, אינכם יודעים איזה כיבוד אב אתם עושים, האב שמח, ישמח לבי גם אני כשהם יושבים ולומדים תורה.

ועל שמחה זו שאנו זוכים בזכות 'איחוד בני הישיבות', ברצוני להוסיף ולהביא את דברי הגר"א על חג הסוכות, על סוכות נאמרו ב' דינים, גם שיהיה צילתה מרובה מחמתה, וגם שישככו בפסולת גורן ויקב, וכתב הגר"א, השמש הוא עיקר העולם הזה, אין דבר בבריאה שיכול להיות בלי שמש, אפילו העלים בעץ זקוקים לשמש בשביל להתקיים, וכן כל בעלי החיים, אולם בסוכות צריך שיהיה צילתה מרובה מחמתה, יהיה יותר צל מאשר החמה, לצורך צל זה משתמשים בפסולת, לא בין והשמן

שהוא המסייע לתורה, העיקר הוא התורה, אבל צריך לעבוד בשביל הגשמיות כדי שהרוחניות תמשיך ותתקיים, וזה מרומם את הגשמיות.

נמצאנו למדים שני דברים מחג הסוכות, הסוכות מלמדנו את התורתך קבע, וכדברי רבינו הגר"א שהעיקר הוא הצל ולא השמש, פסולת גורן ויקב שהם דברים פחות חשובים, אבל צריך את הגשמיות, וכפי שעושים כלל ישראל בחג הסוכות, לקדש אותם.

נציגנו נאלצים להיות במקומות שונים עם אנשים שלא כ"כ מתאימים לנו, למען הגשמיות של עולם התורה, עליהם לדעת שהגשמיות הזו היא המביאה לקדושה, וככל שידאגו יותר לעולם התורה ההתעסקות הזו תתקדש יותר, וכפי שלמדנו מחג הסוכות, שאת הגשמיות שאנחנו אוכלים, נאכלם בסוכה לשם מצוה.

נסיים בברכה לנציגנו, כל העסקנים והטורחים למען 'איחוד בני הישיבות', שימשיכו בעבודת הקודש, הלא צריך מעט להתעסק עם כסף לצורך קיום המפעל הקדוש הזה, ואם יעסקו לש"ש זה גם יהפוך לרוחניות, וכל העוסקים בצרכי צבור יזכו לסייעתא דשמיא במפעליהם להגדיל תורה ולהאדירה אמן ואמן.

נאמר במסיבת חג הסוכות לרבני האיחוד מכל רחבי הארץ

עצמם, והטעם לזה, כי חג הסוכות מלמדנו שתהיה תורתך קבע ומלאכתך ארעי, ומזה אנו לומדים לכל השנה.

חשבתי שכל המצוות שנעשים בסוכה הוא אכילה שתיה ושינה, אבל לימוד התורה ניתן ללמוד בבית מדרש, מתפללים בבית הכנסת, לא בסוכה, הגשמיות צריכה להיות בסוכה, כי הסוכה היא הדירת ארעי, שתהיה מלאכתך בעולם הזה ארעי, והעיקר בחיים הוא התורה, ואף מי שנצרך לעמול לפרנסתו רוב היום, ולומד שעה אחת ביום, עליו לדעת שהרגע המאושר והחשוב ביותר בחייו הוא השעה הזו שלומד תורה.

העיקר הוא התורה, אבל גם הגשמיות שמסייעת לתורה

זה המטרה וזו החינוך שאנו מקבלים בחג הסוכות, ללמדנו שהחלק העיקרי והחשוב שביום, הדירת קבע הוא התורה, והתפילה, האוכל והשינה הוא הארעי, אמנם חייבים אותם, אבל במקום הארעי, לא בבית קבע, מכיון שצריך לדעת שהם ארעי, ויש להוסיף את מה שראיתי מהגר"ח פרידלנדר זצ"ל שהמטרה היא לדעת שגם העוה"ז שנמצא נועד בשביל העזרה לתורה, ועי"ז מקדשים את העוה"ז, וגם הגשמיות נהיה דבר קדוש מכיון

בדור שלנו דואגים
לבחורים למה שהם
צריכים, זה האוכל שהם
צריכים, לשמח את
הילדים ואת הבחורים,
לתת להם נח ורצון,
את האפשרויות שירצו
ללמוד וישמחו
עם הלימוד

עיתוי שאנחנו נמצאים בו, ליל שישי, הוא מזכיר את הצורך הגדול של ה'איחוד' וכל הדברים שאנו עוסקים בהם.

היום, ליל שישי, בין 11-12 בלילה, איפה הבחורים נמצאים? קונים קצת טשולנט, ויש 'טוצאך' מסביב, את הטשולנט אפשר לגמור בחמש דקות, אבל יושבים, ויש ב"ה מה לעשות.

יש כאלו שמסתכלים על זה כ'נעבאך', מה קרה לדור, ירידת הדורות, אבל בעקרון אנחנו רואים את הצורך, חסר לבחורים משהו, הם צריכים את זה.

כשאנחנו רואים את הבחורים בצ'ונטיאדות, אנחנו צריכים לדעת שחסר להם משהו, אצלנו בישיבה עשינו סדר ד' קצר עם טשולנט, לתת להם את זה בתוך הישיבה, שלא יצטרכו את זה בחוץ, רואים מה שנעשה, וזה דוגמא ומשל שחסר דלק, וצריכים למלאות את הבטרייה.

יש בחורים שצריכים את המילוי ואת השמחה והסיפוק, ובחור גורר בחור, הבחורים יושבים ולומדים, ויש לחץ של מבחנים והספקים, בישיבה קטנה כבר לומדים בעיון את ר' נחום, ובישיבה גדולה מחפשים מה ללמוד ומה לא ללמוד, הבחורים לחוצים כל הזמן, וכשבא אברך וטופח על שכמו של הבחור, זה נותן לו את הכח ללמוד ארבע וחמש שעות, זה מחיה אותו, לתת לו את המילה הטובה. כשעוסקים סביב ההווי שסביב לישיבה, סביב הלימוד, הוא מרגיש שהוא שווה משהו, ואי אפשר לדעת כמה זה שווה.

התורה הק', בפרשת השבוע, מדגימה איך עם ישראל יצאו ממצרים, 'משארותם צרורות בשמלותם', ואח"כ כתוב 'ובני ישראל עשו כדבר משה, וישאלו ממצרים', שאלה אשה משכנתה כלי כסף וכלי זהב ושמלות, היה ציווי מהשי"ת,

כדי שלא יאמר אותו צדיק שלא נתקיים ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, אם כן, הדבר הראשון היה צריך לקיים את הציווי, לשאול כלי כסף וכלי זהב, והדבר הכי חשוב שלקחו מבואר ברש"י שהוא השמלות, והמהרש"ל מבאר שלקחו את השמלות כדי לזכור כל הדרך מהיכן הם הגיעו, וע"י זה זכרו כל הדרך ששמלתך לא בלתה מעליך, עד כלות הארבעים שנה.

היה עלינו לזכור מהיכן היינו ולהיכן יצאנו, עוד לפני שנצטוו על קרבן פסח, הקב"ה אמר למשה רבינו שכשתצאו, תקחו כלי כסף וכלי זהב, והם היו צריכים לעשות את זה, והתורה מקדימה לעניין היציאה, את 'משארותם צרורות בשמלותם', ובבעל הטורים כתוב, שלקחו שתי שמלות, אחד בשביל לשים את הבצק, ואחד בשביל ללבוש, כי בפסוק נאמר שמשארותם היו צרורות בשמלותם.

מהו משארותם, פי' רש"י שמדובר על שיירי מצה ומרור. הקב"ה ציווה אותם לאכול מצה ומרור, אבל אין במצה שום קדושה, וכ"ש במרור, זה מצוה דאורייתא, אבל משם למדנו את חביבות המצווה, הדבר הראשון שהתורה מדגישה, הוא את הכח שיוצאים למדבר לארץ לא זרועה, זכרתי לך חסד נעורך אהבת כלולותיך, בלי לדעת לאיפה הולכים ואיך יחיה.

האדם ששמח ומחבב את המצווה הוא הדלק לאדם, והפוסקים דנים בענין לחם משנה שיתכן ששיירי מצווה יהיה לו דין שלם, ולעניין ברכה שיירי מצווה עדיפים משלם, מכיון שבתורה נאמר שזה חביב, משארותם צרורות בשמלותם, עשו מזה עסק, הרי יש הרבה חמורים, יש הרבה מקומות איפה לשים את פירורי המצה שנשארו, הרי לא היה להם זמן ואפשרות לאפות מצות בתוך הבית, נשאר קצת מצה וקצת מרור, ואת זה מחבבים כי בזה קיימתי מצוה דאורייתא, והילדים רואים שיש עסק מזה, מראים להם את החיבוב.

בוויכוח הגדול שיה בין משה רבינו לפרעה, שפרעה אמר 'לכו נא הגברים ועבדו את ד', כי אותה אתם מבקשים', אתם רוצים להקריב קרבנות, מה ילדים מבינים בזה? אנחנו גם לא מבינים מה זה קרבן, אתם רוצים עבודת ד', מה אתם צריכים את כולם? אומר משה רבינו, לא, 'בנערנו ובזקננו נלך', אנחנו הולכים עם כולם, אפילו שהילדים עלולים להפריע, כי חג ד' לנו, א"א להקריב קרבן פסח בלי לעשות מזה רוח, עסק, כשעושים מצוה, לעשות מזה עסק, לפני המצווה ואחרי המצווה, לא לעבור את זה יבש, אם עוברים את זה יבש, זה יישאר יבש, והבנ"א מתייבש, ואפילו אנחנו.

לפעמים רואים רכזים שעובדים במסירות, אבל הסיפוק הוא לראות שלבחורים יש סיפוק, ולכן צריך לעשות עסק מסביב לדבר, אם יש טיול, לא מודיעים ברגע האחרון 'מחר יש טיול', תן להם לעסוק מסביב לזה שבוע שלם, איפה, מתי, מי יקח ומי יחזיר, עסק, זה פותח לו את המוח.

הבעיה היא של הבחורים שמתיישבים ללמוד וסתום להם המוח, גם בחורים כישרוניים, הוא לא יכול לחשוב מה יהיה לו בבין הזמנים הזה, כן, לא, חבר שלו אמר לו שנוסעים ללא יודע איפה, העולם הגדול היום פתוח, אבל גם בתוך העולם שלנו יש גם הרבה גשמיות, אנחנו צריכים לעשות שיהיה גשמיות של רוחניות, שהבחורים ייהנו, ולא יגידו לנו 'ביטול תורה', לפעמים בא איזה צדיק ואומר לי ביטול תורה, אבל הרי אם אתה לא תיתן להם את זה, הוא לא ילמד, הוא ישב בחוץ.

אני עוקב לפעמים ואני רואה, יש צדיקים שקוראים להם 'צו"ל', אנחנו יודעים שצדיק ורע לו הכוונה שהרע משועבד אליו, כמו שכתוב בספרים, הוא כופה את הרע אל עצמו, ויש צדיק וטוב לו שלא צריך לכפות את הרע שבו אליו, הוא צדיק, וטוב לו, הוא יודע איך להיות טוב, איך לשמוח, ואיך לעשות גישמאק את הדבר, הוא יכול לרקוד משמחה עם

יש בחורים שצריכים את המילוי ואת השמחה והסיפוק, ובחור גורר בחור, הבחורים יושבים ולומדים, ויש לחץ של מבחנים והספקים, בישיבה קטנה כבר לומדים בעיון את ר' נחום, ובישיבה גדולה מחפשים מה ללמוד ומה לא ללמוד, הבחורים לחוצים כל הזמן, וכשבא אברך וטופח על שכמו של הבחור, זה נותן לו את הכח ללמוד ארבע וחמש שעות, זה מחיה אותו

**הסיפוק הוא לראות
שלבחרים יש
סיפוק, ולכן צריך
לעשות עסק מסביב
לדבר, אם יש טיול,
לא מודיעים ברגע
האחרון 'מחר יש
טיול', תן להם
לעסוק מסביב לזה
שבוע שלם, איפה,
מתי, מי יקח ומי
יחזיר, עסק, זה פותח
לו את המוח**

קושיא של תוספות, הוא לא צריך לחכות שיהיה דף כתוב על זה בסטנסיל או בחידושי ר' נחום, יש את הצדיקים שצריכים לכפות, ומבחינתם זה ביטול תורה אחרי חמש שעות של לימוד.

לפעמים אני שואל בחור מה הוא למד היום, והוא בקושי זוכר את מה הוא למד, אפילו שהוא למד חמש שעות! לפעמים אני אומר לו שהוא צריך לשמוח בלימודו, היום הדלק של הבחורים הוא לראות שמישהו מחייך אליהם ומישהו חושב אליהם ורוצה לעשות להם טוב. אין בזה סרך של ביטול תורה כי זה מחיה שלהם, כמו שצריך לאכול ולשתות, הרי העולם היום, חוץ ממה שד' ירחם, אני לא מדבר על העולם החיצוני, בתוך העולם שלנו, למרות שזה בשוליים, אני שומע מהישיבות מה יש בחדרים ואני רואה, יש לי תלמידים רבים בישיבות גדולות, פעם זה היה עם נרגילות, והיה מחלוקות עם המשגיחים אם מותר נרגילות או אסור, אבל היום זה הולך הרבה יותר מזה, ד' ירחם, הולכים למקומות שלא צריך, מחפשים, אין לנו מושג.

באמצע הזמן בדרך כלל זה התפקיד של הצוות בשיבה, להשקיע להבין את נפש הילד, אי אפשר שאחד יבא ויעשה אותו לצדיק ורע לו, לכפות, זה לא הדרך, כתוב מפורש 'שמח בחור בילדותך', והגמ' אומרת עד כאן דברי יצר הרע, שהוא אומר 'שמח בחור בילדותך', ור' ישראל סלנטר כותב באגרת שהכוונה שבצעירותו ובבחרותו אי אפשר לעשות מלחמות, זה קשה, וכך הוא כתב כבר בזמנו, אי אפשר לכפות, אלא לקחת את הטבע שלו ולהכניס את השמחה במה שצריך, להחיות דף גמרא, לרקוד עם רש"י לראות את הגילוי ברש"י, יש בחורים שלא יודעים שיש גילויים ברש"י, סתם, יש רש"י ויש ר' נחום, ואמרו עוד מפרש, אח"כ הוא יקליד את זה, ויש לו גם ספר של תורה דיליה, אבל בפנים חלולים חלולים, וזה התפקיד שלנו, של הרכזים, של האברכים, כל אברך שנמצא ורואה את שכינו, שיגיד מילה טובה, בוקר טוב יפה, לפי האפשרויות, לדבר דברים טובים, להבטיח ולעשות.

השמחה שצריך לתת בעבודתך, לא שמדליקים כפתור ומכאן והלאה הכל הולך בשמחה, אלא זה הדברים שאנחנו נותנים לבחורים, את הגשמיות, את הטיולים עם המבוגרים, את הליל שיש, את הבריכה, מה שנותנים, את הגישמאק, את הזיץ ואת הרוגלאך, שמעו אותם, דברו על נושאים שמעניינים אותם.

שמח בחור בילדותך, ויטיבך לבך. שהלב, והמוח לא יהיה סתום, הוא חייב להיות פתוח, מרן ר' גרשון כל הזמן חוזר, 'לפי טבעו ובלי לחץ', הוא יודע מה שנעשה בישיבות, שיש בחורים שלומדים ולומדים ובסוף לא נהיה מהם כלום כי הם רחוקים, סתומים, קשה להם, ולאט לאט קשה להם גם עם המצוות, לא זו הדרך ולא זו העיר, ובס"ד, בדור שלנו דואגים להם למה שהם צריכים, זה האוכל שהם צריכים, לשמח את הילדים ואת הבחורים,

לתת להם כח ורצון, את האפשרויות שירצו ללמוד וישמחו עם הלימוד, שלמה המלך הסתובב ברחוב וראה את כולם רצים, ראיתי את כל הנעשה תחת השמש, וחשב, מה הדלק שממריץ אותם, והנה היא קנאת איש מרעהו, ולולי שהיה מסתכל על השני לא היה רץ ולא היה עושה, הכל טוב לו, רגוע לו, מה הוא רץ ומחפש? קנאת איש מרעהו, מה יש אצל השני ולמה לי אין, שלמה המלך שראה את זה, הוא לא אמר שהוא בחור צדיק ולא צריך את הטיול, הוא גם צריך את השמחה, אם לא הטיול, לפחות משהו יותר קטן, אבל חייבים למלאות את הדלק.

אמרתי לעצמי שאת המעלה הזו אני חייב לומר לכם, את מעלתה של הפעילות שלכם, שלא תחשבו שיש כאן סרך ביטול תורה, באים אלי כאלו שנעבאך לא מבינים, חושבים שהם מהדור הקודם ומבינים טוב, שיש בזה ביטול תורה, וצריך לדעת שאנחנו גם מהדור הקודם, ואנחנו רואים את הבחורים, מי שלומד את הבחורים ורואה את הבחורים הטובים, את הבינוניים ואת החלשים, כולם כאחד צריכים עידוד, שמחה, לראות שתורה זה גישמאק, א-מחיה, קיום מצוות זה חיינו, וזה השמחה שלנו, ואנחנו צריכים לרקוד עם זה, וזה נותן להם את החשק לשמוח לבא לביה"כ לבא לחברים בבית מדרש.

ד' יתן כח לכל המארגנים, לרכזים, ותוכלו להמשיך עם זה עם כל הכח, וח"ו לא ליפול בתרדמה, לחפש את הבחור בפינה שצריך את זה, ואת הבחורים הטובים שצריכים את זה עוד יותר, ויה"ר שנזכה להיות עי"ז מחבבים את המצוות, וזה יהיה הכח של עבודת ד' לכל הבנים שלכם ושל כולם, ויעבדו את ד' בשמחה, וכולנו נהיה פה אחד בתוך הבית מדרש, בזכותכם.

בהצלחה.

נמסר ביום עיון לרכזי ירושלים

על הכלכלה

תובנות כלכליות
להתנהלות נכונה במסגרת האיחוד

דבר העוסקים בתמכין דאורייתא

 האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

שלוחא דרבנן, יו"ר דגל התורה הרב משה גפני שליט"א יו"ר ועדת הכספים

ציווי הקב"ה, והא ראייה, שהגוי באשקלון ידע שצריך לכבד את אביו, אבל אם היו אומרים לו פרה אדומה, לא היה מבין על מה מדובר, ולכן נולדה לו פרה אדומה, שלא יהיה קטרוג על עם ישראל.

ואלה המשפטים, מה אלו מסיני, אף אלו, מה שאנחנו מבינים ניתן בסיני, אבל גם מה שאנחנו לא מבינים ניתן בסיני, הכל אותו דבר, עושים את הכל בגלל ציווי.

אמרתי פעם, היתה מדינה באירופה, לפני שמונים שנה, מדינה שהיה בה את כל התרבות, כל מה שהיה בעולם, היתה מדינה מתקדמת שלא היה כדוגמתה, עד שראו את היהודים והפכו להיות כחיות בג'ונגל, אם הכל נעשה בגלל שאני מבין ולא על פי ציווי הקב"ה, היום אני מבין אחרת. אבל אנחנו עושים את הכל בגלל ההבנה שאנחנו עושים את מה שהקב"ה אומר, גם את מה שאנחנו מבינים וגם את מה שאנחנו לא מבינים.

אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני זה פרשת פרה אדומה שקראנו השבת, אנו עושים את מה שמבינים ואף את מה שלא מבינים, בגלל ציווי הקב"ה.

כולנו מאד משבחים את פעילות האיחוד, מה שעושה הרב וייספיש וכל שאר החברים, כמדומני שזה הארגון הכי גדול של הבנים בכל הארץ, ואני משבח את עבודתם, ואני מתפלל להקב"ה שיאמר לצרותינו די.

הכרחתי את עצמי לבא להיות אתכם, עם ישראל שרוי בצרות שא"א לתאר אותם, כולם עומדים בידים חשופות, לא יודעים איך להתמודד, ואנו מבקשים, ומתפללים שיאמר לצרותינו די, ואתם תמשיכו בדרככם, והקב"ה יהיה בעזרנו ובעזרכם, לכולנו ביחד.

נאמר בוועידה הארצית תשפ"ב

מורי ורבותי. אברכים יקרים, חברי לכנסת, חברי מועצת העיר ירושלים ושאר ערי הארץ. האירוע הזה הוא אירוע של תורה, שהרב וייספיש עם החברים האחרים פועלים באופן יוצא מן הכלל, היות והאירוע הזה הוא אירוע של תורה, אומר דבר תורה.

קראנו בשב"ק פרשת פרה, מסופר בגמרא בב"מ על דמא בן נתניה, שהייתה אצלו אבן טובה שהייתה נצרכת בשביל האפוד, וזקני ישראל באו אליו לאשקלון לקנותה, ואמר להם את הסכום שהוא מבקש, והיה צריך להוציא אותה מהכספת, אבל אביו שכב על כרית שתחתיה היה המפתח ולא רצה להעיר אותו, יצא לזקני ישראל ואמר להם שאינו יכול להעיר את אביו, מצטער, איני יכול למכרה, הם חשבו שרוצה להעלות את המחיר, והציעו סכום יותר גבוה, על מנת שימכור. אמר להם, איני מבקש להעלות את המחיר, אלא לא למכור מכיון שאני לא יעיר את אבי, והלכו להם.

מספרת הגמ' שלשנה הבאה נולדה לו פרה אדומה, ובאו אליו שוב זקני ישראל וביקשו לקנותה, ואמר להם את הסכום שביקש בתחילה על האבן הזו שביקשו לקנותה שנה קודם, וכך היה.

אומר בעל חידושי הרי"ם, למה נולדה לו פרה אדומה, הרי הוא כיבד את אביו, שימצא אוצר עם כסף בחצירו, את אותו סכום שהפסיד תמורת האבן, אלא הטעם שנולדה לו פרה אדומה, בכדי שלא יהיה קטרוג על עם ישראל שהגוי מאשקלון מכבד את אביו, ועם ישראל לא מיוחדים בענין הזה, ולכן נולדה לו פרה אדומה בעדר, כדי להודיע שכל מה שאנחנו עושים הוא על פי ציווי, לא בגלל שאנו חושבים שזה נכון, למרות שזה נכון, אלא שאנחנו עושים בגלל

שלוחא דרבנן הרב אורי מקלב שליט"א סגן השר לפיתוח חרדי במשרד ראש הממשלה והתחבורה

במאור פנים, וביקש להוריד ספר, והקריא לו מה הוא צריך ואיך הוא צריך לדבר, מה יגיד לו ומה ילמד אתו, ואח"כ חיזק אותו במאור פנים.

אנחנו עסוקים כאן בהשקעה למען בני הישיבות, זו היתה הדרך, וזה היה דבר שהשקיעו בזה, וראו בזה דבר ראשון במעלה, וכך ידוע גם שהיה מרן הסטייפלער, שלבני הישיבות נתן והשקיע בסבלנות מאד גדולה, ראה בזה שליחות קודש, וודאי שכך היה גם אצל מרן החזו"א.

שמעתי מיהודי שהיום הוא בן 90 לאוי"ט, שלמד בישיבת סלבודקא, והגיע מישיבה תיכונית, והמתין אצל החזו"א עד שאמרו לצאת, אי אפשר להיכנס, הוא שמע את קולו של החזו"א, ושאל אם משהו נמצא אמרו לו לא, אבל אני שומע משהו, אצלו זה היה ברגע המשבר, היה בתחילת הדרך, ורצה לשמוע, והיה לו איזה קושיא, ובא לחזו"א, ואיך שהחזו"א קיבלו בסבלנות, והשקיע בו בשיא הכוחות, אמר לו 'אני ילמד אתך את התוספות', והיום הוא יהודי ת"ח, עם משפחה ענקית של תלמידי חכמים, הוא מעיד שזה היה המעבר וזה חיזק אותו, והוסיף ואמר, איני יודע מה היה קורה אם הייתי יוצא מאוכזב לאחר שחיכיתי.

אני אומר את זה כאן כי הצורך והחשיבות גדולים, ואם זה היה נכון לאותם זמנים, כל שכן היום, ההשקעה, העידוד, אוזן הקשבתו וההדרכה, מה שלפעמים אי אפשר לקבל בישיבה ולא בבית, מכל מיני סיבות שאתם יודעים לא פחות טוב ממני, ועל זה נוסד האיחוד.

אני רואה את ההתבססות וההרחבה, לראות את כל המתעסקים, בתקופת הקורונה, לפניה ולאחריה, כמה השקעה והצלחה נפשות יכול להיות בין - ביהזמ"נ של עליה ורוממות, לבין ח"ו רפיון וחולשה, כשמגיעים

כבוד ראשי הישיבות, מכובדי יו"ר תנועת דגל התורה, חה"כ הרב משה גפני, נציגנו ברשויות המקומיות, ראשי מועצה, סגני ראשי מועצה, סגני ראשי הערים, חברי המועצה, הנהלת האיחוד וראשיו, רכזי האיחוד, כל פעילי האיחוד החשוב הזה.

לפני שנפתח בכבוד אכסניה, אנחנו עסוקים בהספד בכי ונהי על הסתלקותו של מרן שר התורה זצוק"ל, ובכל מקום בארץ מספידים שומעים ומתחזקים, בוכים על האבדה הקשה, ממררים על דמותו של המלאך שבדורנו בשקיעות התורה ובהתמדתה, באהבת התורה ודקדוק בהלכה, ובמספר מילים אתייחס על הנוגע לענייננו, השקעת הזמן והמחשבה הגדולה על צורבי מרבנן, בני הישיבות, כמה היה חשוב לשר התורה חיזוק לבני הישיבות, לא רק משלוח גלויות, כפי שאמר לא פעם לבני ביתו שהוא יודע מה מטרת הגלויות, ואף בזה השקיע זמן, כדי לחזק ולעודד, שמקבלים מר' חיים גלויה, אבל הרבה יותר עמוק מכך.

עליתי במוצאי שבת, לפני זמן מה, לביתו של מרן שר התורה, עם הגאון ר' נתן זוכובסקי שליט"א במדרגות, המתנו מעט והוא תוהה ואומר, איני יכול לא לזכור ולא להוקיר טובה, הייתי בחור ישיבה צעיר, ובאתי למרן החזו"א, וכבר לא הכניסו, הוא היה עייף מאד, חלש, ולא הרגיש טוב, סגרו את הדלת, אבל ר' חיים ראה אותי, בחור ישיבה צעיר, ואמר לו, בחור ישיבה? בן ישיבה? אני אכניס אותך.

הוא הרגיש כבר אז, וטרח למען בני הישיבות, אפילו שלא הכניסו אנשים עם צרכים חשובים מאד, הכל בכדי לעודד את בני הישיבות.

אני הייתי עד לאדם ששאל אותו על בנו בן 17-18 שהיה לו קשיים גדולים, ולא רצה להמשיך ללמוד בישיבה, ור' חיים טרח והסביר

טור אישי

שלוחא דרבנן
הרב יעקב אשר שליט"א
יו"ר ועדת הפנים

בן תורה - מהות נצח

ניצרת ועולה דמותו הפנימית, זו שסיגל וטיפח במשך כל ימי 'הזמן', בולטת היא לטובה ולברכה ומעידה על מהותו ומעלתו החבויה בו בכל ימי השנה כולה.

כי אקח מועד, אומר דוד המלך ע"ה, בזמן ה'מועד', בימים שמחוץ לשגרה - או אז אני מישרים אשפוט, ימים אלה הם הראיה למעלתו של בן תורה אמיתי.

כי בן ישיבה אמיתי, בן תורה, זו מהות שורשית ופנימית שלא תיעקר לעולם. לא בימי השגרה ולא בימי בין הזמנים. ימי המועדים מגלים ומוכיחים זאת יותר מכל. בתי המדרשות מלאים מפה לפה, כשפעילותו של ארגונכם החשוב מלווה את בחורינו היקרים במעטפת נכונה ומעודדת. מכריזים הם בלימודם והתנהגותם כי בני ישיבה הם, בני תורה המקדשים שם שמים בכל הליכותיהם.

המשיכו בדרככם זו ועשו חיל למען הרמת קרן התורה.

פעילותו המבורכת של ארגון 'איחוד בני הישיבות בארץ ישראל' ורכזיו המסורים בקרב בחורי הישיבות, בני התורה הממיתים עצמם באוהלה של תורה, ובייחוד בזמנים שבחורינו מצויים מחוץ לאוהלם הקבוע - ימי בין הזמנים, ידועה וראויה לכל שבח ואינה זקוקה לעדות חיצונית. מרגן ורבנן גדולי ישראל, עיני העדה שעומדים בראש המחנה, מאירים את דרככם ואשרי חלקכם שאתם זוכים להוציא לפועל את רצון קדשם.

דוד המלך אומר בתהלים (עה, ג) "כי אקח מועד אני מישרים אשפוט", ופירשו בעלי המוסר פסוק זה בדרך רמז על מהותו של בן תורה. כל השנה חי הוא בישיבה ולן בעומקה של הלכה, יכול הוא להתעלות עד מאוד. כל הווייתו וסדר יומו נעים וסובבים אך ורק על ציר הרוחניות, שבתו בבית ד'.

והנה באים להם ימי המועדים, בהם הבחור יוצא משגרת יומו ומהחממה הרוחנית שעוטפת אותו. אך דייקא אז

אותנו, והם הדברים המרכזיים, מול כל הגזירות נגד לימוד התורה, השבת, טהרת הייחוס, חמץ פסח, באיזה להט מדברים על זה להכניס בבתי חולים, לא צריך להבין, ליל הסדר בבתי חולים, רוב המדינה נמצאים בליל הסדר ושרים מה נשתנה, ואח"כ אומרים שיכולים להיכנס לבית חולים עם מנת פלאפל, על זה נלחמים מקימי הקואליציה, רודפים את הכשרות והגרות, עולם הרבני והדייני, כל יום גזירות יותר גדולות, ואחרי זה יש שמציעים בואו להיות שותפים, על מצע כזה ומתווה אחר? אי אפשר להסכים כשהבסיס הוא רדיפת הדת ולומדי התורה, רדיפת האידישקייט והצביון והחזות, האפשרות לחיות חיי תורה והלכה, לדעת בטהרת וקדושת הייחוס, ועל זה קבלנו מגדולי התורה, אנחנו נעשה את שלנו, אבל הכל כשיש איזה רצון אמונה והכרה בדברים המרכזיים, ובלי זה לא ניתן לעשות שום שותפויות.

זה הזמן להודות ולחזק אתכם על הפעילות החשובה הזו שאתם עושים במסירות נפש, מקדימים נעשה לנשמע, נמצאים כאן נציגי הרשויות שמשדלים מאד לעזור, וזה דברים שלא קל להשיג, ואני מחזק את ראשי הארגון, אתם לבד עוד לפני התקציבים, מקבלים על עצמכם עול גדול, ואחריות גדולה, חזקו ואמצו.

נאמר בוועידה הארצית תשפ"ב

הביתה וכשנמצאים בישיבה, ההשקעה שלכם והמטרה שלפניכם היא חשובה מאין כמוה לאותם יחידים, ובסופו של דבר זה נותן לכלל, ולמי אין קשיים מפעם לפעם, והכתובת לזה פעמים רבות הם דווקא אותם רכזים, שעושים את השליחות בצורה נכונה המתאימה לזמננו, במסגרת שהם זוכים ומקבלים את הוראת גדולי התורה שמדריכים ומלווים אותם, יחד עם ברכתם.

לכן אנו מחזקים את ידכם, במיוחד היום במצב הקשה שאנחנו חיים בסכנת נפשות גם בתוך העיר, והסכנות הרוחניות הגדולות, שאיננו יודעים אם יש קשר ביניהם, ועיקר הסכנה היא שמנסים לדבר לבני הישיבות הצעירים, אנשים מקבלים משכורת על זה, לשנות את הערכים מערך התורה לערך עבודה ועוד, לנו כגדולים יותר זה נראה שיתגברו על זה, אבל יש סכנה מאד גדולה, וגדולי התורה ערים לכך וחוששים מכך.

אנחנו באים לשאול את גדולי התורה גם את אלו שנפטרו זכר צדיקים לברכה בזמנם וכעת את גדולי ישראל שיבדלחט"א, והם תמיד אומרים לנו, המהלכים הפוליטיים הם דברים קטנים, ואילו המהלכים המרכזיים שהם אומרים לנו הם, שהעיקר זה להרבות תורה וללמוד תורה, עם התפילה, זה מה שמלווה

טור אישי

שלוחא דרבנן הרב יצחק פינדרוס שליט"א יו"ר סיעת יהדות התורה

דווקא באותם זמנים קשים שהבחור לא נמצא במסגרת, כשהעולם בחוץ קורץ ועל פניו אין מסגרת שתשמר את הקיים, זה המקום של הקהילה להיות תיבת הנוח של דורנו. פעילויות בשבתות חופשיות, פעילויות בבין הזמנים, שיעורים מצד בני הקהילה וקשר אמיץ שמשאיר את הבחורים מחוברים ומאוחדים.

אתן דוגמה שראיתי באחת הקהילות בהן פועל האיחוד. מנהג של כבוד עשו להם להוקיר את תלמידי הישיבה לעלותם בבין הזמנים לעלויות התורה ולכבדם לפני העמוד ובשבת האחרונה של בין הזמנים עורכים קידוש לכבוד עמלי התורה החוזרים לישיבתם.

רתימת הקהילה להוקרת בחורי הישיבות היא אולי התוצר החשוב ביותר של האיחוד. לא רק הפעילויות החשובות והמרתקות שנותנות מענים - אלא הפיכת בני הישיבה המתבגרים לחלק אינטגרלי מהקהילה, מבית הכנסת ומבית המדרש, היא ההישג החשוב ביותר של האיחוד. יש שכר לעמלכם.

זכינו בשנים האחרונות לפעילות הענפה והמרשימה של 'איחוד בני הישיבות' או בשמם השגור בפי כל 'האיחוד'. אם בעבר תלמיד ישיבה היה די לו בד' אמות של הלכה בישיבתו, שם היה נשמר ומתעלה במעלות התורה והיראה, בדורנו אנו שרבו הישיבות וגדלו הבחורים נזקקו למסגרת קהילתית שתרום אותם מעלה מעלה ותשמור עליהם בימי דפגרא.

האיחוד העניק ומעניק לתלמידי הישיבות מסגרת קהילתית תומכת ומכילה. לא עוד בחור שמגיע בשבתות לשכונת מגוריו ונמצא לבדו, לא עוד בחור שמגיע לביתו בימי בין הזמנים וגם אם מצא ישיבת בין הזמנים, נותר עם שעות רבות בידו ללא מסגרת תואמת.

כיום תלמידי הישיבה שמגיעים לביתם, כמעט בכל מקום בארץ ישראל, נתקלים בפעילות המגבשת ומאחדת של האיחוד. פעילות שלא עומדת בחלל ריק, אלא יחד עם הקהילה, התלמידים זוכים למקום של כבוד והקהילה מתגאה ומתפארת בהם.

טור אישי

שלוחא דרבנן הרב אליהו ברוכי שליט"א

**"ואין לך אהבה כאהבת התורה,
ואין לך חכמת כחכמת ארץ ישראל,
ואין לך יופי כיופיה של ירושלים"**
(אבות דרבי נתן, פרק כח)

את שנות לימודי בשיבה כמי שגדל בעיר אשדוד, ליוו שתי דמויות: הגאונים הרב דב צבי קרלינשטיין והרב פנחס שרייבר זצוק"ל. פרט שולי לכאורה, לא למדתי בישיבות שלהם. למדתי בישיבת 'היכל התורה' בירושלים אצל הגאון הרב צבי קושלבסקי שליט"א. אבל ההשפעה של רבני הקהילה החרדית במקום מגוריי, דווקא בזמנים בהם הייתי מחוץ לישיבה, הייתה לאין ערוך.

נוכחתי לראות, שהמסגרת הקדושה שנקראת "ישיבה", היא לא רק מתחם בית המדרש-פנימיה-חדר בו אני לומד-אוכל-ישן. היא מעטפת רחבה שמלווה אותי בעוד אין ספור צמתים. בבית, בבית כנסת, בדרכים, בבין הזמנים ובחגים.

אז, זאת הייתה הרגשה שלקח לי זמן לגבש אותה. כיום, הודות לפעילות המבורכת של "איחוד בני הישיבות" בראשות הרב יהודה ווייספיש שליט"א, ההרגשה הזאת הפכה למציאות הנראית לעין.

הפעילות של כל אחד ואחד מכם, שימת הלב והאכפתיות למען בחורי הישיבות הפזורים בקהילות השונות, היא מעטפת שמהווה חלק בלתי נפרד מהבניין של השלם של תלמיד ישיבה.

לרגל הוועידה השנתית, אני רוצה לשתף בשני זכרונות הקשורים לאותן דמויות הוד. זכרונות שיש בהם מבט על התפקיד המיוחד שלכם בכל הנוגע לתלמידי הישיבות:

רעייתו של הגאון הרב קרלינשטיין זצ"ל, נהרגה בתאונת דרכים מחרידה. חתנם, הגאון הרב ברוך מרדכי אטינגר שליט"א - ראש ישיבת "כנסת יחזקאל" באלעד, אמר בדברי ההספד את הרעיון הבא: "עץ חיים היא למחזיקים בה". כשאדם 'מחזיק' משהו יש לכך שני אופנים: יש להחזיק כדי שאותו דבר לא ייפול. ויש להחזיק בדבר עצמו כדי שאני, המחזיק בו, לא אפול. התורה, היא "עץ חיים למחזיקים בה". לא למחזיקים אותה. אלא למחזיקים בה. מחזיקים בה כדי שאנחנו לא ניפול.

זיכרון נוסף היה גם הוא באשדוד. במעמד הכנסת ספר תורה לקהילה החרדית נשא דברים הגאון הרב פנחס שרייבר זצ"ל כשהתורם עצמו השתתף. כשהרב שרייבר ביקש לפנות לתורם בדבריו, נאמר לו שהתורם לא מבין מילה בעברית - כך שהוא לא צריך לדבר ישירות אליו. הרב שרייבר חיך ואמר, בעברית כמובן: יש לו זכות גדולה של מצוות כתיבת ספר תורה. אם היה לו זכות יותר גדולה, הוא היה מחזיק בלומדי תורה. אין דבר גדול מזה.

רכזי איחוד בני הישיבות,

יש לכם תפקיד ויש לכם זכות להיות במגע ישיר עם עמלי התורה. אני מאחל לכם, לכולנו, בין מי שעמל על התורה הקדושה ובין מי שזוכה להיות שותף דרך נשיאה בעול החזקת התורה, שנזכור שאנחנו מחזיקים בה - ולא מחזיקים אותה. ונזכה בע"ה לכל הברכות האמורות בה.

מוקירכם,
אליהו ברוכי

ראש העיר ירושלים מר משה ליאון הי"ו

שזכה להעמיד פרויקטים חדשים בעיריית ירושלים
עם משאבים רבים למען בני הישיבות שיתעלו
בלימוד התורה ויגדלו לתלמידי חכמים

ברשות הרבנים הגדולים שהיו כאן, ממלא מקומי הרב אליעזר ראובנברג, סגרה"ע הרב ישראל קלרמן, חברי הנהלת העיר מטעם דגל התורה, הרב דוד בלומנשטוק, הרב דוד זוהר, והרב אלחנן גרוסבוים.

כולנו עדיין תחת הרושם הכבד של האבל הנורא בעקבות הסתלקותו של מרן שר התורה זכר צדיק וקדוש לברכה, אבל עם הצער הכבד, אני חש מעט שמחה מיוחדת בכך שזכיתי להיות מבאי ביתו, לקבל את ברכתו, וגם לשמוע את עצתו.

בימים האחרונים חשבת, מה הסיבה שמרן שר התורה הפך לדמות כל כך נערצת, ולא רק בקרב ציבור בני התורה, אלא גם בקרב הציבור הישראלי כולו, הרי בראיונות בשבוע האחרון, בקשו ממני שאספר על שיחות שהיו לך אתו, וכידוע שהוא לא נשא נאומים, לא דיבר הרבה, לא האריך בשיחה עם האנשים, ותמיד תמיד היה מאד ממוקד, מאד קצר, ונשאלת השאלה, בכל זאת, מה ההסבר לפלא הגדול הזה.

חשבתי שההסבר הוא פשוט מאד, מרן שר התורה סיפק לנו הזדמנות בעולם הזה לראות כיצד נראה יהודי שכל כולו תורה, עשרים וארבע שעות ביממה תורה, וסיפק לנו את ההזדמנות לראות יהודי שהוא ספר תורה מהלך כפשוטו, שידע את כל התורה כולה לאותיותיה, ולדעתי זה מה ששם לכל עם ישראל שלב יהודי פועם בקרבו, בדיוק בעיצומם של ימי השלושים רבים תוהים, מה ניתן לעשות לזכרו של מרן שר התורה.

לדעתי, את התשובה הטובה ביותר, אתם נותנים בפעילות שלכם לגדל דור של בני תורה, שממשיכים באופן המובהק ביותר

בדרכו של מרן שר התורה, ואתם בפעילות שלכם לטפח את בני הישיבות, לעודד את הבחורים הצעירים להצליח בלימוד, אתם מאדירים בכך את זכרו של מי שסימל כיצד נראה יהודי ששיעבד את עצמו באופן טוטאלי לתורה הקדושה.

אני שמח שירושלים זכתה להיות שותפה בפעילות המבורכת הזו שלכם, שפועלת בדרכו וברוחו של מרן שר התורה. פעילות עניפה, שבין היתר מסייעת לבחורים צעירים לקבל סיוע מחונכים, מממנת פעילות עבור בני הישיבות דווקא בימי בין הזמנים, מסייעת בעריכת סיומים, בפרסום חיבורים וחידושי תורה של בני הישיבות בירושלים, וזו זכות גדולה עבורי באופן אישי, וכמובן זכות לירושלים כולה, ולעם ישראל כולו.

ברצוני להודות מכאן למי שעומדים מאחורי הפעילות הכל כך חשובה הזו, ובראשם יו"ר איחוד בני הישיבות הרב יהודה וייספיש שליט"א, וכמובן חייב ורוצה להודות לסגן ומ"מ רה"ע ירושלים ידידי הרב אליעזר ראובנברג, שבאמת פועל ועמל רבות למענם של בני הישיבות בירושלים, וכמובן לסגני הרב ישראל קלרמן, ולחברי הנהלת העיר שנמצאים כאן, שפועלים ללא לאות בנושא הזה, גם הרב בלומנשטוק, הרב דוד זוהר, והרב אלחנן היקר, כולכם נוטלים חלק פעיל בקידום העשייה למען בני הישיבות בירושלים, ואחרונים חביבים, ברצוני להודות לכם, בני הישיבות היקרים, בירושלים של מעלה, שעוסקים בחיי עולם ומניחים חיי שעה.

ושנה הבאה, בירושלים הבנויה.
ערב טוב.

נאמר בוועידה הארצית תשפ"ב

טור אישי

הרב אברהם רובינשטיין שליט"א ראש עיריית בני ברק

כתר תורה לעיר התורה!

תורה מתוך חיבה ואהבה בתחושה עילאית של 'אשריך'!

ללא כל ספק, מבני ברק יוצאת תורה: מסע קצר בין היכלי התורה ההומים, מבט טהור בין אלפי ספסלי דבי מדרשא שהתרבו עד אין שיעור, מעידה כאלף עדים על בשורתו המופלאה של איחוד בני הישיבות ועל פעילותו המופלאה של אגף "קהילות וצעירים ונוער" בראשותו של ידידי הרב יצחק פריימן שליט"א, המשים לילות כימים למען משימי לילות כימים, ואתו עמו הני תרי צנתרי דדהבי הרב שמואל שטרנפלד שליט"א והרב מרדכי הומינר שליט"א, שנושאים בעול במשך השנה כולה, יחד עם הרב אהרן פריימן שליט"א, ראש איגוד בני הישיבות-אנילביץ, שעושה אף הוא לילות כימים למענם של בני הישיבות הקד' בעירנו.

יום הכינוס ההיסטורי הינו יום חג לעולם התורה ולריבי רבבות בניו מכאן ולדורות. זהו המבט וזו החשיבה מול הזריעה בדמעה - והקצירה המופלאה העולה ומלבלבת ברננה.

בני ברק, ממלכת התורה המאירה פני תבל, תמשיך ותישא את דגל העשייה למען בני הישיבות בעוז ובגאון, את פאר עולמו של בן תורה בכל ימות השנה, בהיכלי הישיבות ובליילות שבת בקהילות הקודש, בחגים ובמועדים, בימי בין הזמנים ובכל שעה ושעה - כי הם חיינו ולמענן ניתן בסייעתא דשמיא את הכל!

ברכתי להנהלת "איחוד בני הישיבות בארץ ישראל" בראשות ידידי הרב יהודה וייספיש שליט"א, המחוללת גדולות ונצורות, ו"לאיגוד" המופלא מחולל המהפכה בעירנו:

שלנו - שלכם הוא! חיזקו ואימצו והיא שם שמים מתקדש על ידכם!

באהבת עולם לעמלי התורה באהבה!

קשה לתאר את בני ברק ללא האיגוד, וקשה יותר לתאר את האיגוד ללא בני ברק... העיר היושבת ראשונה בממלכות התורה, זכתה בשנים האחרונות להתעטר בכתר הוד מלוכה שאין דומה לו: רוממות רבבות בני התורה ועמליה - בני הישיבות הקדושות - הודה ותפארתה של עירנו.

בראיה עירונית יסודית, בחרנו לייקר ולרומם את בני התורה ועמליה באופן מיוחד, ולייסד את 'אגף קהילות וצעירים ונוער' כיחידה עירונית גדולה ומשמעותית שכולה קודש לרומם ולנשא את בני הישיבות בתוככי היכלי התורה וקהילות הקודש, לייקר את תורתם, לראות את צרכיהם, ולהפוך אותם לחלק עיקרי ומשמעותי במכלול הפעילות העירונית למען העיר ותושביה.

לא פעם אני חושב לעצמי, כי זוכים היום בני הישיבות בעירנו ובכלל, למה שלא זכו דורות קודמים. 'אכשר דרא' בסייעתא דשמיא, כאשר בן ישיבה שוב איננו 'יחיד' ומי שמתמודד לבדו עם תעתועי הזמן, אלא חלק ממארג עשייה נפלא של רבבות אחים עמלי תורה, הינו נערץ ומוערך על היותו בן לגיונו של מלך, כזה שזוכה לשבת על התורה והעבודה בחודשי הזמן' ובימי בין הזמנים, כשיש מי שדואג לרווחתו ולרוממותו בתורה. יש מי שמבין, ששומע, שנותן לב ונשמה למען עלייתו

ועל כך גאוותנו!

'איחוד בני הישיבות' הינו בשורה מופלאה לחדור אחרון ועוגן הצלה ורוממות שערכו המיוחד יתברר מן הסתם רק בחלוף דורות. המקום המיוחד לו זוכים בני הישיבות בקדמת העשייה, האחריות והמחויבות לשלומם ולתורתם בשגרה וביומי דפגרא, עשייה זו בונה עולם חדש של בני תורה ועמליה הזוכים לכתר

הרב אליעזר ראובנרגר שליט"א
סגן ומ"מ ראש עיריית ירושלים

פותחים בכבוד אכסניה. ברשות ראשי רכזי פעילי האיחוד, יו"ר האיחוד הרב ויספיש, כולם אהובים כולם ברורים כולם גיבורים וכולם עושים רצון קונם. כאשר סיפר כאן חה"כ הרב אורי מקלב את הסיפור על מרן החזון איש, נזכרתי בסיפור ששמעתי מיהודי שהיום כבר גם באיזור גיל התשעים או השמונים הגבוהות, שכשהיה בחור בישיבת פוניבז', בן 15, ונכנס לשאול משהו את החזו"א, ולפני שהוא גמר לשאול, החזו"א ראה שהבחור צריך קצת חיזוק, אמר לו החזו"א תבוא אלי כל שבוע, ותאמר לי מה למדת, ומאז כל שבוע ביום רביעי היה נכנס לחזו"א, במשך כשנה - שנה וחצי, עד יום רביעי האחרון לפני פטירת החזו"א, והיה אומר לו שטיקעל תיירה, בחור כבן 15, והחזו"א הקדיש לו כל פעם עשרים וחמש דק', והחזו"א היה שומע, לפעמים שואל, כ"כ היה אכפת לו מבחור צעיר שלא הכיר אותו קודם, לא היה משפחה מיוחסת, בן להורים פשוטים, ניצולי שואה, אלא שהחזו"א ראה שהוא צריך קצת חיזוק ועידוד, אמר לו תבוא אלי כל שבוע, ולא אמר לו 'כשאתה צריך תיכנס', וזה מה שהחזיק ורומם אותו, ובעקבות זה גדל לתלמיד חכם גדול מאד ומחבר ספרים.

מבחינת העשייה, כל אחד מהנוכחים כאן הולך בדרכו של החזו"א, לקרב ולרומם את הבחורים, מעודד ומחבק אותם, וזה המשימה והשליחות והייעוד, הרי אף אחד לא יודע, אם הבחור הזה היום הוא בן 15, כשהיה בן 80-85, הוא יכול להיות בעתיד מחבר ספרים גדול, תלמיד חכם ומרביץ תורה גדול, פוסק גדול, איננו יודעים, וכל זה ייזקף לזכות מי שעשה את זה, מי שעודד רומם וקירב אותו, מי שחזק אותו.

הייתי בפגישה באחת הישיבות הגדולות בירושלים, ראש ישיבה בן 60, המשגיח מסתמא באיזור גיל התשעים, הכניסו אותי גם לראות את בית המדרש, וישבו שם כמאתיים חמישים פלוס, ואנחנו יומיים לפני סוף הזמן, זמן חורף מעובר, ששה חדשים, והבית מדרש היה מלא מפה לפה, בערך בשעה 6 אחה"צ, התפעלתי מזה, ואמרתי

שכך צריך להראות ישיבה, עד הרגע האחרון שיוצאים לבין הזמנים, שאלתי איך עושים את זה, וענה לי את מה שענה, אבל אין לי צל של ספק שהפעילות שעושים כאן, זה מסוג הפעילות שנותן לבחורים את החשק והכח והיכולת לשבת וללמוד ולהיות בבית המדרש גם יומיים לפני סוף זמן חורף מעובר, זה לא פשוט.

אף אחד מראשי הישיבות לא יעשה משהו למי שיצא מביהמ"ד, יומיים לפני סוף הזמן, אבל בית המדרש מלא, וכך כולנו מייחלים שיהיה בכל עולם התורה, ולכל בני הישיבות, ואנחנו יודעים שזה קשה, ובשביל שזה יהיה יותר קל, יש את הפעילות שעושים כל הנציגים והרכזים והפעילים של איחוד בני הישיבות די בכל אתר ואתר, וכמובן בירושלים, כי מציון תצא תורה ודבר ד' בירושלים.

צריך לשבח את הנציגים מכל המקומות, אבל כמדומני שכל היצירה הזו, כל הפעילות ובוודאי כל התקציבים התחילו בירושלים, וב"ה היום ירושלים מעמידה תקציבים גדולים ומרובים, וישר כוחו של ראש העיר שנמצא אתנו כעת, אמנם זה התחיל בקדנציה הקודמת, אבל המכפלות של הקדנציה הזו לא ניתן לשיעור ולתיאור, צריך הרבה להקיש במחשבון להגיע למספרים, ואכן צריך לנצל את היותו של ראש העיר כאן ולהודות על מה שנתן ונותן, אבל הציבור גודל, עולם התורה ובני הישיבות גדלים, ספסלי בית המדרש מתרחבים ומתרבים, ואיתם גם הצרכים, ואם הם מתרבים צריך עוד תקציבים, ואני בטוח שהוא יענה לבקשות.

גם במועצות וערים אחרים אם נותנים, ישר כח, ואם לא נותנים, אני קורא להם לקחת דוגמא מירושלים, ולתת ולהוסיף עוד, כי ההשקעה הזו הכי משתלמת, בחור ישיבה כזה שעוזרים לו ומקדמים אותו ומסייעים אותו, והופכים אותו לבן תורה שיושב ולומד, זו המניה שנותנת הכי הרבה תשואה מכל דבר אחר.

ישר כח לכולם, חזקו ואמצו.

ושוב, תודה רבה לכל העוסקים במלאכת הקודש.

נאמר בוועידה הארצית תשפ"ב

איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

מודה לשלוחא דציבורא - שלוחא דידן

על מסירותם ועמידתם התמידית למען בני הישיבות

ולימין פעילות האיחוד - במשך כל ימות השנה

שאו ברכה - להגדיל
תורה ולהאדירה
ולהמשיך לקדש
שם שמים ברבים

בעיריות רבות ברחבי הארץ קיימת מחלקת תרבות תורנית - שהיא מחלקה שנותנת מסייעת ומחזיקה הרבה מעבר ליכולות שלנו כרכזים באופן פרטי, זכינו שאחד התנופות העיקריות באיחוד היה בזמן שהמחלקות הללו הכירו באיחוד כארגון על של בני הישיבות

הרב דוד זלץ הי"ו
סגר"ע וי"ר דגל התורה בביתר עילית

הרב דוד בלומנשטוק הי"ו
חבר הנהלת העיר ירושלים ומחזיק תיק תרבות תורנית

הרב מנחם קפלן הי"ו
חבר הנהלת העיר חיפה ומחזיק תיק תרבות תורנית

פאנל - תרבות תורנית

מנחה: הרב אריה זיסמן - עורך יתד נאמן

לפני שניגש לתחום המקצועי נפתח בשאלה אישית לכל אחד.

נתחיל עם הרב דוד זלץ: איך הגעתם לתפקיד הנוכחי של סגר"ע ביתר עילית, וככלל לעניין החינוך, תיק תרבות תורנית? עד כמה ענין זה נגע לך לפני זה בכלל?

הרב זלץ: אני חושב שאני שונה פה מכולם פשוט אני הגעתי מפריימריז... בתקופה שקדמה לזה כשעוד הייתי בלשכתו של הרב יעקב אשר, זה היה אחד הנושאים שהכי דברו עליהם, ואני חושב שבכלל הרעיון הזה שמתכנסים כולם ביחד ב'איחוד', זה דבר שעד לפני כמה שנים היה בגדר חלום, וכעת הוא התגשם, לא היה לזה כ"כ מודעות, היו כל מיני התארגנויות מקומיות, אבל המושג הזה שנבחר הציבור הרגישו, שהאחריות שלהם זה לדאוג לבין הזמנים, זה דבר שלא היה, ובשנים האחרונות נושא זה דובר רבות, וכעת אנחנו בתוצאות.

עד כמה הנושא הזה של החינוך נמצא אצלך כיום בסדר היום?

הרב זלץ: כמחזיק תיק חינוך ותרבות תורנית בעיריית ביתר, נושא זה הוא מרכזי במשך היום, אנחנו מובילים את תכניות הדגל ופעילות הבחורים בבין הזמנים, והציבור דורש (ומקבל) שהעירייה ונבחר הציבור, יתנו להם מעטפת מלאה וכלים, ואני חושב שהנושא של בחורי הישיבות זה הדגל.

הרב בלומנשטוק - הרב זלץ הגיע מלשכת הרב יעקב אשר, מאיפה אתה הגעת לתחום הזה של החינוך?

הרב בלומנשטוק: גם אני לא ממש צנחתי מבחוץ, אני בקדנציה הקודמת עבדתי אצל ח"כ הרב פינדרוס, שהוא כיום חבר כנסת ואז היה סגן ראש העיר, הנושא הזה של האיחוד לבחורי הישיבות אינו חדש לי, כי אני חושב שהנושא הזה של האיחוד בעצם התחיל בירושלים (מירושלים

תצא תורה...), העירייה שהתחילה את כל הפעילות הזו, זאת עיריית ירושלים, ואני חושב שחבר המועצה דאז הרב פינדרוס היה הנחשון בזה, אני זוכר את הפגישות הראשונות שהיו לפני שש או שבע שנים שהרב פינדרוס אמר 'הגיע הזמן להרים את הנושא הזה', זה התחיל מתקציב מאד מאד זעום, נושא הבין הזמנים באותו זמן היה הנושא העיקרי, ובהמשך הנושא הזה התקדם יותר, וממילא כשהתמנתי להיות חבר מועצת העיר בקדנציה הנוכחית, התיק שמבחינתי היה ברור מאיליו שאליו פני מועדות, היה התרבות התורנית, שזה מה שנקרא 'נשמת אפו' של הציבור שלנו, ובזה הציבור רוצה שישקיעו, ואין לי ספק שמהמושג של בין הזמנים כבר פרצנו קדימה, ואנחנו כבר מזמן לא רק שם, אלא אנחנו מלווים לאורך כל השנה בחגים ובכל זמן ב"ה.

הרב מנחם קפלן - הרב זלץ הגיע מהרב יעקב אשר, הרב בלומנשטוק הגיע מהרב פינדרוס, אתה הגעת מהרב סורוצקין?

הרב קפלן: האמת שבשונה מכולם לסיפור הזה אני פשוט נפילתי, אני הייתי שנים ועדיין רכז של לב לאחים בחיפה, ובבחירות המוניציפליות האחרונות שכולם זוכרים שדגל התורה התמודדה לבד, והמרא דאתרא הרב במברגר פנה אלי שאכנס לרשימה, אמרתי לו שאין לי את הזמן לזה, אז הוא אמר לי 'בסדר בין כך לא יהיה נציג שני', אני זוכר שאנשים פנו אלי ברחוב ואמרו לי 'אתם לא נורמליים, אתם הרי לא הולכים לעבור את אחוז החסימה', ואכן כך חשבתי שיהיה, הדיבור שלי עם הרב סורוצקין גם היה 'משבצים אותי, אבל זה לא רלוונטי לכלום', ובפועל לאחר הבחירות כולם היו בהלם שדגל התורה קיבלה שתי נציגים ואז נכנסתי לעירייה.

בעניין הניסיון, באמת אצל הרב סורוצקין היה הרבה התעסקות עם בתי ספר התורניים וכו', כך שאת הפן הזה הכרתי קודם.

כמה ממלא את יומך התרבות התורנית, הרי לא מזה מתפרנסים?

הרב קפלן: פרנסה זה משהו אחר נדבר על זה בצד אם יש לך מה להציע... אבל אני מתעסק הרבה עם לב לאחים, אני רכז לב לאחים צפון וגם נמצא בעירייה, העירייה זה לא תפקיד של יום שלם, כדברך, ישנם עוד דברים ואני משלב בין שניהם יחד.

באו נעבור לפן היותר מקצועי, יושבים כאן רכזים מכל הארץ, והמטרה שלהם היא כמובן בני הישיבות, למענם הם פועלים ולצורך כך הם קיימים, ולזה הם צריכים תקציבים, אם אין קמח אין תורה, ואתם, כל אחד בתחומו אחראי על ענייני תקצוב, ואחד הדברים שהיינו רוצים לברר זה הנושא של ארגון אירועים גדולים.

אנחנו רואים בכל רחבי הארץ, עיריות, מועצות דתיות וכו', כולם מתמקדים יותר בדברים הגרנדיוזיים יותר, הופעות, אירועים ענקיים, או אפילו נושא של בניית כיתות וכדו', אבל כשמגיע רכז עם בקשות קטנות, ממש מערימים עליו כל כך הרבה קשיים, אולי היה אפשר לשנות את הברוקרטיה הזאת? או למה באמת העיריות לא יכולות להקדיש יותר תשומת לב לתקציבים קצת יותר קטנים ויותר נגישים לטובת אותם הרכזים?

הרב זלץ: ישנם דברים שבחיי היום יום כולנו מתמודדים איתם, אולי זה נשמע לא פופולרי אבל אני חושב שמהמקום שלי כשאני מסתכל על הדברים, אני מנסה לראות איפה אני יכול לתת דבר שמישהו אחר לא היה יכול להגיע בלעדינו, ובמילים אחרות אני מנסה לסחור עד כמה שאפשר, לפעמים ישנם דברים קטנים, סכומים של אלפים בודדים שעד היום הקהילה נתנה והתמודדה, וברור לי שזה לא בא בקל, אבל אני מגיע ואומר 'אני רוצה לתת את האקסטרה', אני לא רוצה להחליף את הדבר הקיים אלא להוסיף עוד, זה בנושא של הדברים הקטנים.

בכללות, כל הנושא הזה של איך לחלק את התקציבים האלה של בין הזמנים, המצב האידיאלי שאני מנסה, וב"ה בביתר יש את המצב הזה, וסליחה שאני משתמש בפורום המפואר הזה

להודות ספציפית לנציגים בביתר, שמבחינתי אני לא מגיע לקבל מהם אישור, אלא הם עצמם בונים את התוכניות, ואם יש שאלות הם עצמם הולכים לבדוק איך הדברים מתנהלים, וצריך את האיזונים האלה, כי מצד אחד מגיע גבאי ואומר 'מה אתה בזבזת מאתיים אלף ש"ח על האירוע הזה? אתה יודע מה אני יכול לעשות עם המאתיים האלה...!', אבל בשורה התחתונה אנחנו מסתכלים על התושב, ותושב העיר בין אם יש לו ילדים ובין אם אין לו ילדים, הוא לא יאהב אם אני יזניח את הדבר הזה, ולכל עיר יש את המאפיינים שלה, למשל ביתר עילית היא עיר מעורבת עם חסידים, ועיריית ירושלים היא בכלל מדינה לא עיר, וחיפה היא עיר מעורבת עם חילוניים, ואז מגיע בחור ואומר 'למה להם יש ככה?' והוא מרגיש במובן מסוים שהוא מקבל פחות, ובנקודה הזאת חשוב לי שהציבור הליטאי בביתר ירגיש שהוא המוצלח ביותר והוא מקבל את הטוב והמקסימום, וכן ראש עיר, שיגיע ויעשה את המחלקת רווחה הכי טובה בעולם, אבל יזניח את מחלקת שפ"ע, הוא לא יצליח לעולם, לכן אנחנו צריכים לדעת למצוא את האיזונים הנכונים בין כל הרצונות יחד.

הרב בלומנשטוק: האמת שירושלים כמו שאמר הרב זלץ היא באמת מדינה בפני עצמה, גם בסדר גודל של מספר הבחורים, גם בסדר גודל של התקציבים גם בסדר גודל של הפקידים שאותם צריכים לעבור, זהו בהחלט עולם אחר, אבל פה לכל רכז ולכל נציג בשכונה יש שני מישורים שהוא צריך לעבור, המצב כיום הוא, שאם רכז רוצה לעשות איזה שהוא אירוע לקהילה שלו, ואני לא מדבר על האירועים הגדולים, אלא על הקטנים, הוא פונה למנהל הקהילתי שלו, דבר ראשון הם נזקקים לחסדיו של המנהל הקהילתי שאמור לחתום על הבקשה כדי להגישה לעירייה, והרכזת שאמורה לכתוב את התוכנית, הם נזקקים לחסדיהם, ובמישור הזה אני יכול לומר שכמעט בתשעים ותשעה אחוז מהמנהליים הקהילתיים יש שיתוף פעולה מלא, גם מצד המנהלים וגם מצד העובדים במנהלים, ולמה יש את השיתוף פעולה הזה? גם בגלל שאין מי שחולק על הצורך ברכזים שעושים עבודת קודש וכל אחד רוצה לראות את

הרב זלץ: כמחזיק תיק חינוך ותרבות תורנית בעיריית ביתר, נושא זה הוא מרכזי במשך היום, אנחנו מובילים את תכניות הדגל ופעילות הבחורים בבין הזמנים, והציבור דורש (ומקבל) שהעירייה ונבחריו הציבור, יתנו להם מעטפת מלאה וכלים, ואני חושב שהנושא של בחורי הישיבות זה הדגל

ההצלחה הזאת, וגם בגלל שהם בסוף מקבלים משוב מהעירייה, וזה תפקידנו לתת להם משוב חיובי על מה שהם עושים, וכך הם יודעים שזה מה שאנחנו רוצים, ואני חושב שבעניין הזה הם דווקא מתקדמים.

והמישור העיקרי שאותו הם צריכים לעבור זה את העירייה עצמה, ופה בעיריית ירושלים ישנו הבדל משמעותי כלפי עיריות אחרות, לדוגמא עיריית ביתר, אני בסך הכל מחזיק תיק תרבות תורנית, אני לא מנהל אגף, וזה אומר שכשמגיע תקציב, ואנחנו עובדים על התקציבים, אני יכול לשבת עם הצוות המקצועי, ולומר להם מה אני רואה בעיני רוחי, ומה אני רוצה ולאיפה אני רוצה להתקדם, בין הזמנים או למועד הבא או לאירוע הבא, אבל מי שחותם בסוף זה הצוות המקצועי, הוא זה שמחליט אם כן מתאים לו או לא מתאים לו, וזה אני חושב שונה בעיריית ביתר, שאני חושב שלהרב זלץ גם יש זכויות חתימה אבל לנו אין, ויתכן שגם בחיפה זה כמונו, ומכיוון שבסופו של דבר גם לצוות המקצועי יכולת להחליט מה ואיך לעשות, כמובן שהם כן שומעים גם לנציג הפוליטי, ובעיריית ירושלים אנחנו מודעים גם לכך שבגלל שמדובר בעירייה מסוג אחר ותקציבים מסוג אחר יש המון המון בעיות בירוקרטיות, אבל אני חושב שבשנים האחרונות יש ברוך השם המון סייעתא

דשמייא לפתור את הבעיות, אם לדוגמא פעם או אפילו אני אקח דוגמא מהחורף האחרון, היו ניגשים אלינו כל מיני נציגים ואומרים אנחנו רוצים אירוע פה ואירוע שם וכל אירוע כזה זה להגיש לעירייה, וזה לוקח במקרה הטוב חודש, לא קיים מצב שכן אדם אומר לי 'מחר בבוקר אני עושה אירוע' אין כזה מושג, אבל אנחנו לומדים איך לעבוד בשיתוף פעולה מלא עם הצוות המקצועי, זה דבר מאד מבורך, כך שאנחנו לומדים את הדברים האלה.

אני אתן דוגמא קטנה, שכשאני נכנסתי לתפקיד הייתה בעיה עם הלוגו של האיחוד או כל ארגון שזה לא יהיה, הפקידים שאלו מה זה הלוגו הזה? לכבוד מה? וכי הוא מממן משהו? הרי עיריית ירושלים היא הגוף המממן והיא הלוגו היחיד שאמור להיות על הלוחות מודעות, לקח זמן ועדיין לוקח, היום הם מבינים שאם תשים שלט של עיריית ירושלים בלבד אף אחד לא יבוא, כי בחורי הישיבות לא מבינים שעיריית ירושלים עושה כאלה דברים, בסוף מי שקורא לציבור ומביא אותו זה האיחוד, זה הרבנים, זה המנהל הקהילתי, ואם לא תכתוב אותם לא הרווחת כלום בכל הפעילות, אלו דברים שלוקחים זמן אבל אני חושב שברוך השם אנחנו מצליחים לעשות את הדברים האלה.

שמענו איך זה עובד בערים החרדיות, איך זה אצלכם בחיפה?

הרב קפלן: קודם כל אני רוצה לומר משהו על מה שדיבר קודם הרכז ממודיעין עילית הרב פולישוק, הוא אמר שכל הנציגים דואגים לקהילה שלהם, אז אני, ואני בטוח שגם שאר הנציגים מרגישים שהאיחוד הוא הקהילה שלנו, הילדים שלנו, השכנים שלנו אלה שנמצאים איתי בבית כנסת, זה וודאי הקהילה שלנו בלי שום ספק.

עכשיו לעצם העניין, אני בשונה מכולם נמצא בחיפה שהיא עיר לא דתית, וזה נפקא מינה גדולה מאד לכל הדברים האלה, ומסתמא יש פה עוד רכזים שנמצאים בערים לא חרדיות, ואני אתן דוגמא, דיברנו בעירייה על כך, שאנחנו רוצים לקחת אברכים חונכים, שילמדו בישיבות שונות באזור חיפה עם בחורים, וחשבנו לעשות את זה בשעות של סדר ג' שהם כמובן 21:00 - 23:00,

אתמול מתקשרת אלי מנהלת המחלקה, אשה לא דתית, והיא אומרת לי שהיא העבירה את זה לייעוץ המשפטי, יעוץ משפטי זה אומר כמעט לקבור את זה, אז אני שואל אותה 'מה קשור יעוץ משפטי עכשיו?' אז היא אומרת לי מה 21:00 - 23:00? מי לומד בין השעות 21:00 - 23:00? ושום הסבר לא עזר לי, היא פשוט לא הבינה את זה, אמרתי לה 'תקשרי לפה תתקשרי לשם', אבל היא לא הבינה.

ההתמודדות הזו מול הנציגים החילוניים היא מאד קשה, כי הם רואים כל מיני דברים בתקשורת וכל דבר קטן הם בטוחים שאתה בא לעבוד עליהם, יש רכזים שמבינים את העניין, ויש נציגים אחרים והם אומרים לי 'מה הבעיה, תעשה ככה ותעשה ככה', הם כבר אומרים לי 'נהיית בצד של העירייה ואתה לא בצד שלנו בכלל', ועל זה אני אומר, רבותי הדברים חייבים להיות אצל כולם, וכל שכן אצלנו, שקופים ואמינים ברמה הגבוהה ביותר, זה לא שטיבלאך, אפילו אם ברמה האישית הייתי רוצה, ואני לא רוצה, אבל פשוט אין אפשרות לעבוד ככה.

עכשיו בקשר לנושא של אירוע גדול או אירוע קטן, אני חושב שזו התלבטות שבעצם כל נציג חווה אותה, ישנו אירוע בומבסטי שעושה רעש גדול או יח"צנות טובה, אבל מצד שני אני חושב שאירועים קטנים לפעמים הם האירועים האמיתיים, לקחת קבוצה קטנה של רחוב מסוים או בית כנסת מסוים, לעשות איזה זיץ' קטן בליל שישי, התועלת של הדברים האלה פעמים רבות יכולה להיות לאין ערוך ולאין שיעור על פני אירוע גדול ובומבסטי, אז נכון שצריך גם אירוע גדול כמו שדיברו קודמי, כנראה שצריך איזה שהוא איזון בין האירועים הגדולים עם הרבנים העיתונים והתמונות, לבין האירועים הקטנים שבסופו של דבר נוגעים בכל בחור ובחור.

מעניין - אני גר בחיפה ולא ידעתי את כל הדברים האלה.

אם ההחלטה הייתה בידיים שלכם, איך אתם חושבים שהיה ניתן לגייס סכומים קטנים יותר לטובת הארגונים, תנסה לתת לרכזים איזה טיפים

הרב בלומנשטוק:
הנושא הזה של
האיחוד בעצם התחיל
בירושלים (מירושלים
תצא תורה...), העירייה
שהתחילה את כל
הפעילות הזו, זאת
עיריית ירושלים, ואני
חושב שחבר המועצה
דאז הרב פינדרוס
היה הנחשון בזה, אני
זוכר את הפגישות
הראשונות שהיו לפני
שש או שבע שנים
שהרב פינדרוס אמר
'הגיע הזמן להרים
את הנושא הזה, זה
התחיל מתקציב מאד
מאד זעום, נושא הבין
הזמנים באותו זמן
היה הנושא העיקרי,
ובהמשך הנושא הזה
התקדם יותר

מיידים, איך להביא תקציבים קטנים לאירועים קטנים.

הרב זלץ: אני חושב שאחד הדברים החשובים זה איך לקרוא להם בשמות, איך להציג את התוכנית כתוכנית חדשה ולא כמצב קיים, אפשר לבקש זיץ', אמרתי שאני יכול לדבר רק בעניינים של ביתר, אני יכול לקחת תקציב גדול ולחלק אותו לחלקים קטנים לפי קהילות, ואני לא חייב דין וחשבון מבחינה משפטית לאף אחד, אבל כמו שאמרתי קודם אנחנו מחפשים לא לקחת מתוך השמיכה הקיימת, שאת זה אפשר לקחת קצת ימינה או שמאלה (ואם רוצים אפשר לדבר גם על זה) אלא אני חושב שכל מיני תכניות שאפשר לעשות עם בחורים, ניתן לקחת גם ממקורות אחרים, את זה אפשר לקחת מתקציב של עיר ללא אלימות, ואת זה אפשר לקחת מתקציב 360, ולדוגמא יש כאן נציג של בני הישיבות בביתר שהוא נמצא עם הבחורים כל הזמן, ומסור ממש והוא רשום בתור 'רכז צעירים', עם רכז צעירים אני לא יכול לדבר בשפה של בני ישיבות, לעשות 'זיץ', אלא אני פונה אליהם בשפה אחרת כמו 'העצמה' וכדו', ואני לוקח תקציב שבלי זה ילך לפח ולא למשהו אחר, וזה מה שאנחנו צריכים לעשות, עלינו לשבת עם הנציגים ולראות איך אנחנו מתאימים את החליפה לאדם.

משרד הנגב היה פעם מקור בלתי אכזב לכל
התקציבים האלה, מה עושים היום, מאיפה לוקחים
את התקציבים?

הרב בלומנשטוק: הייתי מנצל את הבמה שאני נמצא בה, למרות שאני רואה שאין פה עדיין את כל הרכזים בירושלים, אבל מכיון שבירושלים כמעט כל שכונה היא עיר בפני עצמה, וכל אחד שולט על המערכת שלו, אני חושב שדבר ראשון לפעול באחדות, לעשות דברים ביחד, בשיתופי פעולה, שזה דבר שמאד מוזיל עלויות בצורה משמעותית.

דבר שני, ישנם גם כל מיני קרנות למיניהם, שאפשר לפנות אליהם, נכון שהם אנשים שפחות מכירים את הדברים האלה, אבל אני גיליתי בתפקיד שלי שהרבה מהציבור הכללי לא מכירים באמת מה זה המושג של 'בני הישיבות', הם לא מבינים את הצורך, והם מסתכלים עליך באמת בצורה של 'מה נפלת עלינו פתאום בחנוכה עם איזה אירוע גדול', הם לא מבינים באמת את המשמעות, וצריך לעניין את הגופים האלה בדברים האלה, לצורך הדוגמא יום אחד ישב אצלי מפעל הפיס ואמר לי 'אני רוצה שהם יבאו אלי זה חשוב שהם יבואו אלי', כמובן שבסוף יש לו את האינטרסים שלו בדברים האלה כמו פרסום וכדומה, אבל ברגע שנציגים ורכזים מגיעים אליו בסופו של דבר זה עוזר, כי הם רוצים לתת את הדברים האלה, בסוף הכסף עובר דרך עיריית ירושלים, אז עוד הפעם חזרנו לאותו סיבוב, אבל אין ספק שבסופו של דבר כל הקרנות האלה כפי שאמרתי כמו פמ"י בירושלים וכו', אני לא חושב שיש לי מה לחדש לנציגים שלנו בירושלים, בסופו של דבר הם עושים את העבודה בצורה מעולה, ולפעמים הם גם מחדשים לנו, אבל כאמור, אני חושב שאם השטח יעשה את העבודה, לעניין אותם בדברים האלה בסופו של דבר אנחנו נראה תוצאות.

בחיפה יש אפשרות לטיפים מידיים כאלה?

הרב קפלן: כן, אני אתן טיפ שלא דווקא קשור לחיפה, אני בתור חבר מועצה רועם לעצמי בטלפון דברים לטיפול ואני מגיע בבוקר לעירייה ואני מטפל לפי הרשימה ב-15 דברים, אם אתמול לדוגמא התקשר אלי הנציג של האיגוד אז זה רשום

לי, אבל אני מטפל בדברים רבים, והולך לפה ולשם וישנם דברים שנסחבים יותר, אז מי שזה באמת חשוב לו שלא יסמוך על אף אחד, תתקשרו בצהריים להזכיר, תשאלו מה קורה ומה יצא, אני חושב שהרצינות של הרכזים מאוד חשובה, כי אם רכז מסוים זרק לך איזה שהוא רעיון ונעלם לשבועיים, אתה לא תהיה יותר חייל ממה שהוא חייל לעניין, אבל אם כל אחד ממכם יכנס באמת לעניין ויתקשר וינדנד ויבוא גם לעירייה ויכיר את הפקידים, כי כמו שהרב בלומנשטוק אמר אנחנו חברי מועצה, אבל יש גם פקידות, ויש מנהל, ואנחנו צריכים בסופו של דבר שהעניינים יתקדמו, לדוגמא בכל פעם שאני מסתובב במחלקות אני לומד דברים חדשים, אז אם אתם תבואו, כמובן לא כל הזמן כי מסתמא אתם אברכי כולל, אבל מפעם לפעם תבואו להכיר את הנפשות הפועלות זהו דבר שלא יסולא בפז.

הזכירו מקודם את הנושא של ה'לוגו', ואני רוצה לדעת עד כמה יש לרשות המממנת זכות או סמכות להתערב בתכנים עצמם?

הרב זלץ: קודם כל מבחינה רוחנית ודאי שאין לה סמכות כלל, ואסור שיהיה לה סמכות, וודאי אם אנחנו רוצים שהבין הזמנים יהיה זמן של עליה ולא להיפך חלילה, אבל בשבוע שעבר לדוגמא רצינו להביא איזה אמן לביתר והסתפקנו עליו, וראיתי שבמקומות אחרים כן הביאו אותו באירועים עם גדולי ישראל, ועל הבמה ישבו מרן ר' חיים קנייבסקי זצוק"ל, ולהבדיל בין חיים לחיים מרן ראש הישיבה ר' גרשון אדלשטיין שליט"א ונשאי האיחוד מרנן ר' משה הלל הירש שליט"א ור' דוד כהן שליט"א שהם מתווים את דרכו של האיחוד, וקיבלתי תשובה חד משמעית שלא, כי יש הבדל בין אירועים שגם בחורי ישיבות נמצאים בהם, לבין אירועים ששייך לבחורי הישיבות, אז קודם כל בנושא של התוכן עצמו, אני חושב שאסור שתהיה לנציג פוליטי סמכות בזה, ואני לא מתכוון לומר שמדובר באנשים חילונים חלילה, אלא אני מתכוון לומר שחייבים שהאירוע יהיה נקי מבחינה רוחנית, אבל בשורה התחתונה לפעמים ישנם אילוצים, או לא רק אילוצים אלא נציג דגל התורה שעובד קשה כל השנה בשביל להביא הישגים לציבור שלו,

הוא לאו דווקא רוצה שאותו נציג עצמו יגיד הנה הוא הביא, אבל הוא רוצה שהציבור עצמו שבחר והצביע לו יכיר בכך שדגל התורה הביאה הישגים ויש תוצאות, והוא רוצה שאנשים יראו את זה בעיקר בשביל המיתוג והתדמית, אבל ודאי שאני חושב שכאינטרס אישי אנחנו רוצים שיגידו שזה אירוע של האיחוד, כי זה ההבדל בין אירוע כזה לבין סתם אירוע.

הרב בלומנשטוק אמרת מקודם, ובצדק, שאם העירייה עצמה הייתה קוראת לבחורים, הם לא היו באים, וזה נכון כי כשהעירייה קוראת זה לא מעניין כי היא קוראת להרבה דברים, אבל כשהאיחוד, הרכזים, והרבנים קוראים אז הציבור באמת מגיע, וזה מחדד שוב את העניין הזה עד כמה מותר לכם בעירייה להתערב וכמה אתם מתערבים?

הרב בלומנשטוק: האמת היא שבעיריית ירושלים אפשר לומר, אלא א"כ משהו מהקהל יבוא ויכחיש אותי, כן אפשר לומר שכמעט והעירייה לא מתערבת בתכנים, רק מגישים תוכנית מסודרת הן מבחינה רוחנית והן מצד הסידורים עצמם, ועיריית ירושלים לא מתערבת בדברים האלה וזה לא מעסיק אותה, כמובן שמעסיק אותה המסביב כמו לוגו, מיקום וכד', אבל מבחינת התכנים עצמם כמעט ולא תשמע 'את זה אתה לא יכול להביא' ו'את זה אתה כן יכול להביא', אבל שוב אני אומר כלפי רכזים שבאים לשאול, יש בירושלים ועדת רבנים, וכמה פעמים כשדיברתי עם מרן ראש ישיבת חברון הגאון ר' דוד כהן אני מתנצל בפניו שאני שואל על כאלו שטויות, אבל יום אחד הרמתי טלפון לראש ישיבה, ושאלתי אותו על אמן מסוים האם להביא אותו, אמן שהיה כמעט בכל מקום בציבור שלנו, ור' דוד אמר לי 'אל תביא אותו' אמרתי לו 'הרי הוא נמצא בעולם הישיבות עצמו', והוא אמר לי 'לא אכפת לי מה שהוא שר, כן אכפת לי הסכום שהוא לוקח', כי אמנים גילו שאם קוראים להם מעירייה מסוימת אז הם יכולים להעלות את המחיר, וראינו את זה בפועל אדם שלקח 4,000 פתאום העלה לנו ל-12,000, יצרתי קשר עם אותו אמן אמרתי לו והוא הבין את זה שאין לי שום דבר נגדו, אבל הוא לא יכול להעלות בצורה כזאת את המחירים, אלו דברים שמגיעים

מהשטח וזה לא קשור לעירייה, מצד העירייה אני חושב שאין שום התערבות.

הרב קפלן איך זה אצלכם בחיפה, העירייה מתערבת בטיולים לאן נוסעים וכד' או שנותנים לכם יד חופשית?

הרב קפלן: קודם כל אני יגיד לחברי, ברור שבדברים הרוחניים לא מתערבים ואין מה להתערב, בשביל זה יש את גדולי ישראל והרבנים המקומיים, אבל אני רוצה להוסיף כוכבית קטנה, אני מקווה שבאף מקום בארץ אין בעיה כזאת, אבל באו נקח לדוגמא את חיפה יש לנו מרא דאתרא את הרב במברגר שליט"א וכל הציבור שומע לו, אבל באו נצייר לו היה מצב שהאיחוד לא היה נשמע לרב במברגר אלא הולך לרב אחר שאין רוח חכמים נוחה הימנו, אז היתה לי בעיה מכיוון שאני נציג דגל התורה ואני מייצג משהו מסוים.

עכשיו אני רוצה לשזור את השאלה הקודמת עם השאלה הזאת, שאלתם על טיפים אז אני רוצה להסביר, לפעמים יכול להיות וויכוח על הלוגו או משהו כזה, בסוף הקטינו קצת את הלוגו של העירייה והגדילו את הלוגו של האיחוד ומרגישים שניצחו בעצם את העירייה ואת מחזיק התיק של התרבות התורנית, אז אני רוצה לומר לכם שניצחתם בקטן אבל בגדול הפסדתם, כי יש הבדל בין מנחם קפלן האיש לבין מנחם קפלן חבר המועצה, כי לי יש הוראת קבע לאיחוד ואני מבין את החשיבות של זה ואני החייל הכי גדול שלהם, אבל ברגע שאני בכובע של חבר מועצה ואני מייצג את 'דגל התורה', לכן חובתי לדאוג שהתנועה והרעיון שאני מייצג תקבל את הקרדיט שלה, ובשביל זה אני נמצא שם, ולכן אני אתעקש על הלוגו, ובשביל זה אני ארצה לקבל את הקרדיט, חברי כמוני הם אנשים צנועים ואתם מכירים אותם, אינם צריכים את השם שלהם

בדווקא, אבל כן צריכים שדגל התורה תקבל את הקרדיט שלה.

אני יאמר שוב, שאם אתם חושבים שתנסו לריב קצת ולשאול את הרב הזה או את הרב הזה, אולי לא צריך את הלוגו, בסופו של דבר לא תרוויחו כלום, כי צריכים להבין שאם אתם תתנו לחבר מועצה, לאיש הפוליטי, את הצרכים שהוא בעצם צריך להציג, יהיה לו יותר את היכולת והוא יהיה יותר חייל של הדבר, למרות שאני כן מבין גם את הצד השני, כי בסופו של דבר אנשים עובדים פה בלי כסף, נלחמים כל הזמן, והם אומרים מה הוא הגיע ושם כמה שקלים והוא מתעקש איתי על הלוגו, יתכן שאולי אתם צודקים, אבל בכביש אל תהיה צודק תהיה חכם.

לפני שנפתח את הדיון לציבור וניגש אל השלבים הסופיים, הייתי רוצה להתייחס למצב

הרב קפלן:
מה שאתה עושה
היום אתה עושה
במקסימום יכולת
שלך, והניסיון חיים
שלי מראה לי שמה
שחשבתי לא קרה
ומה שלא חשבתי
כן קרה, ולכן אני
אומר שאיפה
שאני נמצא עכשיו
איפה שהקב"ה
שם אותי כרגע אני
צריך לעשות את
המקסימום והמיטב
שאני יכול

האקטואלי הנוכחי ולשאול אתכם איך חשבתם להתמודד עם החלל העצום והמורשת שהשאיר אחריו מרן שר התורה זצוק"ל, האם חשבתם בצורה כלשהי איך להנציח את זה כל אחד במחלקה שלו ובדרך שלו, לא על קריאת רחובות אלא על דברים נוספים בפועל של תחומי חינוך ומפעלים אחרים למיניהם, אני יודע שזה לא תלוי רק בידכם אבל יש לכם כח להמליץ על הדברים הללו.

הרב זלץ: אתה באמת מתפרץ לדרך פתוחה, ואני אשמח לשמוע מנציגי האיחוד איך הם חושבים שאפשר לבצע את העניין לבחורי הישיבות, לילדים כבר פתחנו בתוכנית שתתחיל משבוע הבא, אבל צריך לדעת איך עושים את זה אצל בחורי הישיבות, ולזה אני מחכה ומצפה לשמוע מהרכזים ואני כמובן אתן את כל התמיכה שצריך, וכמובן אם יציעו דברים טובים ממקומות אחרים ירושלים חיפה וכו' אני אהיה גאה לחקות.

הרב בלומנשטוק: דבר ראשון האמת שאנחנו בירושלים זכינו בחיי רבי חיים זצוק"ל, שבכל האירועים הגדולים אם זה בארנה, בבניני האומה,

בהקבלת פני רבו ברחובות וכו', זכינו לכבוד הגדול שר' חיים ביקר אותנו בכל פעם, ולהנציח את זכרו זהו דבר מאד קשה, ולא ניתן לעשותו ברגע אחד, האמת שאני כבר במהלך השבעה היתה לי שיחה ארוכה עם ראש העיר משה ליאון שכולם יודעים שללא ספק בחירתו היתה בזכותו של ר' חיים, והוא עצמו אמר לי רק תביאו רעיונות ונקדם אותם, והתחילו כל מיני רעיונות לעשות אירוע גדול בשלושים ודברים כאלה, אבל אני לא חושב שזה מה שנעשה.

יש כמו שאמר מקודם הרב זלץ בנושא של ילדים, אנו מקדמים איזו שהיא מערכת טלפונית לשאלות או אולי יהיו מדבקות, אבל אלו נושאים שפחות קשורים לבחורים, לגבי בחורים הציעו עכשיו כמה תוכניות כמו קליקים למיניהם, אבל זה לא נראה לי באמת הדבר הגדול, זאת באמת שאלה טובה ואני מצטרף לדברי הרב זלץ, ואם יהיו רעיונות אנחנו וודאי נעשה אותם בעז"ה.

הרב קפלן: במובן הרוחני, כמו שאמרו קודמי זה צריך לבוא מהשטח ואם יהיו רעיונות וודאי שנשמח לשתף פעולה, ראשת העיר חיפה, במכתב שהיא הוציאה מיד לאחר פטירת מרן ר' חיים היא אמרה שהיא באמת תפעל להנצחת זכרו, אז באמת יש לנו איזה שהוא סוג של דיבור ואנחנו מקווים שזה באמת יבוא לידי גמר בעז"ה.

לפני שנכנסתי להנחות את הפאנל דבר איתי הרב יהודה ויספיש, ואמרתי לו 'בדרך כלל אני מנחה פאנלים עם חברי כנסת וכעת זה עם חברי רשויות, האם אני יכול לשאול גם שאלות פוליטיות או שאני חייב להתמקד רק בנושאים של האיחוד?' התשובה היתה שאחרי שאני מסיים את הבמה שלי, אז אני לוקח את הבמה לשתי שאלות שהם לא קשורות ישירות לאיחוד אבל אולי בתפקיד הבא שלכם...

ואני רוצה לשאול אותך הרב זלץ, מה התפקיד הבא שלך, מה אתה רוצה להיות כשתהיה גדול?

הרב זלץ: אתה לא מצפה שאני יגיד לך, אבל אני יגיד לך מה באמת אני רוצה, אני רוצה להיות בתפקידי הסגן ראש עיר הכי טוב בארץ.

הרב בלומנשטוק: אני לא יכול להיות כמו הרב זלץ מכיוון שירושלים קצת יותר מורכבת, יש הרבה מקום לכולם, אני לא ציפיתי לעוצמה של התיק בו אני מחזיק, ואני חושב שאפשר לעשות בו עוד המון ולאו דווקא בנושא של האיחוד אלא אף הרבה יותר, ואני חושב שאם אחזיק בתיק הזה עוד כמה שנים טובות באמת אוכל להשפיע עוד יותר.

השניים הראשונים מסתפקים במועט, מה אתך הרב קפלן?

הרב קפלן: פעם שמעתי מישהו ששאלו אותו, והוא אמר כמובן שהוא רוצה לחזור לכולל, אז אני לא מתיימר, אבל אני כן מחזיק בדעה שמה שאתה עושה היום אתה עושה במקסימום יכולת שלך, והניסיון חיים שלי מראה לי שמה שחשבתי לא קרה ומה שלא חשבתי כן קרה, ולכן אני אומר שאיפה שאני נמצא עכשיו איפה שהקב"ה שם אותי כרגע אני צריך לעשות את המקסימום והמיטב שאני יכול.

אם ח"ו, בלי כוונה יקראו לכם ויאמרו לכם שממש במקרה התפנה מקום בגבעת רם בכנסת, מה הדבר הראשון שאתם חושבים שיכולתם אתם לעשות, שאולי אחרים כבר עושים אותו אבל הייתם רוצים לחדד אותו יותר?

הרב זלץ: אתה מאתגר, אבל הכי קל להישאר במצב הקיים, אבל אני חושב שאם בשנה הבאה יגיעו איחוד בני הישיבות להצלחה כמו ארגון בתיה לדוגמא זו תהיה ההצלחה הכי גדולה, אם בסופו של דבר העזרה שמקבלים ראשי איחוד בני הישיבות תגיע מלמעלה, והם לא יהיו תלויים בראש עיר כזה או אחר, אז אנחנו נצטרך לרדוף אחריהם שיתנו הם לנו תקציבים.

הרב בלומנשטוק: דבר ראשון לגבי גבעת רם, זה לא יקרה אז אין טעם סתם לענות תשובות, אבל מה שכן חשוב לי לומר זה שגם הנושא של תנועת נוער וכדומה אנחנו בדרך לשם, ולעיריית ירושלים יש חלק מאד גדול בזה, וזה בעזרת השם יקרה.

ואני כן רוצה לנצל את הבמה הזאת, ואני חושב שגם דיברו על הנושא הזה באחד הכינוסים של דגל התורה, וזה לא קיים לצערי, ואני רוצה

לפנות לראשי דגל התורה שוב ולומר דבר אחד, חייב להיות שת"פ מלא בין כל הנציגים ברשויות המקומיות, דיברו שאולי יקימו פורום כזה או פורום אחר אבל לא קרה, והדבר הזה חייבים אותו באופן דחוף, כיוון שגם אצלנו פנו ליועץ המשפטי ותקעו לי משהו, אבל אם אני אדע שבעירייה אחרת היועץ המשפטי כן אישר את זה, אז אני אוכל להתעמת עם היועץ המשפטי שלי ולומר לו "למה אתה אומר כך, יש לי חוות דעת אחרת", אם הדברים האלה לא קורים אז יש יועץ משפטי אחד ובזה תם הסיפור, אנחנו רואים את זה בכל דבר, לא רק בתרבות אלא גם בכיתות חינוך, ובישיבות, כמעט בכל מקום אני נפגש עם זה.

הרב קפלן: קודם כל אני הכי רחוק מגבעת רם, מאה חמישים ק"מ... בכל אופן אני הייתי מביא איתי את מה שאני מאמין בו כיום, מה ההבדל בין חבר מועצה או חבר כנסת חרדי לבין החילוני?

אנחנו לא כמו חילוני שדואג לכל הדברים לתרבות, רווחה, חינוך לכבישים, רק עם כיפה על הראש, מה שאנחנו דואגים, מה שצריך להיות בראש סדר העדיפויות אלו שלושה דברים, א' אברכים בני תורה, ב' בחורי הישיבות, ג' תינוקות של בית רבן, וזה מה שאני יודע היום ואני מטפל בהרבה דברים, אבל אני יודע שזה בראש סולם סדר העדיפויות, אני בטוח שזה מה שגם חברי הכנסת הנוכחיים עושים, אבל זה הדבר שמייצג אותנו וזה הדבר שבשבילו נשלחנו, גם בציבורי, וגם בתקשורת.

שאלות מהקהל

על מה שאמרו פה שזמרים מעלים את המחירים, אולי מה שמעלה את המחירים זאת העובדה שעיריות שמביאות סכומי עתק משלמות הרבה, וכך המחירים עולים, וחוף מעירייה שתיים שיש לה תקציבים גדולים אף אחד לא יכול לעמוד בזה, אז אולי כדאי שלטובת הכלל גם העיריות הגדולות עם התקציבים השמנים, יתחשבו באחרים ומעט יורידו את הרמה, ולא ישלמו כאלה סכומים שדופקים את כולם.

הרב בלומנשטוק: דבר ראשון בעיריית ירושלים יש עוד אירועים שלא קשורים לאיחוד, ויש גם את הציבור החילוני, וכמחזיקי תיקים אנחנו צריכים לדאוג לאו דווקא לצורך של הבחורים אלא לכלל האוכלוסייה ולכלל הגילאים ובלי קשר לדגל התורה או לא, ובאירועים הללו אין לנו את הכח, כי את הדברים האלה העירייה עצמה עושה דרך מפקי, והמפיק אומר לך זה המחיר וזה האירוע, אתה לא יכול להתערב לו בחלוקה ואם הוא החליט לשלם לזמר יותר, ובדברים אחרים הוא יקצץ יותר אני לא יכול להתערב, בסופו של דבר המחירים זה משהו שמגיע יותר מבחוף מכיוון ההפקות ופחות קשור אלינו, אבל מה שכן נמצא יותר בתוך האיחוד, אני מסכים איתך שברגע שאתה מביא משהו יותר טוב, זה מביא יותר אנשים, אבל ברגע שזמר יידע שאם הוא ייתן מחיר נורמלי, ולדוגמא המעמדי סיומים בתחילת הקדנציה היה אחד או שתיים, כיום ישנם למעלה מעשרים מעמדים בשנה אם לצורך הדוגמא אתה מגיע לאחד מהאמנים הגדולים, ואומר לו אני סוגר איתך את כל העשרים אירועים ביחד, נפעל באחדות, אין לי ספק שהמחיר יירד בצורה משמעותית, הכח בסוף בעיקר בירושלים נמצא הרבה יותר אצלכם מאשר אצלנו.

כרכז שמייצג את בחורי הישיבות הברזילאים שמפוזרים בכמה ישיבות בארץ, חלק בירושלים היו גם בחיפה בביתר אין עדיין, השאלה היא האם זה יכול לעניין משהו שיעזור לזה, כי הרי זה לא ממקום מסוים משכונה מסוימת.

הרב בלומנשטוק: אני חושב שיש לי את הזכות לענות, מכיוון שבעיריית ירושלים אנחנו כן מעבירים תקציבים בהיקפים מאד גדולים לאירועים פר ציבור, יש ציבור צרפתי לצורך הדוגמא שמקבל תקציב מאד גדול, ויש גם ציבור אמריקאי שמקבל באירועים שמתאימים לו, אני לא יכול להצביע דווקא על הציבור הברזילאי לא ירדנו לרמה פרטנית שכזאת כל אחד מאיפה הוא מגיע, אבל בחורי ישיבות רוסיים מקבלים, והאמריקאים מקבלים, והצרפתים מקבלים, אז התשובה שחד וחלק זה מעניין אותנו ואנחנו נותנים לציבור הזה, אני ממש יכול לשבת על

זה אחד על אחד, ולהראות שלכל הציבור הזה עיריית ירושלים נותנת מענה מלא.

נציג טבריה: אנחנו מגישים הרבה פעמים תכניות למתנסי"ם וכדומה, והם אומרים לנו שהם רוצים לעזור לנו אבל אנחנו צריכים לדבר איתם בשפה שלהם, ולהציג את הדברים שיתאימו ליעדי התקציבים השאלה שלי למחזיקי תיקי התרבות היא איך אנחנו יכולים באמת להתאים את התוכניות שלנו לדרישות שלהם?

הרב זלץ: הייתי נותן לך רעיון פשוט לדוגמא, אם אתה צריך תקציב לחונכים לישיבות, אז אתה צריך להשתמש לדוגמא בפלטפורמה של ארגון חונכים כל שהוא שזה מתאים לתוכניות חונכים, וככה אתה מעביר את התקציב דרכם, או שאתה רוצה תקציב לאיחוד אז אתה מציג את זה כארגון למניעת נשירה ויש לזה הרבה תקציבים וזה באמת מה שזה.

זיסמן: לסיום אני רוצה שכל אחד ייתן משפט אחד קצר על העיר שלו מה שעולה לו באסוציאציות.

הרב קפלן: עיריית חיפה עשתה מהפך בשנים האחרונות, פקידים חרדים כמעט בכל מחלקה, רווחה חינוך תרבות, שינוי מאד משמעותי מעירייה רעה לציבור החרדי לעירייה אוהדת ואוהבת, ואני חושב שהציבור מרגיש את זה ועשרות ומאות אברכים מגיעים לחיפה מכל רחבי הארץ.

הרב בלומנשטוק: אני חושב שלדבר על עיריית ירושלים במילה אחת זה באמת לא נכון, אבל אני חושב שאפשר לומר שיש שינוי מקצה לקצה, וודאי לעומת הקדנציה הקודמת שהיה ראש עיר לא משלנו לקדנציה הזאת שזה ראש עיר שאנחנו תמכנו בו, עלייה משמעותית ביותר של מאות אחוזים בכל התקציבים, הן בחינוך הן בתרבות הן בהקצאות לבתי כנסת, ממש שינוי על מלא שאנו מתפללים שרק ימשיך ככה.

הרב זלץ: זקיפת קומת הציבור הליטאי ממובלים למובילים.

מילה על הרב מאיר רובינשטיין: חבר טוב, שותף, הוא אדם שידוע לפרגן לשני.

מילה על משה לאון: הוא באמת חבר טוב, הוא באמת ראש עיר טוב לציבור החרדי, אין לי ספק שאם המצב הנוכחי בירושלים ימשיך אין לי ספק שמצבינו יהיה מצוין.

מילה על גב' קאליש רותם: נס גדול, היינו אצל מרן שר התורה בימים שהוחרבה ישיבה בחיפה, יונה יהב לקח 80 אחוז בסקרים, מרן אמר לנו שתהיה לו מפלה גדולה, אמרתי לאשתי 'מה יהיה כשזה לא יקרה' אז כמו שכתבת בעיתון, גם אתה כתבת משהו כזה, פשוט נס גדול מראש עיר שונא, נגד, אנטי, לראשת עיר שהיא אמנם לא חרדית, ולא מכירה את הציבור הזה, אבל היא מכירה בכך שילד הוא ילד ואדם הוא אדם ואני חושב שיש היום שוויון מלא לציבור החרדי בחיפה.

על הרב יעקב אשר: זלץ: מורי ורבי, מנטור פוליטי.

על הרב יצחק פינדרוס: בלומנשטוק: מורי ורבי, שימשיך בעשייה הזאת, יש הרבה מה לחקות.

על הרב מיכי אלפר: קפלן: איש ציבור משכמו ומעלה, מידות טובות וירא שמים, אדם שנאבק בזמנו כשאף אחד לא הבין אותו, ומה שאני למדתי ממנו זה לעשות מה שאתה מאמין בו, למרות שכולם חושבים אחרת, ובסופו של דבר האמת מנצחת.

על איחוד בני הישיבות: זלץ: תופעה מופלאה שבעזרת השם רק תמשיך ותפרח.

בלומנשטוק: הבית השני שלי.

קפלן: קדוש קדוש קדוש, זכות בשבילי, אני לא צריך שיגידו לי תודה על שאני נותן אלא אני צריך להכיר טובה על הזכות שיש לי לעזור לדבר הזה.

זיסמן: תודה רבה לרב דוד זלץ, לרב דוד בלומנשטוק ולרב מנחם קפלן,

יישר כח גדול על הכנות שהייתה שזורה כאן בכל מסר ובכל תשובה.

ר' מנדי וולוסוב - יועץ אסטרטגי ומנהל קמפיינים

לשעתיים שלש למצוא משהו, ומצאתי עבודה זמנית באחת החברות הגדולות במשק. התחלתי את ההיכרות שלי עם 'עולם המכירות' בקטן, וראיתי שאני מאד מחובר לעולם המכירות, מכיר אותו טוב ויודע להשתלב בו נכון, ולכן התחלתי תהליך, שבסופו ניהלתי צוות, מוקד, והתחלתי תהליך של עתודה ניהולית בחברה גדולה במשק, שם הייתי במשך ארבע - חמש שנים. לקראת סוף העתודה הניהולית שממנה עמדו לפני אופציות גדולות, ישבתי עם עצמי וחשבתי אם זה הדבר שאני רוצה להתעסק בו כל חיי, אפשר להרוויח שם טוב, אבל ללא תוכן בעשיה.

לאחר מחשבה ארוכה, עמדתי באחת ההחלטות הכי קשות בחיי, כי עמדה לפני משרת חלומות, הן מבחינת מעמד, והן מבחינת הכסף, ובכל זאת חתכתי את זה, ועשיתי שינוי משמעותי אל נושא 'גיוס התרומות', ומאז, במשך כחמש שנים אני כבר נמצא בו.

כמי שליווה לפני שנה, בקמפיין "בעד הנפש", עם המון נשמה ואכפתיות, התחבר חזק מאד לאיחוד. יסביר לכולנו כיצד משמרים את התורמים שכל אחד עבד עליו לפני שנה, ואיך יוצרים תורמים חדשים, בהצלחה.

שלוש שנים.

אני מרגיש זכות מאד גדולה להיות כאן ולפתוח את הועידה המיוחדת הזו, כמדומני שההיכרות הראשונה שלי עם האיחוד וכל העשייה המבורכת של כל אחד מהרכזים היתה לפני שנה, ומאז יצא לי להכיר את העשייה המיוחדת של כל אחד ואחד ממכם מקרוב, ובמשך זמן קצר ברצוני לתת לכם כלים שתוכלו לממש ביום יום, ולא דווקא עם קשר לקמפיין.

אני יקדים ויסביר מהיכן אני לוקח את הכלים הללו, ומהיכן הידע שאני מעוניין להעביר לכם.

אני כמו כולם למדתי בישיבה, תקופה לאחר נישואי, חיפשתי תעסוקה, ואמרתי לעצמי שאלך

איך משמרים תורמים ואיך יוצרים תורמים חדשים

גיוס כספים
ושמירת הקשר
עם תורמים

הדבר הראשון
והידוע הוא, 'אנשים
תורמים לאנשים',
כלומר, אנחנו רואים
פרסומים רבים
בעניינים שונים,
בתחומים שונים,
ואם נקח כזה פרסום,
ונכתוב לידו, 'לכבוד
ר' משה היקר', ונביא
לו את ההזמנה
ביד, האם הוא יבין
שהשקענו חשיבה,
שחשוב לנו שיגיע...

שמי שידע אותם ויקח אותם כפרקטיקה יראה שינוי דרסטי בהצלחותיו. אבל המחסום העיקרי שלנו לקראת הפניה שלנו לאנשים, זה ההגבלות שאנחנו מכניסים לעצמינו.

נקדים בסיפור קצר אבל חשוב. ישנו משל על חבורת צפרדעים שהולכת ביער וקופצת ממקום למקום, ושני צפרדעים נפלו לבור עמוק, כל שאר שלשים הצפרדעים נעמדים מסביב לבור וצועקים ונאנחים מה עשיתם, מה קרה, איך תחיו ומה יעלה בגורלכם, פתאום התחיל לרדת גשם, הצפרדעים מלמעלה מתחילים לצעוק לצפרדעים שנפלו, חברה, תקשיבו טוב, מתחיל לרדת גשם, הבור יתמלא ותצופו למעלה, צפרדע אחד מנסה לקפוץ ונעצר, מקשיב למה שאומרים לו, אבל הצפרדע השני קופץ וקופץ, מטר או שנים, והם צועקים לו אל תאבד את כוחותיך, עוד מעט יתמלא הבור, ותצוף כלפי מעלה, הבור חמשה מטרים!, הוא לא מתייחס ומתחיל לקפוץ, עד שלאחר דקה וחצי הוא קופץ לגובה חמשה מטרים ויוצא החוצה, כולם ניגשים אליו ומחמיאים לו 'כל הכבוד', 'איך הצלחת', והוא לא מגיב!, דבר אחד הוא אומר להם, 'תודה רבה שעודדתם אותי, ולבסוף הם מבינים שהוא חרש, וכלל לא שמע את כל ההפחדות, את כל הצעקות, הוא הסתכל מלמטה, וראה שלשים צפרדעים צועקים ומעודדים, ואמר לעצמו, אם הם מעודדים, סימן שאני יכול!

במשל זה ישנו מוסר השכל מאוד חשוב, בסופו של דבר פעמים רבות אנחנו יוצרים לעצמנו כל מיני כבולות, סיטואציות שונות שאנשים לפעמים אומרים לנו ומעודדים אותנו, אבל רוב האנשים אומרים לנו, אתה לא יכול, אתה כן יכול, יש לך סיכוי, אין לך סיכוי. תפגשו עם אנשים שהצליחו ועשו עסקים או פרויקטים, בין בעסקנות בין אם זה בכסף, תשאלו אותם דבר אחד: מה הפרמטר שהיה הכי משמעותי בעיניך? הרבה מאוד אנשים יאמרו, לא הקשבתי לסביבה, האמנתי ביכולות שלי, האמנתי בעצמי ובמה שאני שווה. ואני אומר לכם, בסופו של דבר, כשאנחנו נותנים לעצמנו כל מיני מגבלות, כאלה ואחרות, אנחנו בסך הכל חוסמים את עצמינו.

אין בוועידה זו בן אדם שרוצה לבא ולהצליח במשהו, ואינו יכול להשיג את זה! כל השאלה היא איך, וכמה אנרגיות אנחנו יכולים להשקיע בזה.

"איך יוצרים תהליך פגישה מדויק מול תורם"

לכל אחד יש את העשייה שלו, ועליו לדעת כיצד הוא ממנף אותה, לפעמים נתקלים בסיטואציות שונות שאנשים לא מבינים אתכם ולא יודעים מה המסר שברצונכם להעביר, ועל זה נדבר בהמשך, אבל בתהליך הפגישה, בין בפגישה פיזית, או טלפונית, ואפילו במייל שאני שולח לאנשים - למרות שזה פחות אפקטיבי - , יש לנו את כל הכלים שאותם אנו יכולים לנצל.

נתחיל מהבסיס. מה הם שני הדברים שגורמים לאנשים לבא ולתרום? הדבר הראשון והידוע הוא, 'אנשים תורמים לאנשים', כלומר, אנחנו רואים פרסומים רבים בעניינים שונים, בתחומים שונים, ואם נקח כזה פרסום, ונכתוב לידו, 'לכבוד ר' משה היקר', ונביא לו את ההזמנה ביד, האם הוא יבין שהשקענו חשיבה, שחשוב לנו שיגיע או שיבין שאנחנו באמצע תהליך, ורק על הדרך הזמנו אותו? הנכונות שלו לקחת חלק ולהשתתף באירוע או להעביר את תרומתו בכזה אופן פחותה משמעותית.

כלומר, על התורם להרגיש שתרומתו משמעותית והולכת למקום טוב, והדבר השני הוא שהוא משמעותי בעינינו, שאנחנו משקיעים את זמננו בהצלחת הדבר.

בהמשך נלמד כלים, הכי מרכזיים בנושא הזה - והם נכונים בכל פעילות או מיזם חדש שעולה לכם בראש - ,

כשאני עברתי לנושא הזה, זיהיתי שהתהליכים והדברים שעובדים בעולם המכירות, כמעט זהים לחלוטין לטכניקות והכלים שלמדתי ולימדתי שם, כך שבסופו של דבר, אם אקח את כל תחום המכירות והתרומות, בסופם יש דבר אחד שמניע את הגלגל הזה, והוא 'רגש', כל תהליך מכירה או תרומה שבנ"א עושה או נותן, בסופו של דבר המנוע המרכזי הוא אותו מנוע, קנייה רגשית, תרומה רגשית.

הבחירות שלנו בחיים לא תמיד הם רציונליות, אנחנו פוגשים פעמים רבות יזמים מצליחים, ושואלים אותם איך עשית את הדרך. לאחרונה יצא לי להפגש עם יזם גדול, שאלתי אותו איך הגעת למקום שאתה נמצא בו, התשובה היתה: אני לא יודע להסביר לך בשכל איך עשיתי את זה, זה לא כתוב באיזה ספר שאפשר ללמד את זה, אבל ההחלטות שלו היו לפי התחושות שלו, לפי הרגשות, וזה הביאו בסופו של דבר למקום בו הוא נמצא היום.

את הדבר הזה ברצוני להקנות כאן, יחד עם מספר כלים שיוכלו ללוות אתכם במהלך התקופה שאתם נמצאים בה.

הנושא שעומד לפנינו הוא "יחסי ציבור", כלומר, איך אתם לוקחים את כל הפעילות והעשייה שלכם, ולעשות את זה בצורה נכונה של יחסי ציבור, ומורטציה לגיוס תרומות, [את זה יעביר בהמשך ידידי ר' אהליאב אבוטבול], ואני ידבר על תהליך פגישה מדויק מול תורם, ובהמשך ניתן עוד מספר כלים.

מהו התהליך הנכון לבקשת תרומה?

אחד הדברים המרכזיים של כל מי שרוצה להיות איש מכירות טוב, כשנכנסת לעולם התרומות ראיתי שהכלים האלו זהים לחלוטין לעולם המכירות, ישנם ארבעה כללים שאם יודעים לעשותם בצורה נכונה ומדויקת, הסיכויים להצליח הם גבוהים.

הדברים האלו הם: מקרב, מברר, מכון ומסכם. זה חייב להיות לפי הסדר הזה, אם מדלגים על אחד מהם, אנחנו פוגעים במטרה.

כשהתחלתי להשתמש בכלים האלו, התחלתי כל פעם להשקיע בדבר אחד, כי אף אחד מהנוכחים לא יקום מחר בבוקר וידע להשתמש עם כל הכלים האלו בצורה נכונה, ויחד עם זאת, אם תיקחו לעצמכם זמן קצר, ותשקיעו כל פעם בלימוד כלל אחר, תראו שהצלחתכם גדלה משמעותית.

יכולת הכלים האלו לפצח כל פגישה או פרויקט ותהליך, כשמשתמשים בהם בצורה טובה.

מקרב

מה זה לקרב? ליצור מכנה משותף עם התורם. כשנכנס לפגישה, או לשיחת טלפון עם התורם, הבנ"א השקיע מזמנו ומוכן להיפגש אתנו, לא נבזז את זמנו וניגש ישר לעניין, עם החוברת הדמיה וכו', ונתחיל לדבר, אם נעשה כך - זה אחד הטעויות הכי גדולות שיכולות להיות, אם לא יוצרים את השיח הראשוני - היומן שלי בנוי מפגישות רבות, חלקם פגישה ראשונית, חלקם אצל אנשים שאני מכיר, אצל מי שאני נפגש בפגישה הראשונה, תמיד אני ינסה למצוא את המכנה המשותף שבינינו, אני ישאל אותנו מה שלומנו, אם אני רואה במשרד תמונה ענקית של האדמו"ר שלו, תמונה לא מפורסמת, זה מלמד אותי שהדבר הזה חשוב לו ומעניין אותו.

נכנסתי פעם לפגישה עם מישהו שעל הקיר היתה תמונה שלו עם אקדח גדול, והוא לא קשור כלל לתחום הביטחוני, זה צועק לי שהדבר הזה

אחוז(!), המשמעות של להגיע עם אנרגיה נכונה ולשבת עם בטחון שכשהבנ"א בצד השני ששומע אותנו אנחנו מספרים לו סיפור, ואם אנחנו מגיעים עם בטחון ואנרגיה נכונה, זה עובד!

פעמים רבות אני נפגש עם אנשים שונים שרוצים לבא עם מצגת, הדברים האלו חשובים ואיננו מזלזלים בהם, אבל הפרמטר הכי מרכזי הוא לבא עם הביטחון והאנרגיה, עם העוצמה. לא חייבים לצעוק, אבל להיות בטוחים במעשינו, ולא להתבלבל, גם אם אתם מגיעים ונפגשים עם אנשים שאומרים לכם מה אתם בסה"כ עושים, ואם אתם תאמינו ואנשים ירגישו עליכם שאתם מאמינים, זה התשעים ושלוש אחוז שגורמים לאנשים לבא ולהצליח ולהיות אתכם.

מה התהליכים הכי אפקטיביים?

מניסיון של אין ספור קמפיינים ומכירות, הדרך הכי אפקטיבית היא אחרי פגישה אישית, צריך לבא ולתאם פגישה, ואם יש לכם אנשים שאתם רוצים לשמר ולהיות אתם בקשר לאורך זמן, צריך לדעת ולתעדף למי מתאים פגישה, לא להשקיע את כל האנרגיה.

המשאב הכי יקר אצלנו הוא זמן, וכאמור, צריך להיות כל הזמן עם אנרגיית שיא, אין לנו את הכח לדבר כל הזמן, ולכן צריך לנצל את הזמן ולדעת במי אנחנו משקיעים, ואם יש לכם בנ"א שהפוטנציאל שניתן להשיג ממנו היא משמעותית, אל תתביישו, תקבעו פגישה, ואם זה לא יצליח, אז בפעם השניה.

בעולם הפגישות, אם הבנ"א יודע למה אתם באים, והידיעה הזו היא חשובה, ובכל זאת הוא פתח לכם את הדרך לפגישה אישית, חמישים אחוז כבר בידיכם, שאר הדברים הם כלים, אח"כ זה שיחת טלפון, פניה במייל, ואח"כ פניה כללית. הדברים האלו ידועים, אבל אני שם דגש על זה.

בסך הכל שבעה אחוז! אם כך מה הם כל התשעים ושלושה אחוז הנותרים שמשפיעים על הבנ"א השני? בכל מסר שאנחנו רוצים להעביר, ה-93% הנותרים זה הכמות של הביטחון העצמי שבו אנחנו באים, כמה אנרגיות יש לנו, כמה הבנה מדויקת יש לנו במה שאנחנו רוצים להשיג, והמסרים המדויקים שאנחנו רוצים להעביר.

בסופו של דבר כל הדברים האלו הם דברים משמעותיים ומשפיעים.

ניהלתי מוקד מכירות של אחת החברות, ובמשך זמן מסוים רציתי להגביר את המכירות של המוצר שמכרנו, התחלתי לחשוב ואמרתי שאני מתמקד רק שהנציגים שיושבים בטלפונים ישבו זקופים, פעמים רבות אנשים שיושבים זמן רב על הטלפון, נוטים לשבת כפופים, ומשמעות הדבר היא שהבנ"א בצד שני מרגיש באיזו סיטואציה אני נמצא, אמנם אני לא מדבר אתו מול העיניים, אבל הם מרגישים, הקפדתי שתשבו זקופים, אמרתי להם, במשך חודש וחצי כל הדברון התמקד בזקיפות, ובסופו של דבר היה גידול באותו חודש של עשרים וחמשה

אבל כשיבא אליכם מישהו, ותרצו לצאת עם פרויקט חדש, או לגייס סכום כסף מסוים, בשביל כל מטרה שהיא, בסופו של דבר זה תלוי אך ורק בכם, והיכולת הזו קיימת בכם.

מה היא ההכנה הנכונה שלנו?

באחד מהקורסים שיצא לי לעבור, התבצע סקר, בא נשאל את האיש מכירות הכי טוב בארץ, כולנו נמצאים בסטיגמה שאנשי המכירות הם שקרנים, רמאים, נוכלים, אבל הוא יצא בבדיקת פוליגרף דובר אמת, לא שיקר מימיו, ועשו סקר, כמה אחוזי השפעה יש לטקסט, למילים שהוא מוציא מהפה על הבנ"א השני שהוא רוצה למכור לו? אחד אומר כאן 20%, מישהו מהנוכחים חושב אחרת? 50%, 100%, 20%, 70%.

התשובה הנכונה היא - השפעת המילים שיוצאות לנו מהפה בתהליך מכירה או בכל תהליך אחר שאנחנו מנסים לעשות הוא

מעניין את הבנ"א, באופן אוטומטי אני יתחיל להתעניין אותו בנקודה הזו, ומכיוון שכך אנחנו יוצרים מכנה משותף. כשאני נפגש עם כל אחד ממכם, ויש לנו מכנה משותף, כך אנחנו יוצרים תהליך בריא ונכון, לא טכניקה.

אם אני מכיר בנ"א ויש לנו מכר משותף, ואני יודע להזכיר אותו בפגישה, זה גורם לרכיכות, הוא יודע שיושב אצלו בנ"א שניתן לברר עליו, כך יוצרים תהליך הרבה יותר בריא, ומכאן חשיבותו.

אותו דבר ניתן גם להתעניין בבנ"א עצמו, אבל בחכמה, פעם לימדתי את זה באחד מהקורסים, ונתנו להם דף הנחיות, ואחד מהנוכחים מקריא את הדף, ומתחיל לשאול, מה נשמע, מה שלומך, מסיים להקריא את כל השאלות, ממשיך להקריא מתוך הדף 'אחרי שסיימתם את התהליך הראשון אפשר לעבור לתהליך השני', והוא ממשיך להקריא לבנ"א...

צריך לעשות את זה בחכמה ובצורה נכונה, אם זה לא יהיה אמיתי, זה לא יעבוד.

אם אני יודע שבנ"א זה עומד לחתן, או שאחיו עומד להתחתן וכדו', אם זה לא יעניין אותי, אני לא יצור אתו את השיח הזה, כי זה מזויף, אבל אני תמיד ינסה לייצר את התחלת השיחה בצורה נעימה ומכובדת, ולעולם לא אגש לנושא המרכזי בלי הריכוך הזה, כי בלעדיו יהיה לנו מאד קשה.

מנור

לפני שאני מגיע לפגישה, עלי לברר מה מעניין את הבנ"א, לדוגמא, אצלנו בחברת צ'רדי אנחנו מוכרים סל מוצרים מאד גדול, אם הגעתי לבנ"א, ולא ביררתי מה מעניין אותו, איך אני יכול לדעת מה להציע לו, יש לנו דינרים, קמפיינים, מה מעניין אותו?

בנ"א נכנס לחנות טלפונים, ואומר למוכר 'תן לי טלפון', כמה סוגי טלפונים יש? עשרות, מה הסיכוי שבנ"א יקנה טלפון בצורה כזו?

שואף לאפס, על המוכר להבין מהם צרכי הלוקח, כמה הוא מדבר בחודש, אם הוא רוצה מקשים גדולים או קטנים וכדו', אבל אם הוא לא יוצר אצלו את הבירור, הבנ"א רוצה לצאת עם מוצר, אבל בכדי שהמכירה תצליח צריך לדייק במוצר שאנחנו מעוניינים למכור, ובלי הבירור, כמעט אין סיכוי לזה.

מכוון

בעשייה של כל אחד ממכם, לכל אחד יש המון כלים ודברים, בירור קצר מה מעניין את הבנ"א, יהיה לכם הרבה יותר קל למקד אותו בשלב הבא שהוא נקרא 'מכוון', כי אחרי שנכנסתי לפגישה ואני יודע שמעניין אותו לעשות דינר, כי ביררתי עליו קודם, במקרה הזה יש הרבה סיכוי שאצא מהפגישה הזו עם עסקה, כי אני מתאים בנ"א לצורך שלו.

כך גם בגיוס תרומות, כשנדע להתאים את המוצר, אם זה בין הזמנים, הצלת בחורים, נפש הבחורים וכדו'.

שמעתי מבעל המעשה, נכנסתי למישהו, וקיבלתי מידע שמעניין אותו אברכי כולל, לא עזרה לנזקקים, לא יתומים, לא אלמנות, הגעתי אליו וידעתי לדייק במסר, כולם יצאו עם אלף דולר, ואני יצאתי עם 5000 דולר.

זה התהליך שאנחנו רוצים להשיג בפגישה, אם תדעו לכוון במוצר שאותו אתם רוצים, אותו מעניין אתכם, תצליחו הרבה יותר. וכלל זה נכון בכל דבר ותהליך בחיים, כשאתם רוצים לצאת עם פרויקט, ומעוניינים לגייס מישהו דומיננטי מהקהילה, אם תדעו מה מעניין אותו, הרי אתם רוצים כעת לצאת עם בין הזמנים בקהילה, ויש כאן בנ"א שאם הוא יירתם לתהליך כל הבחורים יבואו וישתתפו, אם תעשו בירור מה מעניין אותו, הרי בבין הזמנים נכלל ניצול זמן, לימוד תורה, מלגות, דברים רבים שניתן לשווק כל אחד בהרבה דרכים, אבל אנחנו צריכים לדעת מה מעניין אותו, וברגע שביררנו נכון, אנחנו

לא צריכים לספר את הכל, אלא רק את המענה של הבנ"א הזה. ההבנה וההרגשה שהפרויקט שאנחנו עושים זה הפרויקט שלו, וזה נכון, כי לכל דבר יש הרבה פרטים.

מסכם

לסכם את הפגישה מיידית ולצאת עם אופציית תשלום, לסכם שאתה לוקח על עצמך כך וכך כסף, ואנחנו מקדישים יום בבין הזמנים לזכותך, ואתה נהיה שותף ונהיה חלק, וכאמור, הרי המשאב הכי מרכזי ויקר הוא הזמן, ואם לא נמצא את הפגישה, לא תמיד זה שייך, אבל צריך לנסות - לדוגמא, יצאנו מפגישה והבנ"א אמר שלוקח על עצמו 5000 ש"ח בחודש, בסכום שנתי זה 60,000 ש"ח, שזה הרבה כסף, אם לא נסכם כעת איך ומתי הוא יביא את הכסף או עם צ'קים ביד, יצרנו לעצמינו מחסום, אנחנו צריכים לבא ולהמשיך את התהליך מולו, איננו יכולים להניח אותו ממקום של גיוס, למקום של שחרור, זה הרי תהליך שאנחנו רוצים להעביר אנשים.

אם סיימנו עם אדם זה, ולא סיכמנו, אנו מוסיפים לעצמינו צורך במשאבים נוספים בתהליך התרומה, ויהיה לנו הרבה יותר קשה לממש אח"כ את ההתחייבות.

לסיכום:

הדבר הראשון, ההצלחה תלויה רק בכם, לשמוע את עצמכם ולקבל החלטות, בלי התפעלות. היכולות שלכם הם בשמים, תשאלו את כל מי שהצליח, אחד מהדברים המרכזיים, כאמור, זה לא להתפעל, בסוף היועצים אינם אלו שמקבלים את ההחלטות ולוקחים אחריות, האחריות יושבת עליכם, והם ממקומם נוח וקל להם לתת עצות, כי מחר הם הולכים הביתה. ולכן אל תתפעלו, תדהרו קדימה ותקפצו למים, ואם צריך עוד כסף - לא צריך עוד קמפיין, צריך להחליט שאתם מגייסים עוד כסף, וכאשר תחליטו, אנשים ירגישו ויבינו את זה עליכם, וכך תצליחו, זה התובנה

בכל מסר שאנחנו רוצים להעביר, ה-93% זה הכמות של הביטחון העצמי שבו אנחנו באים, כמה אנרגיות יש לנו, כמה הבנה מדויקת יש לנו במה שאנחנו רוצים להשיג, והמסרים המדויקים שאנחנו רוצים להעביר

המרכזית, ואם תצאו מכאן רק עם זה, זה שווה את הכל, הרבה מעבר לכלים.

הדבר השני, הוא להיות ברורים מה אתם רוצים להשיג מהפגישה.

הדבר השלישי, הוא לעשות תהליך נכון בפגישה, מקרב - מברר - מכוון - מסכם.

מי שיעשה את התהליך הזה, וזה לא יקרה ביום אחד, זה דורש תהליך ארוך של התמדה, זה ישנה לכם כל פרויקט שתירצו לעשות, גם בגיוס כספים, וגם בתהליכים שתירצו להעביר.

כשאני יוצא מפגישה, הבנ"א נהיה חבר ומחובר, ואנחנו נהיים בקשר, יש אימון רב, ובסופו של דבר כל הצדדים מרוויחים.

ישר כח.

ר' אהליאב אבוטבול - יועץ אסטרטגי

אמיתיים ומהותיים, עכשיו אתה מדבר איתי על יחסי ציבור?

בשביל להבין את העניין הזה אני יביא דוגמא פשוטה שהיום כולם רואים אותה מול העיניים, והיא השולטת, כי הדבר הזה הוא כמו הבדיחה הידועה, שעל שלשה דברים העולם עומד, אבל על דבר אחד הוא זז - על הכסף... בסוף ולכן אני רוצה לתת מספר כלים שיסייעו לכל אחד להעמיד את עצמו במקום שיוכל להיות פנוי לד' ולתורתו.

קחו את הדוגמא של אוקראינה, ישנם מאות ארגונים, בוודאי יהודיים, שכולם עוסקים בהצלת נפשות, ומי שיכנס לאתר של החברה שלנו, בלי לפרסם חברה מסוימת, ישנם מאות קמפיינים של גיוס כספים לאוקראינה, ומתוכם יש אולי חמשה קמפיינים שעברו את המיליון דולר, אבל בענק, עשר מיליון, עשרים מיליון, מה קרה? הרי כולם מדברים על פליטים והצלת נפשות, אוכל לרעבים, הפגזות וכו', אף אחד מאתנו לא יודע איפה זה בלרוס או

בוקר טוב לכולם.

תודה רבה להרב יהודה ויספיש על ההזדמנות לפגוש אתכם. מחובתי לומר שזמן רב רציתי לפגוש אתכם, אני ראיתי רק את תוצאות הקמפיין, אבל כל פעם שאני מדבר עם יהודה על האיחוד ועל הנציגים של האיחוד העיניים שלו בורקות, מעבר להכל, הוא המעריך מספר אחד שלכם על כל העשייה, יישר כח.

הצורך ביחסי ציבור

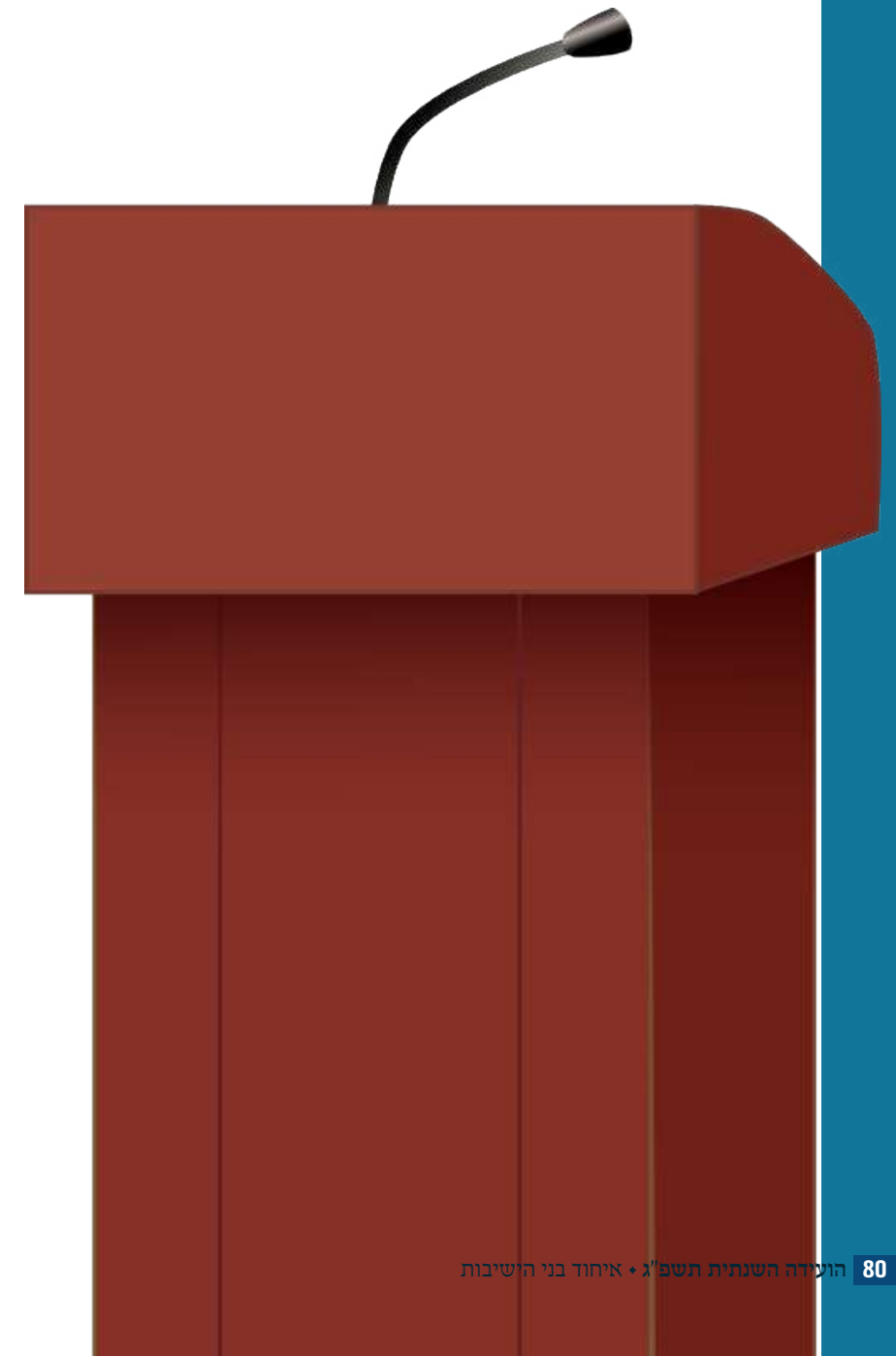
ברצוני במספר דקות לגעת בנושא 'יחסי ציבור', דבר שלפעמים אנשים מרגישים שזה לא מתאים שהם 'ייחצנו' את עצמם, וכי אני יציג את עצמי ואשווק את מה שאני עושה? זה תשאיר לאלו שקצת מודרניים יותר, אנחנו עוסקים בדברים האמיתיים, בנפש הבחור, להציל את עולם התורה, דברים

יחסי ציבור בתהליך מדויק

כלים כיצד ניתן
בתהליך נכון,
לצאת מדויק
עם העניין של
יחסי ציבור

חרקוב, מי מכיר? למה שבנ"א יתרום עכשיו לחרקיב ולא ללובב או מקום אחר, ויתרום למשהו ספציפי?

עקבתי אחרי הקמפיינים, וראיתי שיש משהו בעולם היחסי ציבור, ברגע שבנ"א מצליח לטפסף מסר בצורה עקבית יסודית ושיטתית, אנחנו עובדים על אוטומט, ובסופו של דבר כשאנחנו מכניסים את היד לכיס ומוציאים את האשראי או את הכסף, זה לרוב לא פעולה שכלית, אלא פעולה מהבטן שאנחנו עושים, ולכן ככל שנצליח לשלוט כל הזמן בתודעה, יצא לאנשים ש'אוקראינה' = שווה 'הדבר הזה', זה מה שיצליח, תבדקו, יש שתי בתי יתומים באוקראינה שעושים הון של כסף, לא יודע כמה יתומים יש שם, אבל הם גייסו למעלה מעשר מיליון דולר, והכל מתרומות כלליות, למעלה מחמישים אלף תורמים, הצליחו להחדיר בכל מקום בתקשורת שיש פליטים ובעיות, אבל יש את הילד המסכן הזה שאין לו אבא ואמא, ואנחנו דואגים לו, ולבסוף, כשאדם נכנס לתרום, באופן אוטומטי תרם לדבר הזה, ניתן לבדוק את זה.

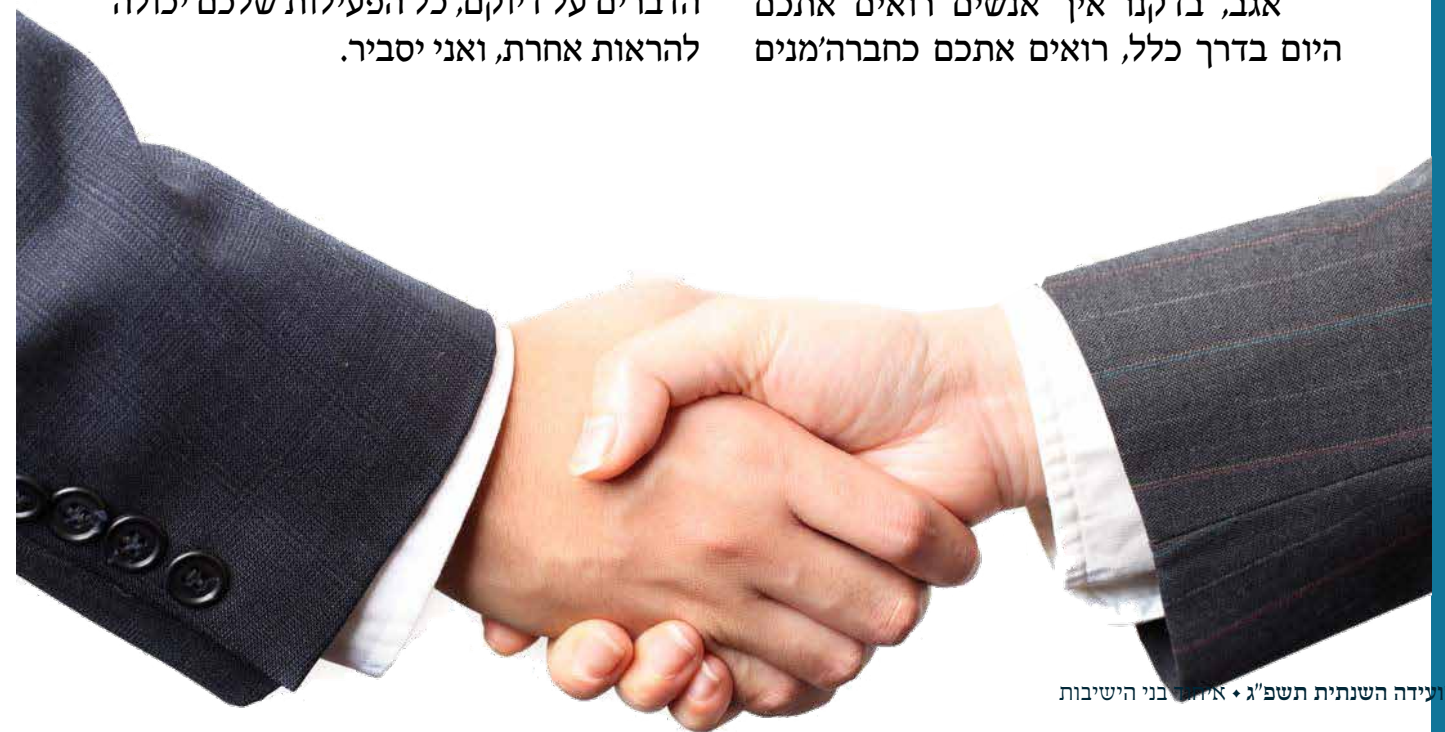
אין אנשים רואים אתכם

אגב, בדקנו איך אנשים רואים אתכם היום בדרך כלל, רואים אתכם כחברה'מנים

שממלאים לבחורים את הזמן בבין הזמנים, שהבחורים לא ישתעממו מארגנים טיולים לבחורים, מדרבנים אותם קצת, היו כאלו שאמרו שאתם מחלקים חטיפים כמו סבאלה טוב בבית כנסת, זה המבט של אנשים מהצד שלא מבינים את משמעות פעילות הארגון, כמדומני שתסכימו על רוב מה שנאמר, אבל האמת היא שבפעילות שלכם אתם מחנכים את הבחורים, אתם יודעים שהזמן הכי מסוכן הוא בין הזמנים, הזמן שהבחור עומד למבחן בפני עצמו זה בין הזמנים, ואם לא תהיו שם הכל יראה אחרת, כל הזמן שלו לפני ואחרי, כיצד הוא יחזור לישיבה, תלוי בבין הזמנים שלכם.

אתם מצילים את עולם התורה, הרווח הזה, החודש שהבחור נמצא בבית חשוף לכל מה שקורה בחוץ הוא כפשוטו 'הצלת עולם התורה', אתם שומרים על נפש הבחור, ואין צורך לתאר לכם את כל הסכנות והאתגרים שנמצאים היום, ואתם גורמים לו בסוף לאהבת התורה.

שימו לב איזה פער עצום ישנו בין הצורה שהפעילות שאתם עושים נתפסת בעיני חלק מהציבור, לבין מה שאתם עושים באמת. הדבר הזה דורש מכם להשקיע עוד קצת מאמץ, ולהעמיד דברים על דיוקם, כי אם תעמידו את הדברים על דיוקם, כל הפעילות שלכם יכולה להראות אחרת, ואני יסביר.

למקד את העשייה ולעסוק בדברים האמיתיים

תחילה אפתח בסיפור, בשנותי האחרונות לפני שהגעתי לחברת צ'רדי שימשתי כיועץ אסטרטגי למפלגות שונות, גם במונציפאלי, וגם בארצי, ואח"כ התגלגלתי לעולם התרומות, ושם ראיתי שיש כמה נקודות שנושקות כל הזמן בין האסטרטגיה המכוונת - שזה כולל להוסיף את רעשי הרקע מימין ומשמאל, ולברר עם עצמי באמת מה אני עושה וללכת עם זה - לבין עולם העיתונות הכתובה כיצד מציגים את הדברים, אתם הרי כבר יכולים לראות בדמיונכם את הכתבה שתהיה ב'יתד' מחר, 'מאות אברכי משי התכנסו לוועידה השנתית של האיחוד...' כל אחד יכול לדמיין לעצמו איך שמציגים את העניינים החוצה, וזה חשוב שיוצגו כך, ראיתי את הממשק הזה, אם מחברים אותו ביחד יש כאן בינגו, הרי אם כל אחד יחשוב לעצמו, וזה דבר מדהים שקורה לי עם עשרות ומאות מנהלי ארגונים במהלך כל השנה, בדרך כלל מי שפותח עמותה, הוא בנ"א מאד טוב, היה לו חזון להוסיף טוב בעולם, אבל הוא לא ידע שרוב רובו של הזמן יצטרף להתעסק עם גיוס כספים, כמו אברך שמציעים לו ללמד באיזה משרה תורנית, והוא כבר מכין את הפלפול, ולפתע מגלה שצריך להתעסק עם משמעת, אינו יודע שהדבר ראשון הוא בא להתעסק עם זה, אם יש לך משמעת אתה יכול להעביר את מה שהכנת, ואם לא - כל היום תתעסק עם השטויות האלה, כך גם אתם עוסקים בכל הדברים החשובים של הצלת נפשות, אם תשכילו לעמוד על כמה דברים פשוטים, זה יפנה לכם את כל הזמן הזה.

כאמור, אני נפגש עם מנהלי ארגונים, פתאום אומר לי בנ"א, אתה מחזיר אותי חמש עשרה שנה אחורה, שאני נזכר למה פתחתי את העמותה..., אני כל היום עסוק בגיוס כספים וזה משגע אותי, ואספר לכם סיפור קצר שמגיע מעולם אחר אבל יכול ללמד אותנו דבר גדול.

כשבאתי לחברה לפני כחמש שנים, אמרתי לעצמי שאני חייב להעמיד בפני אתגר, זה שהאיחוד

כל העשייה שלכם צריכה להיות מתורגמת למשהו שלא תצטרכו להיות טרודים מהיכן אני מגייס את הפעילות הבאה, אלא רק להיות עסוקים בעשיה

מצליח להביא 5 מיליון, סורוצקין כך, וגור כך, כל אחד עם הסכומים הגדולים שלו, הכל טוב ויפה, אבל איפה המבחן האמיתי שלנו, בא נראה את הציבור שאינו שומר תורה ומצוות מכניס את היד לכיס והולך לתרום.

יצרתי קשר עם אשה שקוראים לה נאוה ברק, אשתו לשעבר של אהוד ברק, יש לה עמותה בשם "אלן", עמותה זו עוסקת עם נוער נושר בכל הארץ, ולאחר דין ודברים במשך שלש שנים לא היתה מוכנה לשמוע, אמרה שעוקבת אחרי המגביות, אבל זה לא מתאים לנו, כשהתחילה הקורונה, פתאום היא התקשרה, אין לי ברירה, עכשיו צריך לאסוף כסף, לאחר דין ודברים היתה אסיפה של כל השלושים רכזים של אלן מכל הארץ, ישבו כולם עם שתי מסיכות, לפי הכללים, היו שם הורים, דרוזים, רכזים, וחרדי אחד שבא לדבר על גיוס כספים, כולם בחדר אחד.

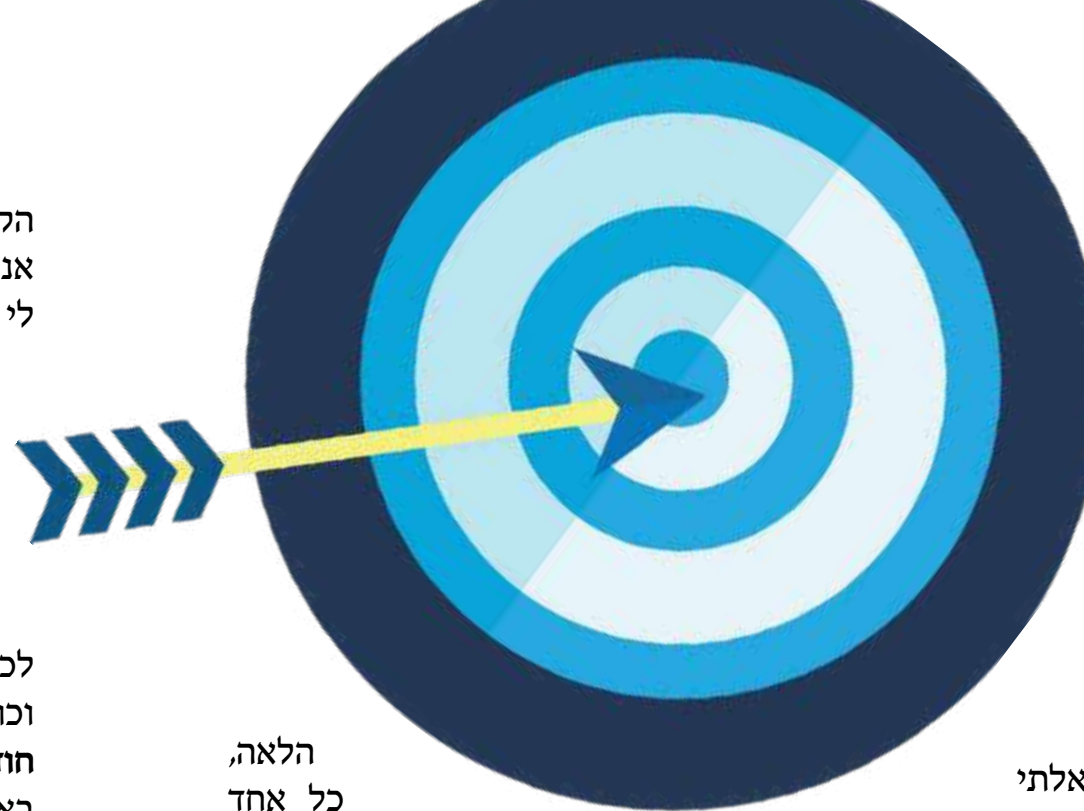
אחרי הרצאה של 40 דק' עם מסיכה, היו"ר אומרת, שמענו, אני עכשיו רוצה שכל אחד יכתוב על פתק, כמה כסף הוא חושב שמהלך כזה יביא לעמותה, הראשון פירגן חמישים אלף ש"ח, מאה, מאתיים, היא פירגנה הכי הרבה וכתבה תשע מאות אלף ש"ח.

לפני שיצאנו מהחדר שאלתי שאלה, מי מהנוכחים בחדר תרם לאחרונה למישהו, אולי למישהו בצומת, קבצן בדלת, נהיה שקט, אף אחד לא... שום דבר. אמרתי, אולי אני ינסה לעזור להם, אבל כלום.

פתאום מישהי נזכרה שלפני כמה שנים דפקו אצלה בדלת מהאגודה למלחמה בסרטן, והיא תרמה עשרה שקלים, ועד היום יש לה את הקבלה על המקרר, היא זוכרת את זה... כלומר שזה היה משהו משמעותי מבחינתה.

יצאנו משם ואמרנו, לנצח בכזה קמפיין אין סיכוי, האנשים האלו לא תרמו ולא התרימו, ובטח לא יתרימו, איך יעשו כזה דבר. בפועל, הם סיימו את הקמפיין עם למעלה מחמש וחצי מיליון ש"ח, והצליחו להביא את זה מכמעט עשרים אלף תורמים!

מה היה שם? היתה אסיפת סיכום אחרי זה, ואנשים הראו תמונות ששלחו לחברים שלהם מאלן, והתגובות היו 'מה, חזרת בתשובה? באיזה ישיבה אתה לומד?' לא הבינו כיצד חברו הנורמלי פונה אליו לבקש כסף, זה משהו רק של דתיים. באותה אסיפה השתתפו אנשים טובים שעסוקים בחסד, למרות שאינם בדרך שלנו, אבל בנוסח שלהם הם עסוקים בחסד 24/7, ומאז שיצאו לקמפיין הם כל הזמן דחפו לעצמם בראש 'אני לא שנורר' 'אני אוסף בשביל המטרה שבשמה אני מאמין', 'אני אוסף בשביל הניידת שמסירת באילת', וכן

הלאה, כל אחד ואחת שיננו לעצמם את המהות והמטרה שהם עושים, וזה הביא את ההצלחה.

פעולות פשוטות שיזכירו לנו מה תפקידנו

כשאנחנו רואים כזה דבר, ק"ו בן בנו של ק"ו אלינו, אף אחד אינו צריך להסביר לכם את הגודל והיוקרה של פעולותיכם, אבל אם נעשה כמה פעולות פשוטות שיזכירו לנו כל השנה, כשאני נכנס לבית הכנסת, אני נכנס כעוד מתפלל, אלא כנציג של האיחוד, כנציג שבקשר עם רוב הבחורים, והוריהם יודעים שהם צריכים אותי כי בבין הזמנים אני מציל את הבן שלהם, ואם אני לא איתם כל הקיץ שלו יראה אחרת.

איך הם ידעו את זה?

כמה פעולות פשוטות. אי אפשר לשנות את זה ביום אחד, אבל צריך לשמור על עקביות, וכן על מיקוד במסרים.

לשמור על עקביות משמעותו שעלינו לקבוע זמן לעצמינו ולייחד אותו שבו אנחנו מפרסמים את הפעילות שלנו, אנחנו מפרסמים את עצמינו כל מוצאי שבת, על כל

הקמפיינים שהיו לנו השבוע, כך שאם שבוע אחד אני לא מפרסם את הסיכום השבועי, אנשים כותבים לי איפה הסיכום השבועי, כי במשך שלש שנים הם רואים את הקמפיינים שהיו השבוע. העקביות והדבר הפשוט שאני החלטתי שמוצאי שבת זה הזמן שלי, זה הדבר הפשוט, תבחרו לכם זמן שבו אתם מפרסמים את עצמכם קבוע, זה הנקודה הראשונה.

נקודה שנייה, מומלץ לקחת דף, בלי לכתוב את כל הפלפולים שנאמרו בחול המועד וכו', דף שיכול להיות שחור לבן, ולכתוב בו **סיכום חודשי קבוע**, זה הפעילות שנעשתה בחודש האחרון באיחוד.

נקודה שלישית, אל תקפצו ישר לעלון כרומו ואפילו לא עלון של עמוד אחד, תקחו מה שקל וזורם לכם, לדוגמא לכתוב סיכום במייל פעם בחודש, בלי עיצוב, בלי להיות תלויים במישהו אחר, תתחילו במשהו פשוט, ומשם תגדלו. התהודה שזה יביא לכם, ימצב אתכם במקום אחר לגמרי, אנשים יגידו שיש כאן משהו קבוע ורציני, כל חודש הוא נותן לנו את הדו"ח שלו.

הדבר השני הוא **מיקוד מסרים**, אינה דומה קהילה לקהילה, אינו דומה נווה יעקב מזרח למרכז, רכסים א' או ברכפלד ג', כל בית כנסת והסגנון שלו, אל תיקחו מישהו שעשה שם ותעשו העתק הדבק וזהו, לכל אחד יש את הקהל והייחודיות שלו, תחשבו שניה לפני שאתם מוציאים, מה המיקוד שאתם יכולים להוציא שמתאים לקהל שלכם.

הנקודה השניה בזה - לשים דגש על התוצאה, ולא דווקא על הדרך, אל תאמר אני בסך הכל מוציא דף שחור לבן, איך יסתכלו עלי, צריך להשקיע במשהו מכובד, אני יראיין את רב השכונה, אני יביא את ההורה ההוא שיספר, מה שאנחנו צריכים זה שיראו אתכם ויראו את התוצאה, שכולם ידעו שאתם זה האיחוד וזה הפעילות שאתם עושים, אם זה יגיע על ידי טופי או דף שחור לבן זה לא משנה, אנחנו צריכים שהתוצאה ביחסי הציבור תדבר בעד עצמה, כל הפלפולים למעלה לא משנים, תעשו פעולות פשוטות.

אתם מצילים את עולם התורה, הרווח הזה, החודש שהבחור נמצא בבית חשוף לכל מה שקורה בחוץ הוא כפשוטו 'הצלת עולם התורה', אתם שומרים על נפש הבחור, ואין צורך לתאר לכם את כל הסכנות והאתגרים שנמצאים היום, ואתם גורמים לו בסוף לאהבת התורה

כשנמצאים בפגישה, ושומעים שרוצים לחשוב על הדברים, יתכן שזה התנגדות פנימית של הבנ"א, שדוחה אותי, מזמן קבלת ההחלטה עד הביצוע, הבנ"א נלחם עם עצמו, והתהליך שלנו היא לראות איך מטפלים בהתנגדות הזו, ולכן אם יודעים לברר מה מעניין את הבנ"א, ולכוון מה רוצים להוציא מהתהליך, זה יכול לקצר הרבה.

במקרה הזה יש לו הרבה אפשרות, הוא מכיר אותי שנים רבות, אלא שהיה צריך להציג בפניו את כל הפעילות, ואם הייתי מדבר איתו ישר על כסף הוא סוגר את עצמו.

כנראה שהתהליך שהתחלתם הוא נכון, ואני יוסיף טיפ, לפעמים האדם אומר שהוא יחשוב, אבל כדאי לנסות ליצור תהליך המשך, לשאול מתי נפגש שוב, מתי לחזור אליו פעם נוספת, כך שהתהליך הוא ברצף, ולא נקטעים, וכך גם במקרה הזה, לחזור אליו, בהמשך למה שאמרת שתחשוב על זה, אני חוזר אליך לראות מתי ניתן לשבת שוב, ולמנף את הזמן שהשקעתם, לקראת הפגישה הבאה.

מבחינת הזמן שבין פגישה לשנייה נוספת, אני יספר סיפור קצר, נפגשתי עם מנהל מוסד גדול, וסיפר שהוא נמצא ברשת מאד גדולה שעושים סקר, אבל הסקר לא שווה, כי לוקח הרבה זמן למלאות, ועל סמך זה מקבלים החלטות חשובות ומשמעותיות, ואני לא הולך לשבת שעה על זה, ולכן אני עושה את זה תוך כדי שיחות טלפון, שאלתי אותו: אם אתה עכשיו סוגר את הטלפון ואומר למזכיר שלא מכניס אליך שיחות, ויושב וממלא את הסקר, כמה התשובות שענית יהיו שונות ממה שענית תוך כדי שיחת טלפון, הוא חשב חצי דקה, חיך ואמר: מסתבר שאותו דבר. כי בסופו של דבר אנחנו מקבלים את ההחלטות לפי מה שאנחנו מקשיבים לעצמינו בהרגשת הלב.

לכן, זה מה שצריך לעשות, צריך לסמוך על התחושה וההרגשה, ועל פי זה לפעול. בהצלחה רבה.

שמטריד אותי, באמת קשה להצליח, אבל צריך להיכנס לאווירה, לחיך, וזה משפיע, בשביל להיות חיוביים, כמה שזה נראה טיפשי, תחייכו לעצמכם, וזה עובד.

כמו כן תכניסו לראש, אי אפשר לחשוב באותו זמן גם על הפגישה וגם על המינוס בבנק, וגם שרוצים ללכת ללמוד, צריך להשתלט על המחשבה, וזה משפיע ומצליח באופן מדי.

דברתם על סיכום הסכום, נפגשתי לאחרונה עם תורם גדול, הפגישה הראשונה היתה רק בשביל להציג את הפרויקט, אחרת הוא לא היה שומע בכלל, ובסופו של דבר אמר שרוצה לחשוב, ולא דברנו על סכום, איך ממשיכים עם זה הלאה?

דבר ראשון צריך לדעת שיש כלל מרכזי - אבל בכלל כלל יש יוצא מן הכלל, וצריך לייצר התאמה, כי כל פגישה היא עולם ומלואו, וכל תהליך הוא עולם ומלואו - בתהליך נכון ניתן לקצר תהליכים.

הדבר האחרון. תבדקו משהו שהוא מעניין את הציבור, לפעמים אפילו דברים ילדותיים, ותתחילו משם, הדבר הקטן הזה יכול לדחוף את כולם ולעזור לכם.

אני שוב מודה על הבמה שניתנה כאן, תודה רבה לכם על פעולותיכם, ובהצלחה לכולם.

שאלות מהציבור:

איך מייצרים אנרגיות להשיג את הכספים?

השאלה מאד חשובה, איך מייצרים אנרגיות? דבר ראשון, ישנם כמה דברים ברמה הטכנית, זה מאד קשה להיות עם אנרגיות כל הזמן, ואנחנו גם מושפעים מהלך החיים שלנו, ניתן לבא לפגישה חשובה ובסופו של דבר ניתן לחשוב רק על דבר אחד, ואם יש משהו

זה יכול להיות גם במפגש של הורים פעם בחודש כמה הורים אצלכם בבית, לחשוב מה עושים. ישנו כלל ידוע בגיוס כספים, 'אם אתה רוצה לקבל כסף - תבקש עצות. אם אתה רוצה לקבל עצות - תבקש כסף', אם אתה בא לבנ"א ואומר לו שחסר לך עכשיו כסף לפעילות, הוא ישלח אותך לפלוני שסגר עכשיו עיסקה וכדו', אם אתה רוצה להצליח תהפוך את הבעיה שלך לבעיה שלו, תבוא אליו ותאמר לו שיש כאן מצב עם הבחורים שאין מה לעשות אתם, הוא יציע לך להוציא אותם לטיול, ואתה תאמר, זה עולה 4000 ש"ח, והוא יאמר, זה כל הסיפור? וכך תסתדר.

תהפכו את היוצרות, תזמינו אליכם ארבעה חמשה הורים, פעם בחודש, תדונו איתם, ופתאום הסיפור של האיחוד אינו הבעיה שלך, אלא של כולם.

על תנובת השדה

ראה ריח בני כריח שדה
עצות ותובנות לסייע לעוסקים
במלאכת הקודש עם בני הישיבות

 האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

”צורת הישיבות
חייבת להישאר
באותה צורה,
צורה של בחור
ישיבה, הדוגמא
חייבת להיות
הרף היזתר גבוה,
זה צריך להיות
הכבוד החברתי”

א זכיתי הרבה פעמים לעמוד בפני הציבור היקר הזה, רק כמה פעמים, ותמיד הרגשתי את חשיבות העניין, ואני מקנא ברבנים שמלוים אתכם ושלקחו אחריות על הדבר הזה.

ברצוני להגיע לנקודה מסוימת, דבר שלדעתי הוא צורך הזמן, אלא שבתחילה אומר שהציבור כאן משנס כעת מותניים לקראת בין הזמנים, עם מצב רוח לקראת העבודה, ואני מגיע שחוק אחרי זמן של ששה חדשים, יש כאן ניגוד מצבי רוח...

תמיד סוף הזמן הוא זמן קשה, הרבה יותר מאשר בין הזמנים, גם הבחורים האלו שלומדים היטב בבין הזמנים, בכל זאת בסוף הזמן קשה להם, הניסיון הוא כפול, וכך גם כלפי הצוות בישיבות, סוף הזמן הוא זמן של חשבון נפש, כך שדברי יהיו בהתאם.

להתרגל להתעסק במהות

אנחנו צריכים להתרגל להתעסק במהות, לא בפוליטיקה ושיטות, לא לחינם אומר מרן ר' גרשון בכל מילה שניה שצריך ללמוד לפי טבעו. אסור לנו להיות צבועים, אם רוצים להצליח עם חינוך הנוער, אסור לשקר, צריך לכבד את מה שמכבדים ולהתמקד בבקורת המוצדקת, וכך לא נאבד את אימון הבחורים.

כולם גדולים, אבל אסור לשקר ולהחליף עמדות לפי מה שנראה באותו זמן, אם אנחנו מטיפים לשיטות, עלינו תמיד לחנך לפי המהות, ואם יש לנו נגד בקיאות אסור לומר לא ללמוד כך כי זה לא השיטה, אלא תראה לתלמיד שאתה עדיין צמא ושיש כאן דברים לא מובנים, ובלי זה לא תצליח.

אם התלמיד יודע את כל הרמב"ם, תראה לו את הסתירה בין שתי הרמבמ"ם, למה לא קשה לך? הרי הרמב"ם כאן לא מסתדר עם הגמרא, כך תחנך אותו, בלי להתחשב אם זה הדרך שלנו או לא, הכל הדרך שלנו. אם הוא למד ואתה מרגיש שהוא שטחי, תראה לו ותצמיח לו צמאון להבנה, איך הוא ישן עם הקושיא שיש כאן.

בסעודת שבת כשהילדים אמרו דברי תורה, גם כשהיו קטנים, לא הרשיתי לומר 'אז שואלים' 'אז מתרצים', תאמר 'אז קשה', אם זה קשה - תשאל, ואם זה לא קשה - אל תשאל, יכול להיות שעוררו אותך לקושיא, אבל זה קשה, יש כאן בעיה, המילה 'שואלים' משמעותה שאתה רק מצטט שאלה ומצטט תשובה, אבל זה לא אכפת לך, אתה יכול לומר דבר בשם אומרו, אבל השאלה צריכה להיות קשה לך! גם ילד קטן, צריך שהשאלה תהיה קשה לו! לא חינוך לשיטות ודרכים.

היום בחורי הישיבות, בעיקר בישיבות גדולות, יותר ויותר מצוי שהם לא מרוצים, הבחורים מאד טובים, אבל המערכת שלנו בעייתית, מידי הרבה בחורים בישיבות שהישיבה לא מספקת להם מספיק עניין במה שהם עושים, ישיבה גדולה נועדה לבן אדם שכשהוא לומד בלי משטר ומבחנים, בלי מסגרת שאומרת תעשה כך או כך, אלא שהוא אוהב את התורה, רוצה ללמוד ולהבין, ולהתקדם, רוצה להיות ת"ח, ומי שהוא לא כזה לא מוצא את עצמו, ואז מתחילים לעשות גדרים, תשמור ותעשה וכו', הכל כדי לפתור את הבעיה לאחר מעשה, אבל אנחנו באמת בבעיה.

המטרה גם שמירה מהרחוב וגם לגדול בישיבה

מרן הסטייפלער בברכת פרץ אומר ווארט, וזה אחד הפסקים הגדולים בדור שלנו. כתוב בפסוק

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה, אומר הסטייפלר, יש בן אדם שהולך ממקום למקום ולפעמים המטרה שלו היא לצאת מהמקום ההוא, והמקום שהוא הולך אליו הוא ההיכי תימצי לצאת מהמקום הזה, ויש בן אדם שאינו רוצה לצאת מהמקום הראשון אלא שהוא חייב ללכת למקום אחר, וכאן היו אצל יעקב אבינו את שתי הדברים, היה חייב לצאת מבאר שבע בשביל לברוח מעשיו, והיה חייב ללכת לחרן בשביל למצוא שידוך. זה משל למצב של הדור שלנו, פעם הרחוב היה רחוב ספוג בתורה ויראת שמים, לא היה צריך לברוח מהרחוב, אלא שללכת לישיבה היה רק בבחינת 'וילך' כדי להתרומם ולהיות ת"ח אמיתי, אבל היום מי שלא נמצא בישיבה ישנה סכנה בכל היהדות והרוחניות שלו, יוצא שגם לו יצויר שבישיבה אינו מתקדם מי יודע מה, אבל הישיבה היא עיר מקלט. היום ללכת לישיבה זה גם 'ויצא' - שמירה מהרחוב, וגם 'וילך' - זה גם מטרה כדי לגדול בישיבה.

הווארט הזה של הסטייפלער הוא מעצב את דמותו של עולם התורה בדורנו, אנחנו חיים מאד בתוך הידיעה הזו, בחור לא יכול לצמוח ברחוב, ואינו יכול להישאר יהודי טוב ברחוב. זכיתי להיות מבאי ביתו של מרן הסטייפלער, וביקשתי ממני ברכה לשידוך בשביל בת משפחתי שלא היתה מהחוגים שלנו, שאל אותי הסטייפלער האם היא רוצה בחור ישיבה, אמרתי שלא, שאל אותי, אז איך אתה רוצה שאני ייתן ברכה, הרי בדורנו מי שלא לומד בישיבה זה ספק אם הוא מאמין, ממש הווארט הזה, ואמר לי, אולי שתיקח חסיד..., אצל החסידים יש את המעלה הזו, שניתן למצוא כזה שגם אם לא למד בישיבה הוא יהודי, [זה לא היה בדיוק ריאלי...] העזתי פני וכתבתי לו בפתק, אתמהה, למה מרן שליט"א לא יכול לברך שתמצא זיווג הגון לה, והתכוונתי לומר מה זה עסק שלך, כך או כך, הרי היא צריכה להתחתן, היא דתייה, והוא הסכים, אבל לעניינינו, הוא אמר לי את הדבר הזה, מי שאצלנו לא לומד בישיבה, זה בעיה עם

אסור לנו גם במסגרת הזו של האיחוד שכל הראש שלנו יהיה נתון ברף הנמוך שמשקיעים בזה לילות כימים, במסירות נפש אמיתית, וזה באמת דבר קדוש, אבל אחרי הכל, אסור לנו לאבד צורה מה הדוגמא הנכונה של בן תורה

האמונה שלו, ובגלל זה התחדד אצלינו דור שלם של שלוח בחורים משיבה אתה רוצה, רק לקרב בחורים שחם ושלום לא ילך מהישיבה, וכן הלאה, והכל סביב המדיניות הזו. אצל מו"ר הרב וולבה זללה"ה, כשהיה משגיח בבאר יעקב היה מאד חריף ותקיף, בסגנון שלו, תמיד היה מחנך גדול מאד, אבל כשהיה כבר אדם מבוגר וייעץ לאנשים, הוא אחז שמי ששולח בחור משיבה הוא רוצח פשוטו כמשמעו, בשום פנים ואופן, אצל מרן ר' אהרן לייב לשלוח בחור משיבה לא היה כזה דבר, זה אסור ואין בזה שתי צדדים, אבל אצל מרן הרב שך זצ"ל כן היה מה לדבר על זה, שיקולים אם מקלקל או לא, אבל אצל הרב שטיינמן כמעט היה מיותר לדבר על שאלה כזו, אין מה לדבר, לא היה מושג לשלוח בחור.

לספר לצוות או לא

השנים עוברות, ואני לא רואה את עצמי עומד במקום הגדולים ומביע דעות, אני רק מעלה נושאים לדיון. הציבור כאן עסוק בשאלות האלו, מאשימים את המשגיחים שלא דואגים לבחורים, אלא רק אכפת לו מהישיבה שלו, יש כ"כ הרבה טענות, ואסור לספר למשגיח, גם אתמול ניגש אלי בחור מאחד מהמקומות שאני מלמד לשאול על בחור אחר שיש לו אייפון, אם צריך לספר למשגיח שלו, אמרתי לבחור, עכשיו אסור לך לשתוק, אבל האם זה התדרדרות חדשה או שזה המצב הסטטי שלו, אם זה התדרדרות חדשה ואתה לא עושה משהו בעניין, עד שידעו ההורים או המשגיח שלו יכול לעבור חצי שנה או עשרה חדשים, אתה גם יהודי והמשגיח יהודי, אתה גם אחראי, אם זה המצב הקבוע שלו זה סוגיא אחרת, אתה צריך להחזיר אותו בתשובה. אבל אם אתה יודע שאתמול זה לא היה והיום הוא מתחיל להתדרדר, עד שאחרים שיכולים לעשות משהו ידעו, יכול לעבור זמן רב, זה אשמתך! אבל - אמרתי לו - אם אתה תלך למשגיח שרק יעיף אותו ולא יטפל בבן אדם, ודאי שאתה לא חייב לספר, אם הוא לא מקלקל אחרים. כשבאים אלי בחורים עם מקרים כאלו, דבר ראשון

אני אומר להם אני לא רוצה לשמוע מי זה, קודם כל תספר את פרטי הסיפור, אם הוא מקלקל אחרים, אם יש לו הורים שיכולים לעזור או רק יקלקלו, וכן הלאה, רק כאשר אני יודע שאני הוא הבנ"א שיכול להועיל אני רוצה לשמוע את השם. אולי אם אתה תדבר אתו או תשלח לו מכתב אנונימי ותאמר לו שאם זה לא מפסיק או ניגש לאחד הרבנים, אתה תטפל בזה, תכתוב שדברת אתי, ואמרתי לך שאני לא רוצה לדעת את השם, ואמרתי לך לכתוב מכתב אנונימי, ואם זה לא מפסיק תצטרך להגיד לי.

כמדומני שזה גם נכון להתנהג כך, וגם הבחור צריך לדעת, ישנם טיפוסים מלשינים, שזה מתחלק לשנים, הצוות רוצה מלשינים, והבחורים שונאים אותם שנאת מות, בלי שום תירוץ, אני אומר לבחורים בוועדים, למה בחורים שונאים אותם, השנאה הזו באה ממקום טוב, לא ממידות רעות, תמיד שנאו מוסר וחנפן לשלטונות, וכי אתה חושב שאני אוהב את הטיפוסים האלו יותר ממך? אם אני מרגיש שבחור מעוניין למצוא חן בעיני ומשתף איתי פעולה ומספר לי סודות, אני סולד ממנו יותר מכל מי שמחזיק אייפון בישיבה, זה מידות רעות, עם אייפון אפשר להסתדר אבל הוא מושחת, אתה לא יכול להבין מה מפריע לבחורים כאן? אבל בא נדבר הלאה, מה אתם חושבים שצריך לעשות, הרי אם בחור חולה סרטן ולא מטפל בעצמו, וכי מי שמספר הוא שטינקער? מה נחשב אצלך סרטן ברוחניות? האם רק גשמיות זה בעיה ורוחניות זה כלום? ואני יתמקד יותר, הגענו למצב שמרוב המדיניות הזו, הרי כולם מגיעים לישיבות, בבחורות היו בחורים רבים שלא הגיעו לישיבות, הלכו לעבוד, היום האנשים האלו נמצאים בתוך ישיבות, הברכת פרץ הזה יכול להחזיק מעמד כל זמן שהישיבה היא הרוב המוחלט, ובחור שנכנס לישיבה עוזב את הרחוב ונכנס לישיבה, ועל זה כתב הברכת פרץ את דבריו, אבל אם אנחנו נאבד את האיזון וכמויות של רחוב נכנסים לתוך הישיבה, הברכת פרץ ירד מהפרק, ומה עשינו? תתאה גבר או עילאה גבר, כשאתה מכניס רותח לתוך צונן, האם הצונן משפיע על הרתח או הרתח משפיע על הצונן? אתה לא יכול להישאר

עם הראש בקיר ואתה חייב לדעת, אי אפשר להאשים משגיחים, משגיח שאומר אסור לי ואסור לי וכו', אין לי ישיבה, גם הבחור כבר לא יקבל שום דבר מזה שהוא בישיבה, כי כל הרחוב נמצא בתוך הישיבה, אני חייב שהישיבה עדיין תתרום משהו שהבחור יצא מהרחוב בשביל לבא אלי, אבל אם מיעוט הישיבה מייצג את הישיבה ורוב הישיבה זה ויצא'ניקס, שצריכים לברוח מהרחוב, מצילים אותם משם, אין מספיק בישיבה בשביל לתת להם, עלינו להיות ערים עם יד על הדופק.

אנחנו לא נקבע שינויים, אבל מוטל עלינו להיות ערים לבעיות האלו, לא רק שכל אחד ידבר נגד השני, שהישיבות לא בסדר והבחורים לא בסדר, האיגוד לא בסדר כולם לא בסדר. כולם בסדר אבל יש בעיות אמיתיות, ונהיה בסדר אם נכיר בהם בפרופורציות הנכונות.

להתעסק יותר עם המצוינים ולכבד אותם

לפני עשרים וכמה שנים, אחד הרמ"ם בנחלת הלוויים הוא חתן של הגאון ר' נפתלי קפלן, והוא

היה מגיע לפעמים לשבת לישיבה, פעם זכיתי לשבת לידו במזרח, ואמר לי שרוצה לשוחח אתי, ישבנו יחד בשב"ק אחרי צהרים, ואמר לי, אתה משגיח צעיר, אני שומע שאתה מצליח, ואני רוצה להזהיר אותך, תשעים וחמש אחוז מהזמן שלך הוא עם בעייתיים, הראש שלך נתון למי שלא מגיע לתפילות, או מי שמסתובב ברחובות, מזה אתה לא ישן בלילה, דע לך שאתה מבזבז את זמנך, תתעסק עם המצוינים, שהאחרים יעשו מה שיעשו, כי איתם לא תצליח לעשות כלום, אולי קצת... המצוינים צמאים לזה, אתה יכול להוציא גדולי ישראל מתחת ירך, אל תעשה את הטעות הזו.

אני שמעתי ולא קבלתי, לא גדלתי כך, אבל יש כאן נקודה, לא להיסחף, אני מאד מבין את התסכול והחשבון שלו, יש לי אחריות, אבל זו דעתו. הוא אדם גדול וכך הוא מגדל אנשים.

אני ודאי לא סובר כך בחריפות זו, היו לי ויכוחים שונים אתו, ואתן דוגמא, היתה תקופה שנתן כסף לאברכים שלמדו מוסר, ולי דבר זה היה נראה משונה, על חצי שעה מוסר לא נותנים כסף, שאלתי אותו, והוא אמר לי למה לא? מה זה אחרת מכל כולל, אם זה מועיל לעלייתו. שאלתי את הרב

האיחוד יכול הרבה
מאד לעשות בדבר
הזה, השינויים
הם במילימטרים,
אבל לתת את
הדעת, הדוגמא
של בני תורה אסור
שהיא תשתנה,
דווקא המדקדקים
בהלכה, המוותרים
על טיול בגלל
תלמוד תורה,
לא שח"ו מבזים
את מי שלא כזה,
מקרבים את כולם,
אבל מי הם הפאר
של החברה, במי
אנחנו מקנאים,
בזה האיחוד יכול
לעשות הרבה

וולבה מה דעתו, וא"ל שוודאי שיש בזה טעם לפגם, אבל את השאלה הזו כבר שאלו לפני המלחמה, כבר שאלו את זה בשיבות בחו"ל, אם לתמוך בכסף למי שלומד מוסר, והוא עצמו לא רצה להביע דעה בזה.

לעצמי חשבותי, אחרי חצי שנה, כשהגאון ר' נפתלי הגיע שוב לנחלת הלויים, ושאלתיו, מה המשגיח אומר, יושב אברך, ולומד בבא בתרא, מונח בב"מ בתקפו כהן, ואשתו בחודש השמיני, ועוד שמונה ילדים מסתובבים, והיא עושה ספונז'ה, אבל הוא לא אז, מונח בתקפו כהן שלו, ושניהם מוסרים נפש לתורה, זה נראה די יפה, הוא מונח בלימוד ואשתו הורגת את עצמה כדי לא להפריע לו, זה דוגמא לעמלה של תורה. אבל מה יהיה אם הוא לומד מסילת ישרים באותו זמן בשפתיים דולקות, בין אדם לחבירו, מתנדנד, והיא עושה ספונז'ה, מה היית אומר אז? ר' נפתלי אמר שזה אותו דבר, כל כך נהנית מזה... אני הייתי בטוח שכאן אראה לו... אצלו זה לא הזיז כלום. לאנשים גדולים מותר לחשוב אחרת, אבל אני לא קיבלתי את זה.

דברתי עם המשגיח אצלנו, הגאון רבי אורי וייסבלום שליט"א, על איזה בחור שהיו אותו בעיות רבות, ואומרים שעכשיו הוא הבטיח, הוא פעם עשירית בחיזוק... מטפלים ועושים וכו', אמר לי ר' אורי שפעם היתה לו אבן בכליה, והיו צריכים לעשות ניתוח בשביל להוציא את זה, ואחיו, היה רב של קיבוץ שדה יעקב, אמר לו לא לעשות ניתוח, אלא לעשות טיפולים, תבא אלי לקיבוץ, תסע על טרקטור, ותראה שהאבן תצא... סיפר לי ר' אורי שנסע לשדה יעקב, ונסע על הטרקטור, וכל פעם הנהג עצר עצירת פתע, וכל פעם המעיים התהפכו, כך עשר, עשרים פעמים, אח"כ עשה צילום, וזה זז מילימטר... בזה נזכר כשחשב על הבחור הזה, במשך שנים מנסים ומנסים ומנסים... וזו מילימטר... שכוויח.

אנחנו צריכים קצת להתעורר, יש שני צדדים, ואולי אנחנו קצת מגזימים בטיפול בבעיות, - שוב, שיטות, שיטה כזו, כולם הולכים לשם, נותנים מכות? כל היום וכל הלילה, לא נותנים? אסור אף פעם להרביץ לילד, היום השיטה כי אדם גדול אמר כך... יש לך ציטוטים לכל מה שאתה רוצה, מחר אדם גדול יאמר אחרת, כולם יעברו... קצת לפתוח את הראש, לא כמו הגולם מפראג, להבין שלפעמים צריך כך, ולפעמים אחרת, יש דבר שבדרך כלל הוא נכון.

גם בשידוכים, בחור אומר לאמו שהוא נפגש עם בחורה והיא מידי משעממת, לא מספיק דיברה, - וזה מעשים שקורים פעמים רבות, אז היא ביררה על בחורה אחרת שיותר מדברת, הוא חוזר מהפגישה, ואומר שהיא מדברת ומפטפטת, ולא הצליח להשחיל מילה, אומרת האמא, תחליט מה שאתה רוצה, כך אי אפשר להתחתן, שקטה אתה לא רוצה, רועשת גם לא, אתה משוגע! תחליט מה שאתה רוצה, מי משוגע, הבחור או האמא? האמא עצבנית, אבל אני בנ"א נורמלי ורוצה קצת מזה וקצת מזה, שאני יוכל לשוחח שיחה נורמלית עם אשה, מדי שקטה לא טוב לי, ומדי רועשת לא טוב לי, האמא כבר יודעת... וכך בכל דבר, כמו הגולם מפראג, אומרים איזה מימרא והלכים עם זה עד הסוף.

מי שמתעסק עם בחורים חייב להבין, אין כאן שיטות, ודאי, אנחנו רוצים לקרב ולרומם, וח"ו לא רוצים שבחורים יצאו לתרבות רעה, הם פוזלים לרחוב, וישנם בעיות, ולא צריך להרחיב בזה, אבל אסור לנו גם במסגרת הזו של האיחוד שכל הראש שלנו יהיה נתון ברף הנמוך שמשקיעים בזה לילות כימים, במסירות נפש אמיתית, וזה באמת דבר קדוש, אבל אחרי הכל, אסור לנו לאבד צורה מה הדוגמא הנכונה של בן תורה. איננו יכולים להיות עם אקדח על הרקה, תעשה כך - הוא יתקלקל, תעשה כך - הוא יצא מחלל שבת! ולכן אני צריך להיות שפוט שלו ולשנות את כל הצורה שלי, לתת לו עוד ועוד, לפנק אותו, לכתוב פלקטים ענקיים ש... הגיע, ואיזה יופי וכו', כי אם לא תעשה ממנו מפונק, כופר בטובה, ושכל מה שהוא עושה נפלא מאד, ח"ו הוא ילך לרחוב.

מהבר מצווה יש לאדם בחירה זה לא מוטל עלינו

אנחנו צריכים לדעת, אדם הוא בוחר, אנחנו לא הבחירה שלו, אתה רוצה להיות חילוני -תהיה חילוני, לא אני נהייתי חילוני, ואתה לא עושה לי טובות, אני מוכן לעזור לך ולתמוך בך, להיות לך

אוזן קשבת, אבל אם אתה נהיה חילוני - אתה נהיה חילוני!! אתה רוצה - תלך, מהבר מצווה יש לאדם בחירה, כ"ש בגילאים האלו, אתה לא מוטל עלי, ואני לא בן ערובה שלך, אתה רוצה להיות מושחת על הראש שלי? תהיה מחלל שבת.

שוב, אני אומר דבר חד צדדי, אבל אני מרגיש שיש קצת סחף, שאנחנו קצת מגזימים בפחד וההיסטריה שלנו מאלו שמתקלקלים, וזה באמת כואב מאד מאד, אבל אסור לנו לשנות את האווירה הכללית, מה נקרא ישיבה ומה נקרא בן תורה.

היינו צריכים למצוא דרכים להלכה למעשה שהבחורים היותר שמורים ויותר בני תורה יקבלו רוממות וכבוד, אפילו גורמים לקנאת סופרים מסוימת, ולא לפחד מה זה יעשה, כואב לי שהיום בחור מוכן לעבור על כל התורה כולה, דאורייתא או דרבנן או ג' עבירות, העיקר שלא יהיה ספק ספק ספיקא שלא יקראו לו צו"ל, אם ההלכה הזו עלולה אולי ח"ו לתת לו תדמית של צו"ל, זה דוחה את כל התורה כולה, ואין שום הצדקה לדבר זה. כלומר שמבחינה חברתית - הפריקת עול ניצחה. אני לא תמים, אני יודע שיש פריקת עול, אבל לא יתכן שאת הכבוד החברתי מקבלים אלו שהם ברף הנמוך יותר, והיותר מדקדקים בהלכה שלא ילכו לכל מקום, או שיוותרו על טיול נחמד כי הוא אמצע סוגיא, הם לא יהיו המכובדים מבחינה חברתית.

זה דבר שבוודאי מוטל עלינו בשיבות, אבל לפי דעתי גם ברמה מסוימת בתוך האיחוד, חשבותי אפילו ליצור איזו מסגרת נפרדת לצדיקים, דברתי עם הגאון ר' יעקב פרידמן שליט"א, ואמרתי לו שחשבותי לקרוא לזה 'בצו'לו חמדתי...', אני לא מספיק פרקטי ומעודכן ביום של האיחוד, ואני באמת מקנא בכם, אבל הגעתי מחיפה בשביל הנושא הזה, אני חושב שבנפשנו הדבר, אנחנו לא יכולים לעמוד כאן ולטפל בבעיות, כל אחד יטפל בבעיות במשבצת שהוא יכול לתקן, אנחנו בגלות, ולא כל דבר אפשר לעשות, גם גדולי ישראל אינם יכולים לעשות הכל, מצחיק לחשוב שהם יכולים לשנות, משהו קטן הם יכולים, אם יחשדו במישהו שהוא בא לשנות איזה סדק יה' מרד שלם מכל

מיני לבלרים שחושבים שהם יותר חכמים מכולם, יש מעט מאד, אני צריך לחשוב בבמות שאני עומד עליהם, במשבצת שאני יושב בה, מה אני יכול להועיל במצב, גם אתם, מלהסביר מי ולמה אשמים וכו', מזה לא יצא תועלת.

אסור שתשתנה הדוגמא של בן תורה

באתי לכאן בשביל לומר שהאיחוד יכול הרבה מאד לעשות בדבר הזה, השינויים הם במילימטרים, אבל לתת את הדעת, הדוגמא של בני תורה אסור שהיא תשתנה, דווקא המדקדקים בהלכה, המוותרים על טיול בגלל תלמוד תורה, לא שח"ו מבזים את מי שלא כזה, מקרבים את כולם, אבל מי הם הפאר של החברה, במי אנחנו מקנאים, בזה האיחוד יכול לעשות הרבה.

אסיים בענין שקשור לפרשה שלמדנו. ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עולתך, ופירש"י שהיה אהרן בוש וירא לגשת, אמר לו משה למה אתה בוש לכך נבחרת, אהרן היה בוש בגלל חטא העגל, וכתב הרמב"ן - תמצית דבריו - שמשה רבינו אמר לאהרן לכך נבחרת בשביל לשמש, ואין לך מה להתבייש מלגשת לעמוד, וי"א שאהרן ראה את המזבח כתבנית שור, הזכיר את העגל, והיה ירא, א"ל משה אל תירא, הגס דעתך ובא קרב אליו, וטעם דבר זה כי בעבור שהיה אהרן קדוש ד', ואין בנפשו חטא זולתי מעשה העגל, היה החטא ההוא קבוע במחשבתו, שנא' וחטאתי נגדי תמיד, לכן א"ל הגס דעתך שלא יהי שפל רוח כל כך. ואחרים מפרשים שהיה השטן מראה לו כן כמש"א שם אהרן אחי אע"פ שנתרצה המקום לכפר עוונותיך, צריך אתה ליתן לתוך פיו של שטן שמא ישטינך בביאתך למקדש. מבואר כאן דבר נורא, ישנם ב' מאמרי חז"ל, אהרן פחד לגשת כי היה איזה טענה עם העגל, והמדרש הראשון אומר שראה את העגל על המזבח, וחטאתי נגדי תמיד, וי"א שהשטן הראה לו כך.

כמה זה חשוב בעבודתנו, יש בנ"א שהחטא לא עוזב אותו, אין לו אומץ לעשות שום דבר, מי אני שאדבר, או שאעשה פעולה מסוימת, הרי אני חוטא ופושע, ואיני ראוי, על אותו דבר, מדרש אחד אומר וחטאתי נגדי תמיד, זה בא מתשובה, והמדרש השני אומר על אותו דבר שהשטן מראה לו כן. אותו דבר בדיוק, זה יכול לבא מעבודה, שאני לא סולח לעצמי על חטאתי, וזה מדרבן אותי לעלות זה חלק מתשובה, ואותו דבר בעצמו יכול להיות מעשה שטן, תשכח מזה, השטן לא נותן לך להתקדם, ולכן מראה לך את חטאיך בשביל שלא תוכל לגשת למזבח.

אתה חייב להבחין מי נותן לך את הנקיפות מצפון האלו, ואומר לך אני לא ראוי, זה באמת כי אתה זוכר את חטאתיך ואתה בכיוון של עליה, או להיפך, אותה מחשבה בדיוק, השטן מעכב אותך.

כשאנחנו מתעסקים עם בחורים, כמה חשוב לנו הידיעות האלו, מתי אתה מעודד בחור שיש לו נקיפות מצפון על דרכו, מרגיש שאינו בסדר, בכזה מינון דק, האם אנחנו צריכים לומר 'יופי', טוב מאד שזה אכפת לו, טוב מאד שזה כואב לו, טוב מאד שהוא מרגיש אינו ראוי, לפעמים זה הדרך, שאתה מרגיש שזה מגיע ממקום שהמחשבות האלו מעלות אותו לאט לאט, אבל לפעמים זה הפוך, צריך להגיד לבחור שהשטן משגע אותך, תשכח מזה.

דבר נוסף, יש כאן ווארט עצום, משה אומר לאהרן הגס דעתך ולך, מהו 'הגס דעתך', הוא לא אומר לו 'אף על פי כן תלך', אתה צודק, אתה חוזר בתשובה על חטא העגל, המחשבות האלו, מי אני שאגש ואעשה, זה מחשבות קדושות, לא! אעפ"כ, הרי בחרו בך להיות כהן גדול, תגש, משה לא אומר לו תתגבר על זה, אלא 'הגס דעתך', תרגע, אל תחשוב על זה כל כך הרבה, קח את זה יותר בקלות ותיגש. וכי כך אנחנו היינו אומרים? הוא עומד מול המזבח וחרד לגשת, מי אני שאגש, צריך להגיד לו 'זה תפקידך, גש', אבל משה רבינו לא אומר לו את זה, אלא אין ברירה, תרגע, כרגע המחשבות האלו מוגזמות, הגס דעתך, תתרגש פחות מהמזבח ומהעבודה, זה כתוב כאן פעמיים ברמב"ן.

הגס דעתך הוא מילה נוראה, אין ברירה, רופא שיודע מה הוא מטפל, מנתח מוח, אתה יודע מה זה? מילימטר או חצי מילימטר זה נפשות! הוא צודק, ואם אינו יודע את זה הוא לא יכול להיות רופא, החיים והמוות תלויים בו, אבל אם לפני כל ניתוח הוא יצום שבוע, ויחשוב, כן, ולא, הוא לא יכול לתפקד, הגס דעתך!

ודאי כשאתה מסתכל בחברה קדישא על קברן שהכל מצחיק אותו, זה לא בסדר, אנשים מתים ומצטערים כאן, וכי בגלל שאתה קברן כבר עשר שנים הכל בדיחה? אבל מצד שני, אם כל בנ"א שימות הוא יהיה 'נושא בעול' על כל דיניו, הוא פשוט יצא מדעתך, הגס דעתך, אין ברירה, אתה חייב להתרגל לזה שאנשים מתים, הגס דעתך ותעשה.

להבין את גודל האחריות ולהמשיך הלאה

כך זה בכל תחום, פוסק, דיין, צריך לראות שגהינום, תהום פתוחה לו מתחתיו, נכון, תבין את האחריות, אבל אם לפני כל שאלה בהלכה ששואלים אותך תחליף צבעים, ותלמד שבוע, ותעשה צומות שהקב"ה יכוון אותך בדרך האמת,

אי אפשר, זה לא שייך. אתה חייב משהו באמצע, זה לא אף על פי כן תעשה, יש מושג של הגס דעתך.

אין לנו ברירה, גם כמחנכים, אנחנו רואים שמתקלקלים לנו מתחת הידיים, יתכן שיצא מחלל שבת, אתה רואה את הבחור יורד, הרי בכל אחד שיושב כאן, בגלל הרגשי קודש האלו הוא נכנס לתחום, אבל אם נשאר עם כל העוצמה, לפעמים לא נוכל לעשות את העבודה, גם אצלנו יש בחינה של הגס דעתך. נכון.

אני כבר בישיבה 35 שנה, התרגלתי לזה כמו שאדם רואה כל הזמן אנשים מתאבדים וקופצים מהחלונות, ביום הראשון הוא מזועזע לחלוטין, ואחרי 35 שנה הוא מתרגל לזה שאנשים מבזבזים לעצמם את החיים, שנה אחרי שנה אחרי שנה, אי אפשר להיות כל החיים כמו ביום הראשון, כך אי אפשר לתפקד, הגס דעתך וגש, גם כל היושבים כאן, אם אני צודק בדברי, ודאי האחריות כבידה מאד, מתעסקים בנפשות, רוצים לעשות את מה שנכון לעשות, צורת הישיבות חייבת להישאר באותה צורה, צורה של בחור ישיבה. הדוגמא חייבת להיות הרף היותר גבוה, זה צריך להיות הכבוד החברתי, 'אבל אם לא תרומם את אלו שכמעט חילוניים?!', הגס דעתך! לא אני אשם, אני צריך לעשות את מה שנכון לעשות.

הדברים האלו קשים מאד, אבל מי שמתעסק בנפשות חייב, לא שזה נכון או זה נכון, היום השיטה כך, ומחר אחרת, ואם יבא מחר אדם גדול ויאמר את מה שאני אמרתי, כולם שיהיו חילוניים? נתעסק רק עם הצול"ם! עם שוטים אין מה לדבר. אני רק אמרתי שנדמה לי שיש קצת סחף לפאניקה שיש לנו מאלה שלדאבוננו תופעה שלצערנו רווחת, פוזלים לרחוב. הסחף והדאגה הקדושה, לציבור הזה, גורם שאנחנו מאבדים מבחינה חברתית בתוך ציבור בני התורה מיהו זה שהוא המודל, ואם נאבד את זה, נאבד את כל צורתה של ישיבה.

ייתן הקב"ה שהכינוס הקדוש הזה יועיל לכלל ישראל, ותזכו גם אתם שהקב"ה ישרה ברכה במעשה ידיכם, והקב"ה יגמול לכם גם במשפחותיכם.

עיקר מה שהאיחוד
צריך לעשות מעבר
לישיבות, זה להתמקד
יותר בעבודה הפרטנית,
שזה הדבר שיותר חסר
בדורנו, להראות לבחור
שיש לו חבר, יש מי
שדואג לו ותומך בו, וזה
מה שיציל אותם.

נחנו נמצאים בשלושים יום שקודם החג, חג הפסח וליל הסדר הוא מסתמא המקום שמובא הכי הרבה בתורה את העניין החינוכי, ומשם לומדים את צורת החינוך על פי חז"ל.

נפתח במילתא בשם הקול אריה, שעמד לבאר בשאלתו של הבן החכם "והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת", מהו הלשון 'מחר'?

וביאר הקול אריה, כל אבא שמגיע לליל הסדר נמצא בעננים, בשמים, מדבר, משפיע לילדיו את כל האוצרות שבעולם, למחרת בבוקר רואה הבן את אביו עומד בבית מדרש, מפטפט ומתפלל בדיוק כמו שהיה כל השנה, שואל הבן את אביו "והיה כי ישאלך בנך - מחר", מחר בבוקר יגיע אליך הבן שלך וישאל אותך "מה זאת? אתמול בלילה היית מלאך, היום גלח (כומר...) האתה הוא אותו האדם שהיה כאן אתמול בליל הסדר עם כל ההשפעות, והיום אתה מפטפט בבית מדרש?

מה עונה האבא לבן על כך?

אומר הקול אריה, על זה נאמר "ואמרת אליו בחוזק יד" הקב"ה נתן לנו כוחות כשיצאנו ממצרים, הרים אותנו לשמי שמים, אבל אח"כ צריך לעבוד עבודה עצמית כדי להגיע לזה, בליל הסדר כל אחד מקבל את הכוחות כמו ביציאת מצרים, אבל אח"כ צריך לעבוד עבודה עצמית להגיע לנקודה הזאת.

זה בדרך צחות.

אבל אני רוצה להגיע למשהו אחר שנוגע יותר לנו, לא כהורים, אלא אולי יותר כמשפיעים, ראשי חבורה, או רכזים, אצל הבן החכם כתוב בהגדה "ואף אתה אמור לו כהלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן" מהו "אף אתה אמור לו"? וכי נמצא כאן עוד משהו חוץ מהאבא שצריך להגיד לו? מי עוד נמצא פה?

אפשר לתרץ את הקושיא הזו באופנים רבים, תירוץ אחד שחשבת, מדובר כאן בילד תלמיד חכם עצום שמגיע לליל הסדר, הוא יודע לסדר סוגיא היטב, והוא שואל מה זה עדות, חוקים, משפטים, הוא לא שואל כמו שאלה של ילד "מה זאת", ולכן האבא מקפל פיק ברכיים, הוא לא יודע מה לענות לבן שלו שמגיע מהישיבה עם כל מיני עוצמות ושואל כמו ת"ח, ולכן הוא רוצה לענות לו 'לך תשאל את ראש הישיבה שלך!', שהוא יענה לו. אומרת לו ההגדה, לא, יש לך את הכוחות והחכמה לענות לו בעצמך, אל תסמוך רק על הרמ"ם, על הישיבות, אל תסמוך על אף אחד אלא "אף אתה אמור לו".

נראה לבאר באופן נוסף שיותר חשוב לנו: הבחור מגיע ושואל את האבא "אבא, מה העדות, החוקים, המשפטים" כעת הוא לא שואל בשביל לקבל ממך תשובה, הוא שואל כאן שאלה רטורית, הוא רוצה לענות בעצמו ולהגיד את השטיקל תורה שהוא עצמו הכין, אך האבא לא מבין את זה, ומיד כשהוא גומר את השאלה האבא רוצה לתפוס את ה'והגדת לבנך' ולתת לו הרצאה, אבל הבן הרי הכין שטיקל תורה שהוא רצה לומר, ורצה שאביו יקשיב לו, והשאלה שהוא שאל היתה רק כדי לפתוח את הנושא, ובמקום זה האבא מדבר ומדבר ולא נותן לבנו להתבטאות ולהגיד מה שהוא הכין, מה שהוא כתב לעצמו, לכן אומרים לאבא, נכון יש לך מצווה של 'והגדת לבנך' אבל זה 'אף אתה', לא רק אתה לבד, יש פה גם את הבן שלך שגם הוא רוצה לומר ולחדש משהו, תן לו גם לדבר, תפרגן לו.

שני התירוצים האלו הם מאד חשובים, ובכוונה התחלתי בהם כי אני רוצה להסביר מה זה נוגע אלינו, למרות שאני לא מדבר עכשיו להורים, [למרות שאנחנו כולנו קודם כל הורים לילדים, ואסור לנו לשכוח זאת, הילדים שלנו לא פחות חשובים מהילדים שיש לנו באיגוד], אני רוצה להסביר מה התפקיד שלנו כלפי הבחורים.

מקומו של 'איחוד בני הישיבות' נמצא איפה שהישיבה מסתיימת

הישיבות הם טובות, ואנחנו לא רוצים לשנות את הישיבות, יש את השטאנץ [המבנה, הצביון] של הישיבה, והישיבות עובדות היטב, הכל טוב ויפה, אבל יש מקום שבו הישיבות מסתיימות, והוא 'החינוך הפרטני', החינוך הפרטני בכל השנים היה מהבית, מי נתן תמיד את החמימות, את השמחה במצוות? את הדברים האלה קיבלו תמיד בבית, כי בישיבות רק דרשו ורוממו את הדברים הפשוטים, אבל את החמימות של יום טוב, את הזמנים, כל הנקודות של האידישקייט זה היה מהבית. מה לעשות שלפי הסדר הנהוג היום יוצא שישנו המון זמן בשנה שהילד אמור לקבל בבית, והיום [לא שאני מקטרג ח"ו אבל] הבית לא יכול ולא כל כך נותן את זה, זה מה שקורה, אצל הבנות יותר, אצל הבנים פחות, אבל הצד השווה שהם לא מקבלים את זה מהבית.

לכאן נכנס מה שנקרא 'איחוד בני הישיבות' או 'משכני', זה לא במקום הישיבה אלא במקום הבית, האיחוד נכנס למקום שהאבא לא יכול לתת לבן שלו את ה"אף אתה אמור לו", כשהאבא לא מסוגל להקשיב מספיק לבן שלו, לכך באים הרכזים ותפקידם לשמוע מהבחור מה שאבא שלו לא כ"כ מקשיב לו, והם יהיו אלו שישבחו בפניו את השטיקל על תורה שהוא אומר.

כמה שנים עומדות הישיבות? יש שאומרים מר' חיים וואלוז'נר, בפולין יותר מאוחר, בגליציה עוד יותר מאוחר, עד אז לא היו ישיבות, אנשים למדו באופן פרטני בבית מדרש, עם חברותא או בלי חברותא, כל החינוך היה מושתת באופן פרטני באופן של ללמוד בבית, אח"כ זה עבר לישיבות, כיום האבא רוצה להכניס את הבן שלו לכיתה א' ולהוציא אותו ארוז כחתן מהישיבה בלי לעשות שום דבר, רק ללחוץ על הכפתור קצת להתעניין ולשאול אבל ללא חינוך מהבית יותר מזה.

יוצא שהחינוך היום אינו כמו שהיה פעם מהבית, החינוך עבר לישיבות, לעומת זאת מצד היצר הרע - היום הוא הרבה יותר פרטני.

שתהיה אתה חבר יותר טוב

מה יכול להציל ולהוציא את הבחור מהיצר הרע הזה ולהביא אותו חזרה, מה יכול לנתק אותו מחבר רע?

והתשובה היא תמיד 'אי אפשר'. חבר או חברים אתה לא יכול לנתק, ישנה רק דרך אחת, שתהיה אתה חבר יותר טוב, אם אתה מסוגל להיות חבר יותר טוב בשבילו, הוא יתחבר אליך ולא ילך לשם.

אבל כל העניין הזה של להיות אתה חבר יותר טוב, הוא בלתי אפשרי בחינוך כללי, פורמלי, ישיבתי, דבר זה הוא אפשרי רק בחינוך הפרטני, הביתי.

מגיע בין הזמנים, מגיעים ניסיונות, מה יחזיק אותו שלא ייפול בתוך הניסיונות? כשהבית היה מספיק חם - היה את הבית, היום שאין את הבית - שיותר קשה הבית, אנחנו צריכים לחזור אל החינוך הפרטני הזה, אפשר לתת טפיחה על השכם, אפשר לתת ווארט, [בבית המדרש בו אני רב, ישנו בחור שעכשיו חזר מחו"ל, ובחור זה אומר לי תודה כל פעם שהוא מגיע, הוא היה בן להורים גרושים, ואני תמיד קרבתו אותו, גם לפני שנהייתי רב, הייתי קונה לו הגבהה או עליה או שהייתי אומר לו תיגש לעמוד, הייתי מתעניין בו היכן אתה לומד, איפה אתה אווז, לא בתור רב, אלא כשהייתי ר"מ אבל לא ר"מ שלו, וכשהייתי פוגש אותו בשטיבל תמיד ידעתי שאני צריך לתת לו חיזוק, והנה הוא גדל לשם ולתפארת, היום הוא נמצא בחו"ל, והוא אומר לי הרבה פעמים אתה הצלת אותי, כל פעם שפגשתי אותי לפני פסח הייתי נותן לי כסף לקנות איזה חליפה וכו' אינך יודע מה שעשית לי כל פעם ששאלתי והתעניינת בי, אמרתי לעצמי, ליתומים ישנם ארגונים רבים שעוזרים, אך לבני גרושים יש קצת, לכן אני ריחמתי עליו] אני מכיר יתומים

רבים שההורים שלהם חיים - אבל הם יתומים, הם מסתובבים בבית מדרש ובכל מקום אבל אין להם הורים, בבני ברק היה ילד שכל יום כשהוא חזר מהחיידר הוא היה עושה סיבוב בחנויות, בכל פעם סיבוב אחר, בסופו של דבר המנהל חשד במשהו הכי גרוע, כי הוא היה מאחר הביתה כל יום בחצי שעה שעה, שלחו אותו אלי, כשישבתי עם הילד ראיתי שהוא ילד טוב ונורמלי, שאלתי אותו מה פשר הטיול שאתה עושה כל יום בחנויות אחרי החיידר? והוא אמר לי "אתה יודע איזה הרגשה טובה זה להיכנס לחנות ומיד שואלים אותך 'כן מה אתה רוצה? במה אפשר לעזור לך?'..." הוא התכוון שמישהו מסתכל עליו כל יום, החיוך של המוכר הזה והחיוך של המוכר הזה, זה מה שהוא רצה ושמה הוא קבל, מה שהוא כנראה לא כ"כ קיבל בבית.

מה שילד מחפש הרבה פעמים זו בסך הכל 'הכרה', שהוא נמצא, שהוא שווה, שמישהו דואג לו, מספרים שמישהו עשה פעם שנור לקראת חתונת בתו ה'יתומה' הוא עמד עם שלט 'יתומה', נגש אליו מישהו שהכיר אותו, ואמר לו הרי אשתך חיה, מה אתה עומד פה ומשקר ומתרים לבתך כאילו היא יתומה? אמר לו אותו שנורר 'זה מה שמפריע לך? הרי אם אשתי לא הייתה בחיים היית נותן לי, אז מה אכפת לך שאשתי חיה והיא ג"כ יכולה ליהנות מהחתונה? מה אכפת לך? וכי אני צריך להרוג אותה בשביל שתיתן לי שקל?.'

בשביל יתומים כל אחד מוכן לתרום ויש הרבה ארגונים, ובכל עיתון שניפתח נראה המון ארגונים ליתומים, ואני שואל, וכי אין ילדים מסכנים שההורים שלהם חיים? לפעמים מגיעים אלי ילדים מסכנים, שאני אומר שחבל שאבא שלהם חי, כי אם הוא לא היה חי ח"ו, היו הרבה ארגונים שהיו רצים לעזור לו, ה' ירחם, לכן אני אומר, לא צריך להרוג אף אחד, שהאבא יחיה עד מאה ועשרים בעז"ה, והאמא תחיה בעז"ה עד מאה ועשרים, אבל מה שהם לא נותנים, או מה שקשה להם לתת, כשנמצאים במציאות כזו, ואתם באים

ועושים את אותה עבודה הפרטנית, אתם יכולים לקרב הרבה יותר.

אצל הבנים יש לאמא יותר השפעה

ישנה תופעה מעניינת, אצל הבנים יש לאמא יותר השפעה, ניתן לפגוש הורים שלאבא אין כ"כ שפה עם הבן, אבל לאמא כן ישנה שפה משותפת, לעומת זאת אצל בנות תשמע שלאמא אין כ"כ שפה איתה, אך לאבא ישנה יותר שפה והשפעה, עולם הפוך ראיתי?

התשובה היא שזה לא עולם הפוך, זה די פשוט. מהבן יש לאבא דרישות, הוא היה רוצה שהוא יהיה לפחות רבי עקיבא איגר או החזון איש, שילמד, שלא יקום מאוחר וכו', הקשר של האבא עם הבן הוא יותר תובעני, הוא דורש ממנו, יש לו ציפיות ממנו, וכשהוא לא עומד בציפיות האלו, זה יוצר לאבא קצת נתק, וקשה לו לדבר אתו, לעומת זאת את האמא הלימוד פחות מעניין, היא תדאג לו לעוגה ולאוכל, לביגוד טוב, היא תתעסק אתו יותר ב'עשה טוב', ופחות 'בסור מרע'. לעומת זאת אצל הבנות זה הפוך, לאמא יש דרישות, היא לא עוזרת בבית, היא לא עושה מבחנים וכו', אך את האבא זה פחות מעניין, לכן הקשר של האבא עם הבת זה רק ב'עשה טוב', ולא ב'סור מרע', כך יוצא שלאבא יש יותר השפעה על בת ולאמא יותר על הבן.

לכן אני אומר פה: כאן כולם צריכים להיות 'אמהות', אצלכם הרכזים אין תביעות וציפיות, כן נבחן, לא נבחן, מקבלים ומכבדים כל אחד איך שהוא ואיפה שהוא נמצא, ולא אכפת לי מה קורה אתו בשיבה, הקשר שלנו עם הבחור הוא רק בטוב, כשמגיע בין הזמנים [איני יודע מי ברא את הבין הזמנים...] אבל אחד ההתמודדויות הקשות ביותר של הורה בבין הזמנים, כידוע לכם, היא, "מה אני יכול לעשות איתו? הוא קם מאוחר" אחרי זמן ק"ש או אחרי זמן תפילה, תמיד הולך על זה וויכוחים

וצעקות בבית, ועל זה נהרס כל הבין הזמנים, מה ניתן לעשות? אני שואל את האבא, נכון הוא קם מאוחר וזה מאד לא מוצא חן בעיניך, אבל מה קורה אח"כ, האם כשהוא לומד אח"כ שלוש שעות, הוא לקח גמרא ולמד ברצף, אתה מסוגל כשהוא חוזר הביתה לומר לו צדיק, וואו למדת שלוש שעות ברצף בבין הזמנים, אני מקנא בך, זה כמו שמונה שעות באמצע הזמן, וישבת ולמדת בכזו יגיעה. האם אתה מסוגל לפרגן לו את זה? מה האבא עונה, לא אני לא יפרגן לו, שיגיד תודה על כך שאני לא יורד עליו על שלא קם לתפילה, שאני עוד יפרגן לו? מה פתאום? ואני אומר לו, מה עניין שמיטה אצל הר סיני, מה זה קשור? תגיד לו שאתה מרוצה מזה שהוא למד שלוש שעות ותגיד לו שאתה לא מרוצה מזה שהוא קם מאוחר. הוא מרגיש את עצמו טוב מאד, יש לו את הנתק הרגשי שקרה לו בגלל שהוא קם מאוחר, כי הוא לא עמד בציפיות שציפיתי ממנו, זה קצת מרחיק את האב מהילד, ולכן הילד לא מקבל את הפידבק על זה שישב ולמד רצוף.

וכי אם תגיד לו שאתה מאד מרוצה מזה שהוא ישב ולמד שלש שעות, הוא יחשוב שאתה רוצה או מרוצה שהוא קם מאוחר, אל תערבב בין הדברים, אבל זה אנחנו, לכולנו, גם לי, יש בעיה בזה, כל הורה צריך לעשות עבודה רגשית עמוקה בזה.

אתם צריכים להתעסק רק בטוב ובמעלות של הבחור

לכם הרכזים אין שום בעיה לראות רק את הטוב, 'וראה בטוב', אתכם לא אמור לעניין זה שהוא קם מאוחר, אתם צריכים להתעסק רק בטוב ובמעלות של הבחור, במיעוט שהוא כן נותן, לא במה שהוא לא נותן, אתם לא כאן כדי לחנך אותו, אתם נמצאים בנישה הזו כדי לקבל אותו איך שהוא.

אפשר היה לראות את זה בתקופת הקורונה שהיא היתה זמן מאד טוב להרבה בחורים, בנים ובנות, [מכיוון שההורים תמיד שואלים, "מה אני יכול

מהו ההבדל בין שיחה של גברים לשיחה של נשים. האשה לא מדברת עם החברה בכדי שתהיה לה חברה, אלא היא צריכה חברה כדי שיהיה לה עם מי לדבר תשעה קבין, כלומר, התכלית היא הדיבור ולא החברות, לעומת זאת הגבר אינו צריך חבר כדי לדבר, אלא הוא צריך לדבר כדי שיהיה לו חבר, זאת אומרת שהתכלית היא לא הדיבור אלא החברות, הדיבור הוא רק אמצעי אצל הגבר בכדי להשיג מה שהוא צריך.

לעשות כדי שהבן שלי בן שמונה יתפלל יותר טוב? יש כאלה שיגידו שהוא לא עומד בתפילה, אני רוצה שהוא יעמוד וכו', אז אני אומר להם אם אתה רוצה שהבן שלך יתפלל יותר טוב, תעבור מקום בבית הכנסת, לא בגלל 'משנה מקום' אלא שהסיבה שאתה רוצה שהבן שלך יתפלל יותר טוב היא בגלל שאתה רואה את תפילתו של הבן של השכן שלך שיושב לידך, ולכן אתה מקנא בו, תעבור מקום ותשכח ממנו, וכך תוכל להנות מהבן שלך, ולא יהיה אכפת לך אם הבן שלך בן שמונה עומד או לא עומד וכו' לכן אני אומר שעידן הקורונה היה טוב להרבה בחורים, מכיוון שלא היו ציפיות, לא היה במי לקנאות, באיזה צורה שהבן התפלל או למד האבא היה מרוצה, הכל היה בסדר, כי זה בטלפון זה בלי חברותא, זה בלי מניין וכו', היו הרבה סיבות שגרמו לנו לא לפתח ציפיות, וכך קיבלנו את הילדים כמו שהם, וברוב המקומות הקשר בין ההורים לילדים רק התהדק, במקומות שהיה תוהו ובוהו לפני כן, אז התוהו ובהו המשיך להיות יותר גרוע, אבל איפה שזה היה יחסית נורמלי אז קיבלנו את הילדים יותר טוב, כי לא היו לנו ציפיות כל כך גדולות.

לכן אני אומר לכם, לכם אין ציפיות, אתם רואים שהוא חי, שהוא נמצא, הוא מגיע ללמוד, הוא יושב אתכם, אם הוא עושה משהו בבין הזמנים, תתנו לו מחמאה, תראו לו שראיתם איך שהוא משקיע, תבואו בבית מדרש תגידו לו, ערב טוב, שבוע טוב, גוט שאבעס, כל דבר ודבר שאתה נותן לו, כל חיוך אומר לו אני איתך, אתה קיים.

עיקר מה שהאיחוד צריך לעשות מעבר לשיבות, זה להתמקד יותר בעבודה הפרטנית, שזה הדבר שיותר חסר בדורנו, להראות לבחור שיש לו חבר, יש מי שדואג לו ותומך בו, וזה מה שיציל אותם.

התכלית היא לא הדיבור אלא החברות

הסברתי פעם בהרצאה לבנות בכיתות הגדולות לגבי הנהגת הבית, מהו ההבדל בין שיחה

של גברים לשיחה של נשים. האשה לא מדברת עם החברה בכדי שתהיה לה חברה, אלא היא צריכה חברה כדי שיהיה לה עם מי לדבר תשעה קבין, כלומר, התכלית היא הדיבור ולא החברות, לעומת זאת הגבר אינו צריך חבר כדי לדבר, אלא הוא צריך לדבר כדי שיהיה לו חבר, זאת אומרת שהתכלית היא לא הדיבור אלא החברות, הדיבור הוא רק אמצעי אצל הגבר בכדי להשיג מה שהוא צריך.

ולענייננו, כשאתם יושבים עם הבחורים לשיחה, בכל מיני הזדמנויות, וכי התכלית והמטרה שבאסיפות האלו הוא לומר שיחה על תורה או על תפילה? הרי את זה הוא יכול לשמוע גם בשיבה, זה לא התפקיד שלנו, מה שהוא יכול לקבל בשיבה זה לא קשור אלינו. מה שקשור אלינו זה מה שהוא לא יכול לקבל בשיבה. איפה שהשיבה מסיימת, אנחנו מתחילים, וזה לשבת איתם ביחד, בחבורה, המטרה היא לדבר איתם כדי שיבואו אח"כ לדבר אתך שיחות פרטניות, ליצור את הקשר כדי שיבואו לדבר, האסיפה לא נבראה בשביל הקוגל והשירה, אלא בכדי לעשות קשר כדי שאחר כך הוא ידבר עם הבחור, את זה אין להם בשיבה וזה מה שהם צריכים מאתנו.

אני אתן לך דוגמא קטנה, בשיבות אי אפשר לדבר על קנאה, אי אפשר לדבר על כך שבחור מקנא בחברו, וגם אם כן, זה אולי שיחה לקעמפים, וגם שם הבחור לא יכול לשאול על זה, יכול להסתובב בחור שהוא כל כולו מלא קנאה ותאוה ואין לו עם מי לדבר על זה, עם המשגיח שלו לא נאה לו לדבר על קנאה, שהוא מקנא בבחור השני שמצליח יותר ממנו, וכך הוא מסתובב עם הקנאה שאוכלת אותו שנים ע"ג שנים מבלי יכולת לדבר על כך עם אף אחד ולפתוח את הנושא, ופה בא ראש החבורה באמצע איזה שהוא זיץ שיושבים ושרים איזה שיר, והוא נוגע בנקודה של קנאה, משהו קטן על קנאה שזה נוגע גם לטובים, שרק פותח את הנושא על הנורמליזציה שאדם אחד מקנא בשני, אחד מקנא ברכב של השני, יש שמקנאים בלומדע"ס של השני או בשטייגען של השני או בסיום מסכת של השני, כל אחד והקנאה שלו, אחר כך הבחור הזה מבין

גם לא יודע שהוא יכול לשאול כי אף אחד לא פתח לו, לא לימדו אותו שאפשר פשוט לשאול, לכן נאמר "את פתח לו" תראה לו כיוון, תראה לו שאפשר וצריך לשאול.

זה התפקיד שלנו, להראות לכל בחור שיש לו את מי לשאול והוא יכול לשאול כל מה שהוא רוצה, זה להוציא אותו ממצב של 'אינו יודע לשאול' למצב של 'מה זאת'.

סיכום הדברים:

א. האיחוד מתחיל איפה שהשיבות נגמרות, איפה שפעם היה החינוך מהבית, חמימות וכו' וכל אחד כאן הוא על תקן של כמו אמא, לא צריך להעיר, לא להיות ב'סור מרע' אלא רק ב'עשה טוב' לקבל את הבחור איך שהוא בלי להשוות לאחרים.

ב. היום הישיבות לא יכולות לשמור מספיק מפני ניסיונות, כמו כן לא ניתן לפתוח הרבה נושאים בשיבות, זהו 'שאינו יודע לשאול' ועל זה מתאספים ומדברים כדי להראות להם שיש להם את מי לשאול ועם מי לדבר.

עם זה אפשר לעשות גדולות ונצורות, בלי להגיע ליתומים ח"ו, אלא גם עם בחורים רגילים עם הורים נורמטיביים.

בברכה שכולם יזכו לעשות את זה קודם כל עם הילדים שלהם, וגם עם הילדים מסביב בעז"ה.

שאתו הוא יכול לדבר, הוא יכול להרים טלפון, להגיד יש לי משהו לדבר בקשר למה שדברתם, וזה התכלית, עוררת איזה נקודה שהוא רצה לפתוח עם משהו ולא היה לו מקום היכן לעשות את זה.

זו התכלית שלנו ב'איחוד בני הישיבות', שיהיה לו מקום שהוא יכול לדבר באופן פרטני, זה מה שחסר לו, שיחה על תורה או על מוסר, הוא יכול לשמוע בהרבה מקומות, אבל על ההתמודדויות האלה או אפילו התמודדויות של יראת שמים, זה הוא פחות ישמע ופחות יש לו עם מי לדבר על זה, וגם אם בשיבות הקטנות כן, אבל בשיבות הגדולות וודאי לא, הוא יכול לעבור שמונה שנים התמודדות קשה בלי לדעת אם הוא נורמלי או לא, אם יש לו חששות שהוא שייגעץ גמור, אם הוא נורמלי או לא, הוא מסתבך עם המון מחשבות ואין לו אדם שהוא יכול לפתוח אתו את זה ולספר עם מה הוא מתמודד, לכאן בא הראש חבורה או הרכז ונתן שיחה קטנה לא משהו בשמים אלא משהו קטן על התמודדות, ואומר שלפעמים כדאי לדבר, פתאום רואים שמגיע עוד בחור ועוד בחור שרוצים לדבר בשקט על ההתמודדויות שלהם, זו המטרה והתכלית שלנו, להגיע למקום שיש את מי לשאול.

מה ההבדל בין ה'תם' ל'שאינו יודע לשאול'

הבן איש חי שואל מה ההבדל בין הילד ה'תם' ל'שאינו יודע לשאול' הרי התם שואל 'מה זאת' וכי ה'שאינו יודע לשאול' לא יודע אפילו לשאול 'מה זאת'? עונה הבן איש חי דבר מעניין על פי הפסוק בתהילים "ואני בער ולא אדע בהמות הייתי עמך" ויש להבין מהו 'בהמות' לשון רבים? הרי מדובר פה על אדם אחד, אלא יש טיפש שהוא יודע שהוא טיפש, וזה עוד חצי צרה, אך יש טיפש שעוד חושב עצמו לחכם, זה טיפש כפול, וזהו "ואני בער ולא אדע" דהיינו שאני גם לא יודע שאני טיפש זהו 'בהמות' מלשון טיפשות כפולה, וכך ביאר הבן איש חי את ה'שאינו יודע לשאול', ה'תם' לא מבין ושואל "מה זאת", לעומתו ה'שאינו יודע לשאול'

”מילה טובה לבחור,
יוצרת אדם גדול, אף
פעם אתה לא יכול
לדעת, בהארט פנים,
בחיוך, בטפיחה
על השכם, במילה
הטובה, איזה עוצמה
ואיזה נח אתה נותן”

סייעתא דשמיא, זכות גדולה היא לעמוד ולדבר בפני אברכים חשובים, מה שרואים בתוך הישיבות, במצב שהם אלו שיכולים לסייע לבחור במצוקתו, אותם האברכים מהשכונה, שמרגישים איתו חצי חבר או יותר מזה, זה לא יסולא בפז.

בוודאי שכולם מגיעים עם מוטיבציה, אבל בכל זאת כדאי לשמוע עוד חיזוק מזווית נוספת על הדבר הגדול הזה.

בן חותמין - חתימת הגלות באברהם אבינו

אני יפתח ביסוד גדול שאומר המגלה עמוקות, רבי נתן נטע שפירא, מלפני 300 שנה, על בראשית, מעיר שם הערה שהיא התופעה המרכזית שיש היום לבחורים, בסוף הברכה הראשונה של שמונה עשרה אנחנו מסיימים 'מגן אברהם', והגמ' שואלת, יכול חותמים בכל, גם ביצחק וביעקב, ת"ל בן חותמין, חתימת הברכה נמצאת אצל אברהם אבינו.

אומר המגלה עמוקות, יש לנו במשך הגלות את ענין יצחק אבינו, עקידת יצחק, יעקב אבינו שזה תורה, אבל חותמין, חתימת הגלות - בן חותמין, באברהם אבינו. וביאור הדבר, אברהם אבינו היה יחיד, אף אחד לא היה לו לעזר וסומך, התחיל לבד וסיים לבד, והוא הפך את כל העולם.

לפני ביאת המשיח יהיה זמן שבחורים, אנשים יעמדו בניסיון לבד, ללא סומך ומשען, והיום ישנם אלפי בחורים בעולם הישיבות שעומדים לבד, יש להם ניסיונות עצמיים, אם זה בין אדם לעצמו, במידות, בקדושה, בכל הדברים המאתגרים הנוראים שישנם בדור שלנו, והבחור נמצא בשיעור

של 100 - 150 בחורים, אחרי שהיה רגיל לחיות בחממה של ישיבה קטנה, וכעת עומד ל-ב-ד, חלק מהקושי והנפילה שלו הוא שהוא מתמודד לבד, ומגיע סומך, אומר לו מילה טובה, מסתכל עליו, זה לא יסולא בפז.

תועלת של מחמאה שמועילה למשך שנים

אספר סיפור מרגש שסיפר לי ידיד, מלפני כמה שנים, בחור שהתגורר בנתניה, שנים שבקושי היו שם חרדים, היו נתנייתיים, והיה במקום אחד קהילה קצת יותר חרדית, והייתה משפחה טובה שהיה להם בחור, ממש איש האשכולות, מיוחד במינו, אוצר כל כלי חמדה, פה מפיק מרגליות, לומד בישיבה חשובה ביותר, מוצלח, אומר דרשות בין קבלת שבת למעריב, מפעיל פעילות חברתית, הרב מתגאה בו, מגיע לגיל 22, מגיע בין הזמנים, אמו אומרת לו, מגיע שידוכים, יש תור של שדכניות שמחכים לך, ומדברים בך נכבדות, אומר הבחור, יעבור פסח, נתחיל שידוכים, והוא מתיישב על הספה, חלש, אנמי, בלי כוחות, יש הרבה בחורי ישיבות שיש להם 'ירוס של בין הזמנים ניסן', לא מרגישים טוב, אבל הוא בחור פעיל, וכעת אין לו כח, שואלת אותו האמא, מה קרה? אומר הבחור, האמת, כבר כמה חדשים שאני לא מרגיש טוב, אבל לא רציתי להדאיג אותך, בא תעשה בדיקות, מה אכפת לך, הבחור ניגש לרופא משפחה, עושה בדיקות דם, עוברים 48 שעות, מקבלים טלפון, הרופא אומר, בואו בבקשה למרפאה, זה לא לטלפון, זה מהטלפונים המפחידים, ד' ישמור על כולם, האמא נוסעת עם הבחור, הרופא מחכה עם פנים חמורות סבר, ואומר, תוצאות הבדיקות זוועה, המוגלובין ברצפה, כל הכדוריות בחוץ, מכאן אתם נוסעים לבית חולים, מה בית חולים? זה יעבור. לא יעבור כלום, מכאן - לבית חולים, יש לכם הפניה, לניאדו, שיבא, השמים נופלים.

אוסף את הדפים ומחלק את מה שנשאר, ומתחיל לשיר אתם, 'אדרבה תן בליבנו...'. הוא רץ למזכיר, ואומר לו, תכתוב למעלה את שם הילד, ותכתוב את כל מה שכתבו עליו. אומר המזכיר, אני אומר לך הם העתיקו אחד מהשני, 'אל תהיה פרסי, תכתוב, צדיק צדיק, מתוק מתוק, עשרים וחמש פעמים, ואם אתה זוכר איזה הספדים על גדולי ישראל, או קראת בספרי מוסר, תכתוב בפנים, אני רוצה דפים מלאים.

הוא כותב הכל, הרבה מקפל את הדפים, כותב על מעטפה את שם הילד, ומחלק לילדים, ואומר להם, עד היום הלכתם, חזרתם, לא ידעת מי אתה, פעם אמרו לך מי אתה? לא, קח את הדף, תראה מה החברים שנמצאים אתך שמונה שנים כותבים עליך, תדע מי אתה.

מספר הרבה, הילד הזה עד אותו יום היה ילד שקוף - לא נעים להתבטאות כך, עולם הישיבות כל כך גדול, ואני מלמד בישיבה לא כזו גדולה, אבל לפני 8 שנים כשנכנסתי, היה 150 בחורים, הכרת

שנקרא תפילה, מוציאים את הגמרות, והוא אומר 'היום לא גמרות', מעניין... הוא מוציא דפים A4, יש שם 25 שורות, עם כל שמות הילדים, הוא אומר, היום עושים חיזוק, מבצע 'שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם', שם על השולחן חמצוצים, פסק זמן, כיף כיף, מי שמשנתך פעולה, מתדלק אותו עם משהו טוב, ואחרי זה אני יעשה הגרלה, הילדים לוקחים את הדפים, וכפי דברי המפקח, זה יום הדין, אם הם מתחברים, אתה תראה שהם נכנסים, ואם לא - הטייסנים מתחילים לעוף בכתה, ואתה עף אחריה, והנושא נגמר.

הוא אמר תיקון חצות, למד כל הלילה, מקווה, נץ, ב"ה מתחיל אורה, כותבים, הוא שם מוזיקה, מתחיל לחלק שוקולדים, אומר ילד אחד, יש ילד אחד שהוא אפס, אין לו שום מעלה, 'תכתוב שהוא עניו', יש ילד שדוחף את האף בכל מקום, 'תגיד שהוא תמיד רוצה לעזור'.

יוצאים להפסקה, חוזרים, 'רוצים עוד פעם דפים? כן, לוקחים דפים, ממלאים, סוף היום הוא

יש לפעמים פעילויות, ואני מצטרף לפעילויות, טיולים, ארגונים, אני עוזר להם לפעמים.

ויהי היום, כתה ז', כתה קצת מופרעת, המלמד צריך באמצע השנה ליסוע לחו"ל כדי לסדר איזה ענין של ירושה מצד אשתו, והמנהל מוצא את עצמו באמצע השנה כשאין מלמד לכתה ז', שלא תדעו מצרות... הוא מוציא את הטלפון ומנסה לראות למי אפשר לקרוא מהיום למחר, עובר על השמות ונזכר באברך הזה, מתקשר אליו, אתה יכול לבא אלי רגע? מה יש, פעילות? זה לא לטלפון, האברך בא אליו, והמנהל אומר לו, וודאי התורה מחזיקה את העולם, אבל אין לי רבה למחר, תבוא למחר.

האברך אומר לו בשפה המדוברת 'תשכח מזה', אני לומד, נהנה מהלימוד, מדי פעם אני בא, אבל כעת אני לא מתכוון לבוא. ובדורנו יש את מה שנקרא 'מכבש לחצים', טלפונים מרבנים ואישי ציבור, מרא דאתרא ומרא דשמעתתא, חברי כנסת ועירייה, ולמחרת - הוא מוצא את עצמו מול הכיתה, ולא שכחתם שהעונג הכי גדול עלי אדמות הוא להיות מ"מ בחיידר, יום חג, הציבור מקבל אותו בסבר פנים יפות, ומתחילה החגיגה, יום אחד אני ישללט... ופתאום מתחילות שמועות שהרבה נסע, יש כאן קרבן ציבור, וחגיגות... והוא עושה חשבון נפש, העולם לא הפקר, כנראה עשיתי פה ושם דברים, וצריך לתקן, כפרת עוונות, אין מה לעשות.

עובר עוד שבוע ועוד שבוע, שלש שבועות, אברך רציני עושה חשבון נפש, כמה עוונות יש, תיקנתי את עצמי, תיקנתי את הילדים, את הנכדים, הוא ניגש למנהל, לך תחפש לך רבה חוטא שיחזיק לך עד סוף שנה, אני סיימתי כאן, אומר המנהל, אני לפעמים עובר במסדרון, זה תענוג לשמוע מה שקורה בכיתה, באמת שמח ומבדח, מה אתה רוצה ממני עכשיו? אומר המנהל, יש לי מפקח מבוגר, תבקש ממנו עצה, אולי זה ילך, אני נשבע לך, זה בקשה אחרונה, אני לא יבקש יותר.

הולך למפקח, מדבר אתו על המצב בכתה, הוא נותן לו עצה, ואומר לו שצריך המון תפילה שזה יעזור, תכנס למחרת לכתה, ותנסה לעשות את זה. הוא נכנס לכתה, הם מתפללים את מה

מתקשרים לאיזה בן דוד, עסקן רפואי, לאיפה לבא? תבואו לשיבא אני מחכה לכם, מקצר את התהליכים, נכנס לבדיקות יומיים, יושב מול הפרופסור, והיום הרפואה דוגלת בדוגריות, לשים את הכל על השולחן, אומר הפרופסור לו ולאמא, יש לך מחלה ממאירה במקום ובדרגה קשה, זה המסלול שאנחנו יוצאים אליו, טיפולים, תתארגנו ותבואו לכאן. חשך עליהם עולמם, פתאום אינם מבינים מה קורה, יושבים בבית, ומנסים להתארגן, העולם חשך.

לפתע ננער הבחור, אמא תקשיבי, בעזרת ד' נעשה ונצליח, נעבור את זה, אבל אם חס ושלום הקב"ה גזר אחרת, במגירה שלי יש מעטפה עם השם שלי ומספר טלפון, תקחי את המעטפה ותתני אותה למי שהמספר טלפון שלו. האמא פורצת בבכי, איך אתה מדבר, ברית כרותה לשפתיים, אומר הבחור, אני יודע, אל תפתח פה לשטן, אני אמרתי, ואני לא יגיד יותר. אורה קשה ביותר.

יוצאים לטיפולים, שנה וחצי של מלחמת עולם, בין תקוה לייאוש, אור בקצה המנהרה, אור שנעלם, ואחרי שנה וחצי של מלחמה, הבחור עולה לגנזי מרומים, האמא מגיעה הביתה שבורה ורצוצה עם האבא, מארגנים לווייה, פתאום נזכרת האמא שהבן היקר שלה נתן צוואה, פותחת את המגירה, ורואה מעטפה עם השם שלו, מחייגת את המספר, ורואה שם של רבה בכתה ז', הוא עונה לה, ואומר שלום גברת פלונית, שמעתי שהבן שלך חולה, אני מתפלל עליו. היא פורצת בבכי, ואומרת, הוא כבר לא חולה, היום יש לווייה, מה?! הוא ביקש למסור לך משהו, אני בא מיד, הוא מגיע, לוקח את המעטפה, ופורץ בבכי עז, ואומר אני רוצה להספיד, מגיעים אוטובוסים מהישיבה, רבנים, ואישי ציבור, קהל גדול, הוא אומר, אני לא דרשן, אבל אני רוצה להספיד, הוא עומד מול המיטה, ואומר, אני רוצה לספר סיפור, וזה יהיה לעילוי נשמתו, אני הייתי אברך כולל, מה שכולנו מנסים לגדל, זה גן עדן בעולם הזה, נהנה מרעק"א נהנה מרשב"א זה מה שיש, זה עולם אחר לחלוטין, אבל אני אדם עם קצת מרץ, יש ליד הכולל שלי חיידר, ובחיידר

כל אחד, הארת פנים, חייכת, והיום? המונים, אתה לא מכיר, יש שליש עליון, שאתה תמיד נהנה, יש שליש תחתון שתמיד מעסיק אותך, אבל רבותי, באמצע יש 40-50-60, ויש ישיבות 70% שבאים והולכים, אף אחד לא יודע מהם כלל. זה המציאות! אי אפשר להתכחש אליהם, מגיע בחור, מביא לך מעטפה, אתה אומר סוף סוף האבא זוכר אותי, מביא לי מעטפה, אומר הבחור, הרב, זה הזמנה אני מתחתן.... היה חמש שנים בישיבה ולא הספקת לעשות אתו אפילו שיחה אחת!

הבחור הזה עד אותו יום היה ילד שקוף, הוא קיבל את המעטפה, פותח, קורא, צדיק, מתוק, פתאום כתוב שתמיד יש לו ריח טוב מהבגדים, לא גונב במשחקים, נאמן, כיף לבא אליו הביתה, הוא מסתכל אחורה, זה אני? מדברים עלי? בהלם!

ישב בבית, קרא את זה שוב ושוב, ולמחרת הוא הגיע לכתה ילד אחר, ואתו עוד 10 ילדים שעשו את השינוי של החיים שלהם, נדבקו ברב'ה הזה, בכתה ח' הילד הזה גמר מספר אחד בחיידר, הלך לישיבה קטנה הכי טובה, לישיבה גדולה הכי טובה.

פרץ הרבי בבכי ואומר 'עכשיו הוא הגיע מהר מאד לתיקון שלו'.

כמה נשמות כאלו יש מתחת לידיים שלנו, בשביל פעם אחת בחיים שאתה אומר להם את המילה הטובה, לאיפה היו מגיעים?

מילה טובה שהופנת את החיים

פעם שמעתי מהדרשן הגר"א טויסיג, אחרי שחזר מסבב הרצאות בלונדון, בגולדס גרין, פגש שם חסיד אחד, מתווך, מוצלח מאד, ומספר לו סיפור אישי, יום אחד, אחרי יום טוב, 2 דירות נמכרו באותו יום, מסתובב עם התיק צד עם כמה עשרות אלפי פאונד מזומן, הוא יוצא מהרכב, בא להיכנס הביתה, שתיים עשרה בלילה, פתאום מרגיש מישהו מאחוריו, מסתובב, רואה צל, גוי

בריון, עם בקבוק זכוכית שבור, תופס אותו ומבקש את הכסף, הוא בהלם!

בד"כ, והפעילים צריכים לדעת את זה, הטבע האנושי, 97.5% מהציבור האנושי כשמישהו בא ותוקף אותם, לא משנה איזה תקיפה, נהיים מאובנים, אתה יכול לראות אצל מי שנוהג, אתה נוסע, ובמעבר חציה עובר מישהו, אם אתה קצת יותר מדי מהר, כולם נעמדים, מה אתה נעמד? קפוץ אחורה, קדימה, לא! נעמדים! לפעמים שואלים למה לא אמרת לו משהו, אסור לשאול כזו שאלה! אין מה להגיד לו, הוא מאובן, אדם שמישהו בא אליו, לא משנה איזה תקיפה, אפילו בחברה, אם מישהו אגרסיבי מתלבש על בחור, הבחור נאלם. יש 2.5% שלא רק שהם לא מאובנים, אלא מקבלים אנדרלין, אנרגיה כשמגיע תוקף, והוא נפל על חסידי כזה, הוא אומר 'למה אתה צריך כסף?' הוא בהלם שהוא מדבר איתו בכלל, הוא אומר לו, אני רוצה לשנות, לאכול, תביא את הכסף, הוא מסתכל עליו ואומר לו, בחור הגון וישר כמוך מגיע לו ליהנות, מכניס את היד לכיס של הכסף הקטן, שולף 5 שטרות של 200 פאונד ודוחף לו ליד, ההוא בהלם מהתגובה המהירה, תופס את הרגלים ורץ.

הוא נכנס הביתה, חוור כולו, אשתו שואלת, מאיפה הגעת, והוא עונה מהעולם הבא! עוד רגע הייתי כאן שלולית של דם, בבוקר הרב בשטיבל אומר לו לברך הגומל בשם ומלכות.

הוא מבין שהחיים הם לא פיקניק, קונה אמצעי הגנה. עובר שבוע, בבוקר קם לתפילה, ולדף היומי שלפני התפילה, נכנס לרכב, ולפתע הצל מופיע שוב, הוא לוקח את האמצעי הגנה, ורואה שהוא בא רגוע, מה נהייתי כספומט? כל שבוע הוא יבא וייקח 1000 פאונד, והוא אומר סליחה ראביי, מה אתה רוצה? הוא מכניס ידו לכיס, שולף שטר של מאה פאונד, ונותן לו, הוא שואל אותו מה זה? ראביי, זה העודף, הוא שואל אותו מה שתית הבוקר?, מה קרה לך הבוקר? מספר היהודי, הגוי הזה מתחיל לבכות מול עיניו, ואומר לו 'ראביי, אתה לא יודע איפה גדלתי, כל החיים שמעתי מההורים

ומהמורים קללות והשפלות, פעם ראשונה בחיים, שאני עומד עם בקבוק זכוכית ביד, מישהו עומד לידי, מסתכל לי בעיניים, ואומר לי 'אדם הגון וישר כמוך' פעמיים, זה היית אתה, באמת 900 פאונד זה הרבה, נשאר 100, אני מחזיר לך.

מילה טובה מה יכולה לעשות לבנ"א, הופך לו את החיים, ולנו נראה לפעמים שזה המסכן של השכונה, וזה לא נכון.

תפקידנו לעודד ולעודד

הראה לי ת"ח גדול רש"י מבהיל בשבת, כתוב בגמ' (פס, א) שמישה רבינו עלה לשמים ורואה את הקב"ה יושב וכותר כתריו, משה רבינו מסתכל על הקב"ה, אומר לו הקב"ה אין שלום בעירך? תגיד שלום!, מה אתה מסתכל עלי? א"ל, יש עבד שאומר שלום לרבו? א"ל הקב"ה למשה, היה לך לברכני, לפחות תברך אותי, מה זה הברכה, אומר רש"י, היה לך לומר לי שתצליח, ולולי מקרא שכתוב אי אפשר לאומרו, הקב"ה אומר למשה רבינו תגיד לי שתצליח, פחד אלקים!

הבחורים החשובים ביותר, שמעתי כמה פעמים מהגאון הגדול רבי יהודה עדס שליט"א, שהיה הרבה שנים ר"מ בקול תורה, והוא אולי התלמיד הגדול ביותר של ר' שלמה זלמן, ור' שלמה זלמן היה מספר כל שנה על הסבא הגדול של מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל, בעל הלשם, כשהתפרסם הספר של הלשם בכל העולם, הוא הגיע גם לבגדד, וראה את זה ראש גולת אריאל הבן איש חי, וראה את הספר, והוא הבין הרבה בקבלה, ויצא מהכלים מהמבט החדש בקבלה שחידש בעל הלשם, ושלח טלגרם לירושלים לשלש מגדולי תלמידיו שהיו גרים בירושלים שילבשו בגדי שבת, לבא לבעל הלשם ולומר בשם הבן איש חי, יישר כח גדול על החיבור שהאיר עולם.

לבשו התלמידים בגדי שבת, נכנסו לבעל הלשם, ואמר להם, מי אתם עם בגדי שבת? אמרו לו, אנחנו תלמידים של הבן איש חי, באנו להגיד בשם הרבי הגדול לרב יישר כח על החיבור שהאיר

עולם. אמר הגרש"ז, נעמד בעל הלשם על רגליו הרים ידיו לשמים ואמר, אם הייתי יודע שעד כדי כך הם הדברים, הייתי מוציא חלק ב", שאל הגרש"ז, הרי לא מדובר בקטלא קניא, בעל הלשם, החזו"א קורא לו אחרון המקובלים, אם אתה יכול להוציא חלק ב', תוציא, אם אתה לא יכול, איך תוציא אם באו לך שלשה תלמידים?

אמר ר' שלמה זלמן, למדנו מכאן שתפקידנו לעודד ולעודד, וגם לבעל הלשם, וכפי שכתוב בגמ' בשבת, היה לך לברכני, מילה טובה לבחור, יוצרת אדם גדול, אין לנו את הכוחות, כמה שאנחנו מנסים, עצם זה שיש את הגישה הזו ואתה הדבר הזה, אף פעם אתה לא יכול לדעת, בהארת פנים, בחיוך, בטפיחה על השכם, במילה הטובה, איזה עוצמה ואיזה כח אתה נותן, אחרי זה רואים אותו מגיע לישיבה, הקשר הזה, התקשורת הזו, זה דבר שלא יסולא בפז, ולכן היום, דווקא בזמן הזה, שאדם מתמודד לבד, שיש עזר ואחיסמך, זה דבר ענק שבענקים.

כה ייתן ד' וכה יוסיף כח גדול להמשיך בדבר הגדול הזה, הייתי בכנס של ראשי ישיבות בתחילת הזמן, עמד הרב דרזי שליט"א וסיפר, הגיע מיליארדר למרן הרב אלישיב זצ"ל, ואמר, אני מניח הון עתק, תגיד איך לעשות גדלות בעם ישראל, הם חשבו שיעשה כולל לאברכים שילמדו 24/7, ודברו על משכורות של 15-20 אלף בחודש, והוא היה מוכן לשלם הכל, אבל הרב אלישיב לא הסכים, שאלו אותו רבי, מה לעשות עם הכסף, אמר הרב אלישיב, אני רוצה לפתוח בכל ישיבה כוללים, מחצית מסכום הבחורים, על כל 2 בחורים אברך, שכל פעם שיגידו מחמאה מקבלים 200 דולר מזומן, הלוואי עלינו, אבל עם כל זה קשה להוציא את המחמאה, אמר מרן הגרי"ש זה עוד לא הכל, אם הייתי יכול היה אברך על כל בחור, זה מה שיגדל וזה מה שצריך.

יעזור ד' שנזכה להמשיך במלאכת הקודש.

נמסר ביום עיון לרכזי ירושלים
בבית הארחה בית וגן

שי"ח שמועות

הרה"ג ר' ישראל ליוש שליט"א

הרבנים היושבים כאן, נפגשים עם בחורים רבים, גם באופן אישי וגם באופן קבוצתי, וישנם כמה שאלות על נושאים חשובים, הנוגעים לעיקר הפעילות שנשמח לשמוע עליהם תשובות, מהרה"ג ר' יעקב שטרנשוס שליט"א משגיח בישיבת שערי שמועות.

הדיון במסגרת זו לא יכול להיות אורך ומעמיק, נדע בנושאים מסוימים בעיקר כדי שהרבנים שיושבים כאן יוכלו לדעת מה התגובה הראשונה שהם צריכים להגיב לבחור כשהוא פונה אליהם בנושאים הללו, כי כידוע יש חשיבות עליונה לתגובה הראשונה. הנושא של מדיה. לצערנו מאד מצוי בתוך עולם הישיבות, יש בחורים שנופלים למצב שיש להם מכשירים שונים, מה נגיב לבחור שכבר נפתח, ומספר כביכול את החטא הגדול שלו, אם נגיב בשאט נפש, הבחור יכול להרגיש טוב, הנה יש לי מכשיר, נפילתי בסרט, ואפילו הרב לא נבהל.. ומצד שני אם התגובה שלנו תהיה מאוד טראומטית זה עלול לחסום את הבחור והוא לא ימשיך לשנתן אותנו, בקצרה: מה התגובה הראשונה שאנו צריכים להגיב כשבחור כבר נפתח ומספר על הנפילות במדיה?

הרב שטרנשוס: אם יש לך את הס"ד לבא ולומר לבחור כך (כעת נדבר בקיצור, אבל מי שידע את המסר, ומצליח להעמיד לבחור את המסר, מיד הבחור תופס את השינוי שלו), אם יש צבא במדינה כלשהי, שיש שם חיילות שונות, ויש גנרלים, ויש חיילים רגילים, ואם הם לוקחים חייל אחד, ושולחים אותו לתוך האויב, אם החייל אינו יודע את שליחותו, בטוח שהמפקד שלח אותו להתאבד, הוא מרגיש שהוא נפל, אין לו כלום, אין

לו סיכוי להצליח, אבל אם אתה אומר לו תקשיב, אם שלחו אותך לכאן, סימן שאתה חייל מספר אחד, לבא ולתת לו מהנפילה שלו תוקף להבין שיש משמעות למה שעובר איתו, לא יאומן מה שקורה כשהבחור קולט שיש משמעות לנפילתו, הוא תופס את עצמו ואומר שזה סימן שהנפילה שלו איננה בגלל שהוא אפס, רע, מסכן, אלא אדרבה.

צריך ללמוד את זה, רואים את בחיים ובחז"ל, אם אתה מצליח להעביר לו את המסר והמבט הנכון, שאם אתה מאמין בו שהוא חייל, הוא יתרומם.

הגמ' המפורסמת, על ר' אלעזר ברבי שמעון, דעתו גסה עליו, והוא פגש משהו ואמר לו כמה מכוער אתה, הגמ' לא מובנת, משהו אומר לו שלום, הוא עונה לו אתה מכוער, האם משהו כאן היה פעם אצל אחד מגדולי ישראל, והגדול אמר לו 'הסתכלת פעם במראה, לא, אם אתה לא רוצה שבץ לב, אל תסתכל במראה?' מה הנושא של גדולי ישראל, מכוער, לא מכוער? לא מובן. והוא אומר לו מכוער, והתשובה היא לך לאומן שעשאני, וירד מהחמור ואמר לו נענית לך, מחול לי, אומרים תוס', מי היה המכוער, אליהו הנביא זכור לטוב, תמוה מאד, מה קורה כאן.

[לפני כמה שבועות הגיע אלי בחור, ואמרתי לו את דברי חז"ל אלו, וראיתי ביאור נפלא שכתוב בשיעורי דעת למהרי"ל בלוח מטלז, ובר' צדוק הכהן מלובלין, ודאי שענינו של רבי אלעזר היו רנטגן, בכל אחד ראה נקודה טובה, ופתאום רואה בחור, חושך, מכוער, אפס, הוא שואל אותו, איך אתה כזה מכוער, כולם מכוערים אצלך? הוא שואל

הדור, אני יכול לעשות אותך, אם אתה חסיד תהיה אדמו"ר, אם אתה ספרדי תהיה ראשל"צ, אם אתה ליטאי תהיה ראש ישיבה, אני מארגן לך את מה שאתה רוצה.

אומר לו, אתה רציני? כן, הוא מגיע ויושב ולומד אתו, אומר לו, 'הרב קוראים לי בחוץ', 'מה יש לך בחוץ?' 'מחבקים אותי', 'נכון, זה הבעיה', 'הם יחבקו אותך בפנים', אתה רב! 'תהיה ראשון לציון, כל נשיקה בג'לביה \$5000, אתה יודע מה הולך להיות ממך?' הוא יושב ולומד עד שנהיה גדול הדור!

מה הוא אמר לו, רבי, וכי הוא קנה את השטויות שהוא אמר לו? אלא, הוא אמר לו, סבא שלך היה רשב"י הקדוש, אבא שלך ר' אלעזר ב"ר שמעון, הוא רכב פעם על החמור, והגיע אליו אליהו הנביא, וא"ל המכוער הזה יותר גדול ממך, אם לרשב"י ולבן שלו יש כזה נכד, סימן שאתה נשלחת לשליחות יותר גדולה מהם, אתה יכול להאיר עולם, מהמקום הכי נמוך שאתה נמצא.

אותו על הכיעור האמיתי אצלו, אומר ר' יוסף לייב, מה עונה לו, אתה ר' אלעזר הרי גדלת אצל אבא גדול, ר' שמעון, כל הכבוד, אתה יודע איפה אני גדלתי? באיזה ניסיונות עמדתי, אני החייל שנשלח למקום המסוכן שאם אני יצליח, הקב"ה יזכה על ידי להאיר במקום הכי נמוך!

אתה אומר לבחור, אתה עם הסמארטפון שלך, אתה עם הטומאה שלך, אם אתה שובר את זה עכשיו, תאיר ארץ מכבודך, אינך יודע אם אתה לא מביא את המשיח עכשיו!

ולכן אליהו הנביא ז"ל שעתיד להביא את הגאולה, הוא זה שמגיע להראות את זה לר"א בר"ש, ובגמ' בב"מ פ"ה מבואר שלר"א עצמו היה בן עברין שקראו לו יוסי, העברין של כל השכונות, ורבי הגיע ושואל האם יש בן לרבי, כן, יש יוסי, לא הגאון ר' יוסף, - פושע העולם, מגיע אליו רבי, הוא יושב על הברזלים, לא אוהב רבנים, אתם יודעים, ניגש אליו, ואומר לו אני באתי לעשות אותך רב, אתה צוחק ממני, מה רב? אומר לו רבי, אני גדול

להם גדלות, ואם תספר לו את זה, שאתה מקנא זה בגלל שהעיניים שלך גדולות, כי אתה באמת גדול, ואדרבה, לפעמים יש דבר כזה שגם מה שראית אצלו, מה שהקב"ה גלגל אליך קנאה, וראית את זה אצלו, - ולפעמים זה טוב לומר את זה לבחור קנאי, כי כך הוא יצא מזה - הקב"ה נתן לו את המעלה הזו, בשבילך, כדי שאתה תראה ותהיה גם, הוא נשלח לעולם בשבילך, בשבילי נברא העולם, אם אתה לא היית כאן הוא לא היה כזה.

בצד השלילי ראיתי שזה כתוב על לבן, שהיה קנאי נוראי, גנב נוראי, הבנים בני והבנות בנותי וכו', נשמע משהו פסיכוטי, לא... הוא באמת כך היה חי את חייו, הכל שלו.

גם אם אתה לוקח אותו לצד החיובי, ואתה נותן לו את זה עם חיזוק עם עצמו, וסיפור על גדולי ישראל, שבאמת מזה הגיעו למקום הכי גבוה, במכה הראשונה זה מאד יכול להרגיע אותו. **ישר כח.**

נמסר ביום עיון לרכזי ירושלים בבית הארחה בית וגן

נח עושה את התיבה והתחיל לקנאות, שאל את שם מה היה שם וכו', כתוב בפסוק 'אל יקנא לבך בחטאים כי אם ביראת ד' כל היום', חז"ל דורשים את הפסוק הזה על אברהם. גם על אהרן הכהן כתוב שהיה קנאי גדול, בא תראה שאנשים לקחו את הקנאה שלהם, ולא אמרו 'למה הוא', אלא אמרו גם אני.

יש דבר נוסף, עמוק, ונאמר אותו בקצרה. באמת דווקא הבחורים האלו שיש להם נשמה של קנאה, לא כל אחד יש לו קנאה, למה דווקא הוא? יש בזה דבר עמוק, וצריך לדעת מה הצד השלילי שלו. יש אנשים שבאמת יש להם מעלות גדולות, ולא תמיד מצליחים להוציא אותם מהכח אל הפועל, ומעלות שהם רואים, יש בתוכם באמת.

אדם קנאי בד"כ יש לו את המעלות האלו בתוכו, ולכן זה מפריע לו, בחור בינוני, בחור פשוט, לא תמיד מקנא, הוא רדוד, ודווקא כאלו שיש להם מעלות עצומות, דווקא הם מקנאים, כי באמת יש

בחור ששומע דבר כזה, שובר את הפלאפון על המקום. - בדוק ומנוסה!!

הרב ליוש: הבעיה השניה שנעסוק בה, גם היא רוחנית, אמנם לא בנפילות אלא בהתמודדויות שבדרך כלל מעסיקות בחורים מישבה קטנה אבל ממש לא רק... והיא הקנאה... הבחור נפתח ואמר במפורש לרב שעומד מולו, "אני מקנא בחבר שלי..." יש פעמים שהוא אף יעיז ויאמר במי הוא מקנא, שמעתי פעם שאחד הרבנים כביכול ניסה לחזק את הבחור ואמר לו: "אדרבה! תשמח שיש לך במי לקנא, הרי 'קנאת סופרים תרבה חכמה', למותר לציין שהבחור לא ממש התחזק מדברי החיזוק הללו, אם כן, כיצד עלינו להגיב על ענין הקנאה? הרב שטרנשוס: בקצרה ממש, הדבר הזה שהוא כבר נפתח אליך, זה דבר טוב, כי קנאה זה דבר מבייש, ואנשים מסתירים את זה, הקנאה נובעת מנחיתות, ואם הוא נפתח אליך, סימן שיש לו אימון אתך, ועצם זה שאתה שומע אותו ומכיל אותו, אומר לו, לא נורא, זה כבר עזרה ראשונה, היכולת שלך להקשיב.

לא חייבים מיד לומר חזלי"ם ודברים, הקשבת! הצלחת... לפעמים בחור מגיע לחדר, ואתה רק מקשיב, באמת מקשיב, הוא יכול לבכות ולדבר, ואחרי יומיים הוא מגיע ואומר 'הרב הצלת אותי', לא אמרתי כלום, אבל אוזן גדולה מצילה לב כואב. זה היסוד.

הדבר השני, שאם הוא כבר נפתח אליך, אם אתה קרוב אליו, תתחיל להשקיע אותו בעצמו, תכתוב חבורה, תעשה משהו, בא נחפש נקודות שישקיע את עצמו בטוב, ויתחיל להשתחרר ממצוקת הדלות שלו, זה עצה טובה מאד, דבר נוסף, תספר לו על עצמך, תספר על סיטואציה שגם אתה קנאת, כן, אני רב, ולפעמים אני רואה דרשן יותר גדול ממני, ואני מקנא.

קבלנו מגדולי עולם, רואים בחז"ל סיפורים, לא כדי להשפיל אנשים, אלא כדי לקבל כח. אני מכיר עוד כמה קנאים שבנו את עצמם עם זה. אברהם אבינו היה קנאי, כתוב שראה את

אם אתה אומר לו
תקשיב, אם שלחו
אותך לכאן, סימן
שאתה חייל מספר
אחד, לבא ולתת
לו מהנפילה שלו
תוקף להבין שיש
משמעות למה
שעובר איתו, לא
יאומן מה שקורה
כשהבחור קולט
שיש משמעות
לנפילתו, הוא תופס
את עצמו ואומר
שזה סימן שהנפילה
שלו איננה בגלל
שהוא אפס, רע,
מסכן, אלא אדרבה

השינוי שאנחנו מדברים
עליו צריך להתרחש
קודם כל בתפיסה שלנו,
שאנחנו הולכים לקראת
הבין הזמנים הקרוב,
ליצור מרחב שהוא
תומך ומכבד, מרחב
שהוא אוהב, שהוא
הופך להיות כעין 'בית'

לום לכולם.

ישנה בעיה מאוד מאד רצינית, ומי שאינו מבין שיש בעיה, מן הסתם יתפלא ויתמה מה

פתאום אנחנו עושים כאלו דרמות, ולשם מה הרב ויספיש השקיע פה כל כך הרבה מדיה ותפאורה מסביב בכדי לחבר את כולנו לתוך הסיטואציה הזאת, אם אנחנו לא מבינים שיש בעיה הרי שהפסדנו את קו ההגנה הראשון, אתה לא יכול בשום אופן להילחם נגד אויב אם אתה לא יודע שיש בעיה, אתה לא תגביר את האבטחה אם אתה לא יודע שיש איזמים לפיגועים, ואם אנחנו לא מבינים שיש לנו בעיה אז אנחנו בשום אופן לא נעשה מה שצריך כדי שהבעיה תפתר, הבעיה היא שבפועל - בשורה התחתונה - איך שלא נסתכל על זה איך שלא נהפוך את השניצל הזה, בסופו של דבר קרוב לשלושה חודשים בשנה הבחורים נמצאים שלא במסגרת, תשעה חודשים בשנה הם במסגרת, אבל שלושה חודשים נוספים שהם ניסן, כמעט כל אב וכמעט כל תשרי הם לא במסגרת, ואני לא מדבר על שבתות חופשה, ועל חנוכה, ועל סוף זמן, אלא רק על אותם זמנים שבהם אין מסגרת, כשלושה חודשים בשנה הבחורים נטולי מסגרת, והמשמעות של זה היא שאותה מעטפת שקיימת בישיבות, עם כל מה שנבקר את עצמינו, ועם כל מה שנגיד שאנחנו לא מספיק בסדר כמו שיכולנו להיות, עם כל מה שאנחנו תמיד נמצא דרכים איך לתקן יותר ויותר, בסופו של דבר בערך תשעה חודשים בשנה הבחורים נמצאים בתוך איזה שהיא מעטפת ששומרת עליהם, שומרת יותר או שומרת פחות, ישיבה עם יותר צוות או פחות צוות, אבל יש מרחב מסוים שהבחורים שמורים במידה כזו או אחרת, אבל יש עוד שלושה חודשים בשנה שבחורים נמצאים במצב שאין להם מסגרת.

שלושה חודשים בשנה שבחורים אין להם מסגרת

אני חושב שזה מיותר להגיד את הדברים לרבני האיחוד ושאר הארגונים שיושבים פה, אבל בכל זאת חשוב להעמיד את הדברים על מקומם, המציאות של בחור היום במשך שלושה חודשים של בין הזמנים, במשך תקופה ארוכה שהוא לא נמצא בתוך מסגרת מחייבת, שהוא לא נמצא במסגרת של עול, מסגרת שהוא מחויב אליה ויש לו איזה שהוא יראה ששומרת עליו, המציאות הזאת מאוד מאוד מסוכנת, כל מי שקצת מתעסק בחינוך יודע לצייר בצורה מאוד מאוד פשטנית איך הדברים נראים אחרי בין הזמנים, כמה בחורים צריך לאסוף ולחבר את השברים שלהם מהתחלה.

הסיבה לזה היא פשוטה ביותר, תיקחו עכשיו את חודש ניסן שמתקרב, חודש שלם שבחור נמצא בלי משגיה או ר"מ, בלי איש צוות בין לטוב ובין למוטב, אם זה מי שיצעק עליו או יחייך אליו, מי שדאג לו וייתן לו דחיפה לשטייגען או גישמאק בלימוד, מי שיכוון אותו איך ללמוד, אין לו את זה במשך חודש שלם, ומאידך יש לו כן דברים אחרים, חברים או לא חברים, ידידים או חברים מהחיידר שיש להם מכשירים..., שיש להם נגנים, סרטים, מחשב, או שיש להם חברים שיש להם כל מיני דברים, המציאות שבחור נמצא בה בבין הזמנים היא מציאות מאוד מסוכנת.

אני חייב לתת איזו שהיא הבהרה קטנה לפני שאני ממשיך, בשביל כל אלה שרוצים מיד לחלוק עלי ולפקפק.

אני רוצה להגיד דבר מאוד חשוב, בשביל מי אנחנו עושים את כל הכינוסים האלה? בואו ונעמוד דקה אחת מול המציאות בצורה בהירה לפני שנתקדם הלאה, על מי אנחנו מדברים פה, אם אנחנו מדברים על אותם שטייגעניסטים עמלי תורה מחוברים, שכל מה שהם מתלבטים

בבין הזמנים זה האם לעשות חזרה על בבא קמא או ללמוד עכשיו מסכת בטהרות, הרי בשביל הבחורים האלה איננו צריכים את כל הכינוסים, ואנחנו גם לא צריכים מלגות, בשביל הבחורים האלה צריך מזגן ואולי פינת קפה וש"ס עוז והדר חדש, בשביל כל אותם בחורים אנחנו לא צריכים לא את הארגון ולא את האיחוד, ולא שום דבר אחר.

מצד שני בשביל כל אותם בחורים שכבר נשרו, שכבר נמצאים ברחוב שהם כבר לא מחוברים לתורה שכבר לא מחוברים לשיבות, להם צריך מסגרות אחרות ועזרה מסוג אחר לגמרי, המרחב שבו אנחנו נמצאים כרגע לא אמור לפתור להם שום דבר.

יוצרים מרחב שיכול לתת מענה בסיסי

אבל אנחנו כן נמצאים פה, בעוד כמה ימים אנחנו נכנסים לבין הזמנים, וכל אחד שיושב פה יש לו על כתפיו משא משמעותי ביותר של מאות ובסך הכל אלפי בחורים, עשרת אלפים בחורים שמרוכזים בצורה כזו או אחרת בחדר הזה, שבחלקם העצום רמת הרוחניות והקשר שלהם לקב"ה, רמת היראת שמים והחיבור שלהם לתורה, רמת היכולת שלהם לחזור בתחילת זמן קיץ למקום לפחות כמו שהם עזבו אותו, הסיכוי לזה הוא מאוד נמוך, יש לנו מרחב לא רגיל, יושבים פה מאות אנשים שכל אחד מאתנו אם נקבל איזו שהיא הכוונה בסיסית נכונה ויהיה לנו יעד ומיקוד ברור, נדע לעשות איזה שהיא עבודה מאוד פשוטה עם עצמינו, איך להפוך את כל המערכת הזאת של ישיבת בין הזמנים - כל אחד ואחד בשמו הטוב יבורך בין אם קוראים לזה ארגון או איגוד או כל שם אחר, יש כאן מעטפת מאוד משמעותית, שאם אנחנו נמנף אותה ונשדרג אותה, נשתמש בה בצורה נכונה אנחנו יוצרים מרחב שיכול לתת מענה לפחות בסיסי ומינימלי כלפי אותם הניסיונות שבחורים עומדים בהם, הרי הפיתויים

הם מאוד גדולים, ומי שלא מבין את זה אינו מבין כלום לקראת מה הוא הולך.

אז ב"ה נכון שיש הרבה גדרים, וכמעט לכולם יש רק פלאפון כשר, ויש רבים שלא מחזיקים מחשב, הכל נכון וב"ה יש לנו הרבה סיבות להודות לקב"ה ולשמוח על המון טוב שיש לנו, אבל איננו יכולים להתעלם מהעובדה שאתה הולך עכשיו לקראת בין הזמנים, קח בחשבון שמתוך המאה או השלש מאות בחורים שיש לך, עשר או עשרים מתוכם נמצאים ברמת סיכון מאוד גבוה, ולא בטוח שאתה תראה את זה מיד אחרי בין הזמנים, יתכן שהוא ימשיך להסתיר את זה, וזה ימשיך להיות סודי אצלו, יתכן שהדברים יחלחלו לאט והריקבון לא תמיד נראה ברגע הראשון, אבל יש כמות עצומה של בחורים שהבין הזמנים הקרוב הולך להיות להם סכנה מאוד גדולה, ושלושה חודשים אח"כ, בחודש אב הולך להיות להם שוב בין הזמנים עם סכנות מאוד גדולות.

אני לא נכנס כלל לפרטים, אני רוצה להפוך את השיעור הזה למופע אימים ותרחישי זוועה של סיפורים, וכל מיני בחורים ומה שקרה להם, איך שבחורים הידרדרו ונפלו והגיעו לחילול שבת ר"ל, על אף שכל הדברים האלה הם עובדות, וכל מי שקצת מתעסק ומגיעים לפתחו סיפורים, פוגש את כל הדברים האלה, אני לא רוצה לדבר על זה, אני כן רוצה לדבר על הבית מדרש.

להפוך את הארגון למקום הרבה יותר טוב

יש המון בחורים, שאם אנחנו נצליח לקחת את הישיבת בין הזמנים שלנו בחודש הקרוב, ולהפוך אותה למשהו עוד יותר טוב, אנחנו הצלנו אותם, עזרנו להם ואפשרנו להם לפחות להגיע לתחילת זמן קיץ, כמו שהם היו ואולי אפילו עוד יותר, ואם אנחנו לא נצליח לעשות את זה, אנחנו החמצנו הזדמנות מאוד משמעותית וחבל.

המצב כיום שכמעט בכל מקום ישנם שתי מאפיינים מרכזיים לשיבת בין הזמנים, מאפיין מרכזי אחד זה כמובן החלק הלימודי, יש מקומות שזה רק סדר א' ויש מקומות שזה גם סדר ג', אם זה שיעורי תורה שעושים, חבורות, מבחנים, סיומים ואתגרים, נפלא, אשרינו מה טוב חלקינו, זה מרגש והלב מתרחב לראות את הדברים האלה, ויש לנו סיבה מאוד טובה להיות שמחים ולהתגאות במקום הזה.

הבעיה היא שיש אחוז לא מבוטל של בחורים, שהחלק הזה לבד לא מספיק לו, ולכן יש עוד חלק שאנחנו עושים - אנחנו עושים כל מיני פעילויות, עונג שבת, זי'צ'ים, פעילויות רבות בכדי כמה שיותר [נאמר את המילה החילונית הזו] 'לבדר' את הבחורים, לתת להם תכניות במעטפת רוחנית נכונה, אנחנו עושים כל מיני ריגושים וחוויות, בכדי להקטין להם את היצר הרע שמושך אותם למחוזות אחרים, ולתת להם את הדברים בבחינת עד שתאכלהו באיסור תאכלהו בהיתר, וזה היות שרבותינו הורו לנו, שזה מה שצריך לעשות, אנחנו עושים את זה ואנחנו יודעים שבזה אנחנו מצילים לא מעט בחורים.

אבל זה עדיין לא מספיק, התוכניות לימוד לבד, וגם התוכניות לימוד בשילוב התוכניות החברתיות שאנחנו עושים הם לא מספקים, היות ולא לכלל הבחורים זה מספיק, ואנחנו גם לא נמצאים איתם עשרים וארבע שעות, יש חלקים ביום שהם נקראים חלקים מתים, יש ימים שנקראים ימים מתים, יש לנו מציאות שכל אחד ואחד שיושב פה, ראוי לו שיעמוד מולה וישאל את עצמו איך אני יכול להפוך את הארגון שאני עומד בראשו, או שאני חבר או פעיל בו, למקום שהבחורים שאני עובד איתם בקבוצה, יגיעו למקום הרבה יותר טוב, אנחנו משקיעים משאבים וכסף, אנחנו משקיעים אנרגיה ומוותרים על הפרטיות והחיים האישיים שלנו, בשביל לעזור לבחורים האלה, ואם אנחנו נעשה את הדברים הללו, באופן יותר טוב זה כולו רווח, ואם אנחנו לא נעשה את זה יותר טוב, זה סתם חבל.

'אנחנו לא אמורים להיות תחליף לשיבות בשום צורה'

וכאן ברצוני לומר משהו חשוב לפני שאני נכנס לתוך הסוגיא, וכמדומני שיצא לי פעם לדבר על זה עם מורי ורבי הגאון הגדול ר' משה הלל שליט"א, והוא אמר את זה באוזני - 'אנחנו לא אמורים להיות תחליף לשיבות בשום צורה', זה יהיה לא נכון אם הארגונים למיניהם, ינסו להכניס את עצמם לתוך תפקיד של עוד ישיבה, ישיבה בתוך ישיבה - ישיבה מחוץ לשיבה - ישיבה במקביל לשיבה, אנחנו לא רוצים ולא יכולים להיות תחליף לשיבה, חלק מאתנו גם לא בעלי שיעור קומה שכזה, אנחנו באמת לא בזה, ולא זאת המטרה שלנו, אבל גם הבית, שהבחור שאותו אנחנו רוצים להציל ולעזור לו גדל בו, הוא לא תחליף לשיבה, אם הבית היה תחליף לשיבה לא היה צריך ישיבה, לשיבה יש את המקום הראשוני והעליון שלה במעלה בלי שום ספק, ואנחנו לא רוצים לנסות ולו בצורה הכי הכי עדינה לשנות את זה.

אני בכוונה תחילה משתמש בדימוי הזה כדי להסביר. כמו שאנחנו מבינים שבית הוא לא תחליף לשיבה, אבל כשלבחור יהיה טוב בבית, הסיכוי שלו לעמוד מול היצר הרע הוא הרבה יותר גבוה, [אולי פה אני אפתח סוגריים קטנות למרות שזה לא הנושא שלנו כרגע, אבל כהורים קריטי שתדעו את זה, ממש קריטי אם לא הייתי נמצא פה על תקן של כל הכותרות שמתחלפות כאן כל הזמן, הייתי שוכח על מה רציתי לדבר ומתמקד בזה, היום זה קריטי לבחור שיהיה לו קשר טוב עם הבית, אמנם תמיד זה היה חשוב ונצרך, אבל אם יש איזה משהו בדורנו שניתן להגדיר אותו כערובה, אין שום דבר שהוא ביטוח, גם חיסון שלישי ורביעי הוא לא ביטוח של 100%, אבל כשאני שואל את עצמי, מה בכל זאת עשוי להיות במידה כזו אחרת סוג של ערובה, מה עשוי להיות התוכנית ביטוח הכי טובה, החיסון והמעטפת המגינה ביותר שקיימת בשביל בחור ואני בכוונה לא אומר בתשפ"ב אלא ב-2022, התשובה היא ברורה לחלוטין וללא כל ספק קשר

קרוב עם הבית, זו הפלטפורמה היחידה שנותנת מענה, בשביל בחורים בהתמודדות שלהם, אפשר להרחיב על זה המון, מהיבטים רבים, אבל בשורה התחתונה זה חד משמעי, תדעו לכם שבחור שיש לו קשר קרוב חם אוהב ומכבד עם ההורים שלו, למרות שאין ביטוח, אנחנו נמצאים בג'ונגל או בדור המבול, והביטוח היחידי זה דמעותיה של אמא שלו כשהיא מדליקה נרות, אבל כשאני שואל את עצמי מה בכל זאת יכול להקטין את רמת הסיכון, התשובה היא שכשלבחור יש קשר קרוב ופתוח עם ההורים שלו הסבירות שהוא יפול היא הרבה יותר נמוכה, ואני לא מדבר על זה שהוא יפול פעם אחת וידבר לשה"ר בבית מדרש, אלא על טיפה יותר מזה שהוא ידבר לשון הרע בעוד כל מיני מקומות וכו'...

אני תמיד מתרגש לשמוע מאותם בחורים שיוצא לי לראות אותם ולשמוע את התהליך שהם עברו, כשכמעט נשרו והם חזרו, אני מדבר כרגע על אנשים שעומד לי השם שלהם, הדמות שלהם מול עיני, אנשים שהם היום ממש בני תורה, לא מזמן אמר לי בחור תדע לך רפאל, ניסיתי הכל בשביל שההורים שלי ידחו אותי, ואני אוכל לתת בעיטה, עצבנתי אותם בכל דרך אפשרית בשביל שהם יגידו לי 'די תעוף לנו מהעניינים', ואז אני אוכל להגיד 'אם אתם לא רוצים - לא צריך...!', אבל, ההורים שלי היו כל כך טובים, והם פשוט לא אפשרו לי את המקום הזה, החיבוק והכבוד שקיבלתי, היחס שקיבלתי, (בהמשך נדבר קצת על כבוד ונבין קצת מה הכוונה כבוד לאנשים, יש תפיסה מאוד שגויה ושטחית ביחס למילה כבוד, ויש בה הרבה שיבושים, אני מקווה שאני יספיק להגיע לזה) - אמר לי אותו בחור, תדע לך בסופו של דבר מה שהחזיר אותי בחזרה לבית מדרש, זה העובדה שבשום אופן ובשום שלב ההורים שלי לא וויתרו עלי, לא העובדה שהם לא הפסיקו להתפלל עלי, ותרמו לקופת העיר להצלת, אלא לא וויתרו על לאהוב ולכבד אותי, לא וויתרו על לתת לי את התחושה שאני חלק ואני מחובר, שהם אוהבים אותי, ואכפת להם ממני, ושהם רוצים בטובתי, אם יש איזה שהיא ערובה או מה שאפשר להגדיר אותו כתוכנית ביטוח, זה הדבר הזה, אבל על זה אין לנו

אנחנו עושים כל מיני ריגושים וחוויות, בכדי להקטין להם את היצר הרע שמושך אותם למחוזות אחרים, ולתת להם את הדברים בבחינת עד שתאכלהו באיסור תאכלהו בהיתר, וזה היות שרבותינו הורו לנו, שזה מה שצריך לעשות, אנחנו עושים את זה ואנחנו יודעים שבזה אנחנו מצילים לא מעט בחורים

שליטה, אנחנו לא הגענו לפה להנחיית הורים, אנחנו בסך הכל רבנים בישיבות בין הזמנים]

הבית הוא לא תחליף לישיבה

אם אני מעתיק את זה הלאה וממשיך, אני אומר לעצמי או קיי, יש את הישיבות, הבית הוא לא תחליף לישיבה, מה לעשות שלרוב הבחורים היום אין קשר קרוב עם הבית, זה לבכות כשמדברים על זה, אבל לרוב הבחורים היום אין קשר קרוב עם ההורים שלהם, למה? יום אחד נשב ונגרד את המצח ונחשוב למה, זו עובדה! לרוב מוחלט של הבחורים אין קשר קרוב ופתוח עם הבית אין את הביטוח הזה, אין את התוכנית הכל כך נפלאה הזו שיכלה להציל ולעזור כל כך, קשר קרוב עמוק אמיתי ופתוח אוהב ומכבד עם ההורים שלהם, אם

זה בגלל זה, או בגלל משהו אחר, לא יודע מי אשם בזה, עובדה, רוב הבחורים אין להם את זה.

עד כדי כך יש סיפור שאני מרבה לספר אותו לרוב האבסורדיות שלו, אני יספר סיפור אישי על עצמי, אני זוכה ב"ה כבר קרוב לעשר שנים ליסוע כל שבוע לבנים שלי לישיבה לבקר אותם, ושואלים אותי אם אני נוסע ללמוד איתם, והתשובה שלי היא - לא! אלא אני נוסע לדבר איתם, ואגב אנחנו גם לומדים, יום אחד הבן שלי מספר לי לתומו סיפור, נגש אליו בחור ואומר לו, תגיד מי היה ביום שלישי מתחת המדרגות של הבית מדרש, היהודי המבוגר שדיבר איתך, מי זה היה? מה זאת אומרת? זה אבא שלי! הוא אומר לא, לא, ביום שלישי מתחת לבית מדרש, הוא אומר לו, כן, אבא שלי הוא פה כל שבוע הוא אומר לו מה אבא שלך, דברתם שעה...!?

כל כך נדירים הבחורים שיש להם באמת קשר קרוב עם ההורים, אז אני שואל האם בגלל זה

אנחנו אמורים לוותר עליהם? האם בגלל זה אנחנו אמורים להגיד שאם אין בית שתומך ואם אין בית שנותן את התשובה אז שהבחורים האלה יסבלו?! רוב השנה הם נמצאים בישיבה, שם הם מקבלים הכוונה ותמיכה, עידוד והשקפה, שלושה חודשים בשנה נתפלל, נקווה שיהיה בסדר...?

ברור שלא זאת הדרך הנכונה. ואם אנחנו יכולים לתת להם לפחות משהו חלקי שאם אין להם בבית עם ההורים שלהם, אם ההורים שלהם לא זכו או לא יכולים, או שהבחורים לא יכולים או מה שלא יהיה, שגורם שלבחורים אין קשר קרוב עם הבית, אם אנחנו כרבני הארגונים שהם משתתפים בהם, נצליח לספק מעין דוגמית, משהו בתחושה הזאת של חיבור ותחושה, של שייכות ושל קשר, של פתיחות וגיבוש בין הבחורים לבין הקהילה, בין הבחורים לרבני הארגון, הרי שיצרנו פה איזה שהיא שכבת הגנה, נכון זה לא מאה אחוז, - הטעות היא שחושבים שזה אמור להיות מאה

אחוז, ואז מגלים אכזבה שזה לא עובד, ותעזבו אותי מכל הפעילויות האלה, לא! אין מאה אחוז, גם בישיבה הכי טובה או אצל המטפל הכי טוב אין מאה אחוז, אבל אנחנו כן יכולים להפוך ולשדרג את כל ההתנהלות שלנו בארגון, אנחנו הולכים לפגוש מאות בחורים כל אחד מאתנו, ואנחנו הולכים להפוך את כל ההתעסקות שלנו למשהו הרבה יותר משמעותי, שייתן להם איזה שהיא מעטפת של הגנה שזה ההשתדלות שאנחנו יכולים לעשות, הבשורה שאנחנו בעצם רוצים להביא לפה היום, שבעצם האיחוד באופן כללי רוצה להוביל, ולכן אנחנו עושים משהו שהוא מאוד מהפכני וחדש.

רוב הבחורים היום 'בודדים'

הראש שלנו לא יכול להישאר באיך אני מביא להם את הטיוול הכי מטורף, שזה חשוב להרבה בחורים, או להיות עסוק רק בשאלה איך אני מארגן להם את הזיץ הכי הזוי שאין דברים כאלה, אנחנו יכולים באמת לשדרג, ואני יודע שאצל חלק מאתנו זה כבר קיים, אבל אני שואל את עצמי ואת כל היושבים כאן מה יקרה אם השלוש מאות איש שיושבים כאן יצאו מהמפגש הזה עם איזו בהירות ויעד שאני הולך לבין הזמנים הקרוב, בידיעה שאני הולך לעזור ללא מעט בחורים לתת להם איזה שהוא מרחב ומעטפת, שהם יהיו יותר מחוברים לקהילה, והמשמעות היא יותר מחוברים לקב"ה, כי כשבחור יהיה מחובר הסבירות שהוא יפול הרבה יותר נמוכה.

הדבר המרכזי שמאפיין היום בחורים, אני לפעמים אוהב לשאול את זה, מה הדבר שהכי מאפיין היום בחורי ישיבות, מה המצוקה הכי מאפיינת? יש טעם בלימוד, יש ניסיונות בקדושה, הכל נכון, אבל אני רוצה לומר תשובה שהיא מאוד מפתיעה, רוב הבחורים היום 'בודדים', רוב הבחורים היום חווים בעומק הנפש שלהם בדידות, לרוב הבחורים היום אין באמת קשר קרוב ואמיתי עם מישהו, אנחנו יודעים ש'בדד יישב' מצורע חשוב כמת, בדידות זה דבר שהנפש לא מסוגלת להכיל אותה ולא מסוגלת להשלים איתה, אני לא

המציאות הזאת
מאד מאד
מסוכנת, כל מי
שקצת מתעסק
בחינוך יודע
לצייר בצורה מאד
מאד פשטנית
איך הדברים
נראים אחרי בין
הזמנים, כמה
בחורים צריך
לאסוף ולחבר את
השברים שלהם
מהתחלה

אכנס לזה כעת, אבל אחד מהכוחות העצומים שיש ליצר הרע בדור שלנו להפיל בחורים באופן מבהיל בעניינים של קדושה, זה בגלל שהבריחה הכי מורגשת וחזקה מהבדידות זה למקומות הללו, לכן כל כך קל ליצר הרע להפיל חללים באופן מבהיל, ובאופן מפחיד למקומות האלה, כי בחור שהוא בודד הוא יעשה הכל כדי לא להיות בודד, ובכל המרחב הזה של הבעיות מהסוג הזה יש כביכול [רק כביכול כי זה לא פתרון בכלל] מענה רגשי, דמיוני, אקמול, מסנוור, או איזו מילה שתבחרו, יש כביכול איזו שהיא תשובה, ולכן כל כך קשה להם להתגבר ולעמוד מול זה, יש כמובן עוד סיבות ולא באתי לומר שאין עוד נושאים, איני בא לומר שרק זה, אבל אני כן מנסה לצייר פה איזו שהיא תמונה מסוימת שתעזור לנו להבין כמה יש לנו באמת יכולת להציל בחורים כשאנחנו נשדרג את הקשר שלנו בין הבחורים לקהילה, בין הבחורים לבין עצמם, וכמובן בינינו לבין הבחורים שאנחנו הולכים לעזור להם.

אני אומר את זה כדי לסבר את האוזן, אם תהיה לו סיבה ותכלית, תהיה לו משמעות, יהיה לו טעם להתגבר ולהתמודד ובס"ד ברגע שהוא לא יפול - אם הגאון אומר 'שאם האדם לא יעלה מעלה מעלה על כרחך ירד מטה מטה' אפשר גם להגיד את זה הפוך שאם האדם לא ירד מטה אז בעזרת השם הוא גם יזכה ויעלה מעלה, זו היא הבשורה שאותה אנחנו רוצים להביא היום, זו היא הנקודה החדשנית, ואולי לא באמת חדשה, החידוש פה הוא רק בזה שאנחנו מעמידים את זה בצורה יותר מפורשת, ואני משוכנע שיש פה כאלה בקהל שאומרים, נו, מה, ברור, בשביל זה אני מוסר את נפשי בארגון שאני נמצא בו רק מהסיבה הזאת, נכון, אשרינו מה טוב חלקינו אבל אנחנו יכולים לשדרג את זה ולהפוך את זה לעוד יותר.

ליצור מרחב תומך

הדבר הראשון שאנחנו צריכים כדי שבאמת נוכל ליצור מרחב כזה, מרחב תומך. אני רוצה להגיד רעיון כלשהו שישמש אותנו לעוד כמה

דברים בחיים, הרעיון אומר כך 'אתה לעולם לא תגיע ליעד אם אתה לא מכוונן כדי להגיע אליו', בתחילה אתן משל פשוט, ואחרי זה אני אתן משל יותר למדני, המשל הפשוט הוא שאתה נכנס למונית ואתה אומר לנהג 'סע', אומר לך הנהג לאן? אתה אומר לו סע, סע, יהיה בסדר, מקום טוב, מקום שיהיה פייער, אז אם הוא לא באמת נהג מ'שלנו' אז אולי הוא יצחק איתך בשתי הדקות הראשונות, אבל אחרי זה הוא יגיד לך, 'רד לי מיד מהאוטו או שתגיד לי בדיוק לאיפה אתה רוצה ליסוע, מירון, צפת, טבריה, בבא סאלי, דרג'ה, ספר לי, אני כותב בוויז לאן ליסוע', אתה אומר לו, אח שלי, מה זה משנה לאן העיקר שאנחנו נהיה במגמה של דרך... זאת אומרת אין דבר כזה להגיע איך שהוא, אי אפשר לומר אני יגיע לבין הזמנים ונזרום, הבחורים יגיעו, ולא יודע, נתחיל ונזרום ונארגן פעילויות, זה לא יקרה אם אתה לא תהיה מכוונן לשם זה לא יקרה.

מה שאני רוצה לומר, זה שאם אתה כן מכוונן לכיוון של מטרה, גם אם אין לך בהירות על הדרך איך אתה מגיע, כשאתה מכוונן למטרה אתה תגיע הרבה יותר רחוק מאשר כשאתה לא מכוונן למטרה, תסלחו לי על הדימוי שאני מביא אבל זה דימוי שאני שמעתי פעם מיהודי בעל תשובה, ברחל ביתן הקטנה, בכזאת אריכות, ואני כ"כ נהנה מהדימוי הזה, ישבתי פעם עם יהודי בעל תשובה שהיה בעברו שחקן כדורסל והוא אמר לי פעם, לא יודע איך התחלנו ואיך התגלגלה השיחה, אבל הוא אמר לי מה אתה חושב שאני עושה כשאני בא להכניס את הכדור לתוך הסל? אמרתי לו לא יודע מה אתה עושה, לא יודע מה שצריך לעשות, מה הכוונה? הוא אומר לי בעקרון צריך לדייק, הוא שאל אותי, אתה יודע כמה שרירים בגוף שלי צריכים להיות מסונכרנים בכדי שהתנועה שאני עושה תצלוף בדיוק לתוך הסל, הוא אמר לי אני לא זוכר את הכמות אבל זה כולל גם לעמוד בצורה נכונה, הידיים והרגליים בדיוק, והתנופה, הכל כדי לזרוק את הכדור שיפול לתוך הסל, אבל הוא אמר לי אתה יודע במה אני צריך להיות ממוקד כשאני זורק את הכדור? לא בידיים שלי, לא ברגליים שלי, לא בראש ולא בצוואר שלי לא ממוקד בכלום אלא

רק בדבר אחד: העיניים שלי מתבוננות רק לנקודה שאליה אני רוצה להגיע, ואז אני זורק את הכדור, וברגע שאתה מכוונן לחלוטין כל המערכות שלך מסונכרנות ומובילות אותך למקום הזה.

אני משתמש בדימוי הזה כדי להסביר את הנקודה המאד משמעותית, אם אתה רוצה להגיע לתוצאה מסוימת אתה חייב להכניס את התדר שלך לשם, זה לא מספיק שתקבל טכניקות ועצות ורעיונות מעשיים או כלים ביצועיים איך לעשות את זה, עלינו באמת להיכנס לתדר מסוים ולעמדה מסוימת, השינוי שאנחנו מדברים עליו צריך להתרחש קודם כל בתפיסה שלנו, שאנחנו הולכים לקראת הבין הזמנים הקרוב ליצור מרחב שהוא תומך ומכבד, מרחב שהוא אוהב, שהוא הופך להיות כעין 'בית', בצורה ומידה מסוימת בשביל עשרות ומאות בחורים בכל ארגון שאנחנו מלווים אותו.

סיכום הדיון

אחד השאלות הנפלאות היא תחת הכותרת 'השראה והשפעה', שם נכתב 'בחר דמות חינוכית בחיך שהשפיעה עליך באופן חיובי במיוחד, מה היו התכונות וההנהגות המאפיינות של הדמות הזו', ואח"כ באה השאלה 'כיצד אוכל אני בעצמי להעניק לבחור תחושה דומה לזו', ואני יסביר את מהות השאלה.

בואו ניזכר מי המלמד שאני הכי זוכר לטובה מהחידור, או הר"מ מהישיבה קטנה, וכן להיפך, את מי אני הכי זוכר ההיפך מזה, ואז תענה לעצמך על השאלה הבאה, 'למה אני זוכר אותו כל כך לטובה.

מישהו יכול לספר על אחד כזה?

'מי שאני זוכר לטובה, הוא יהודי שכבר לא חי היום, היה מלמד שלי בכתה ו', והמיוחד שבו היה שהיה מרבה לתת פרסים, באותם דורות שגם לתת עפרון שפיצים היה פרס גדול, הוא היה נותן עט לייזר, שזה היה יוצא מגדר הרגיל, כך גם היה מרבה לעשות מבצעים,

וכך כל ראש חודש היה לוקח 4 ילדים לטיול במכונית אחרי הלימודים, כך שעד יום זכרוננו מונח בקרבי לטובה'

'ומי שלהיפך, היה לי מלמד בכתה ב', לדוגמא, כשהיה לי יום הולדת, הגעתי עם בגדי שבת, והבאתי סוכריות זאזא, 15 באריזה, הרבי לקח את השקית, והכריז - מי שיתפלל טוב, יקבל, מי שיגיד טוב את הטייטש יקבל, וכך נתן לי לתת לכל ילד, למרות שעברו כ-30 שנה, אני זוכר עדיין את ההרגשה החמוצה שאיתה חזרתי הביתה...'

מספר נוסף:

'הדמות החיובית, מלמד בחיידר, שגם כשהיה מעניש, היה נותן הרגשה שהוא עושה את זה מאילוץ, מצטער בצערו של הילד, אבל מצד שני, כשטעה, היה יכול לומר טעיתי, וקונה חבילה תפוצ'פס ענקית, ואומר בפני כל הילדים טעיתי',

'הדמות השלילית, מלמד אחר, שכשהיה מעניש, כולם הרגישו שמוציא את כל העצבים שלו על הילד...'

ברצוני לומר כאן דבר מדהים ומבהיל, רבותי, מה עושים בחיידר? לומדים, אני הייתי מצפה שתאמרו 'הרבי שאני הכי זוכר לטובה, הוא מי שלימד אותנו פרק הכונס, אני יודע את זה ישר והפוך בעל פה, ומי שאני זוכר לרעה הוא מי שלימד אותנו תזריע מצורע, כל הנגעים יצאו לי מבולבלים', 'הכי זוכר לטובה, את מי שלמדתי אצלו תרומה תצוה, כל כלי המשכן, הבגדים, יצאו כל כך ברור, הכי לרעה, מי שלמדתי אצלו חומש ויקרא, הכל יצא מבולבל, שור כשב, תור בן יונה', ובסוף נעמדים אנשים וזוכרים שלפני שלשים שנה (!) הרבי לקח לטיול, או שהוא נתן מתנה עט לייזר, הרביץ, אבל ראו שזה כואב לו, הוציא את כל העצבים... מה זה מלמד אותנו?

החווייה הרגשית שנוצרת לעולם

גם כשאתה נמצא במרחב שהדבר המרכזי אצלו זה הלימוד, מה שהכי משאיר חותם ונצרב בתודעה, זו החוויה הרגשית שאותה קבלת מאותה דמות, אם היא היתה חיובית, נשארת עם חותם חיובי, ואם להיפך - להיפך, וכעת שכל אחד יענה לעצמו, כמה קבלת מהרבי שהיה לך ממנו חוויות שליליות, וכמה קבלת ורצית לקבל מהרבי שהיה לך ממנו חוויות חיוביות, האם אתה בכלל מסוגל לקבל ממישהו שיש לך ממנו חוויות שליליות? האם אתה מסוגל לקבל מהראש כולל שלך שיחה מוסרית, כשאתה בלבך יודע שהוא סימן אותך והיה מעוניין לזרוק אותך מהכולל אלא שהשווער שלך חבר של אחד מהתורמים שלו? אתה מסוגל לקבל ממישהו שבתחושה שלך הוא נגדך, צוחק ובז לך, ומזלזל בך, ולהיפך איך אתה מרגיש כשאתה רוצה לקבל ממישהו שאתה מרגיש הזדהות אתו.

הכלל הבסיסי הוא, כדי להזדהות עם הערכים, אתה חייב להזדהות עם מי שמייצג אותם, זה בסיס לעבודה החינוכית שלנו. ואני יוסיף דוגמא מהעולם החילוני, מה קורה אם נציג הימין עומד ומדבר, ועומד שמאלני משלום עכשיו, הוא אפילו לא שומע מה השני מדבר, 'עוד פעם הוא מקשקש?', 'עוד פעם הוא לקח שוחד, מה עכשיו?', הוא אפילו לא שמע, הוא כעת מדבר על החור באוזון, ולהיפך אם ימני קיצוני מציג שומע את עבאס מדבר, הוא אפילו לא שומע, הוא מדבר כעת על חיטוטי שכבי... וכדו'

לפני כמה חדשים נסעתי לכמה שעות לארה"ב למסור שיעור, לפני חסידי סאטמאר (ברובם), מנהלי תתי"ם משגיחים וכו', רציתי להמחיש את המסר, מה קורה כשאתה לא מזדהה עם הבנ"א, אם אתה יכול לקבל ממנו, ועשיתי תרגיל שכמעט עלה לי בחיי, דברתי כמוהו באידיש כי אסור לדבר בעברית, וכשסיפרתי סיפור ואמרתי 'חשמל' ניגשו להעיר לי 'מיזאגט נישט חשמל, מיזאגט לעקטערי', ובתוך דברי אמרתי להם 'רבותי, לפני שאני ימשיך

אני רוצה להגיד גידאנק (רעיון) שאומר הרב קוק...'/, פתאום נהיה חשמל באוויר, הציבור נהיה בדריכות, זה היה על גבול הסכנה, ואני כאילו לא מבין... ומוסיף 'זה ווארט עצום בחינוך, כדאי לשמוע אותו, ווארט שהרב קוק אומר', ואני שואל, 'יש איזה בעיה?', ואני רואה מישהו קם וצועק 'גיי אוועק פון דאנעט', 'לך מפה', מה קרה? אתם לא פתוחים לשמוע? והייתי חייב להסביר את עצמי, שלא יחשדו בי, ואז הוספתי לומר, 'למה אתם לא פתוחים לשמוע, כי אתם כל כך מתעבים אותו, שאתם לא מסוגלים אפילו להקשיב, תבינו שאם הבחור מרגיש מולך תיעוב, הוא לא יוכל לשמוע ממכם כלום'.

ואז שאלתי אותם שאלה מפחידה, אם בכניסה לחיידר אני הייתי שם קופסא, וכל תלמיד יצטרך להכניס באופן אנונימי דף עם סימון V או X, על כל אחת מהשאלות הבאות, מה אתה מרגיש בחיידר או בישיבה קטנה שאתה לומד, הרבי או הר"מ אוהב אותך, אכפת לו ממך, שמח בהצלחתך, מעריך אותך, מאמין בך, או מזלזל בך, בז לך, צוחק עליך וכו' וכו', מה יענו התלמידים שלכם?

כעת אני מפנה את השאלה אליכם, רבותי, אם אנחנו רק נהיה במודעות, תמיד יש את הבחורים הבעייתיים, אפשר תמיד להפוך את עצמנו ליותר מנוסים, תמיד להתקדם, אבל אצל הרוב המוחלט זה רק עניין של שימת לב, אבל יש בסיס שאסור לנו לוותר עליו, לא משנה עם אתה בדרום או במרכז, אם יש לך 30 בחורים או 300, אתה חייב ליצור מצב של הזדהות של הבחורים עם הארגון שלך.

'מה הערכים שאתה רוצה להכניס לבחורים'

אחד מהשאלות שמופיעות כאן, הוא 'מה הערכים שאתה רוצה להכניס לבחורים בבין הזמנים הקרוב?' לא בטוח שכולם יודעים לענות על השאלה הזו, אבל יש דבר אחד שצריך להיות

מה שהכי משאיר חותם ונצרב בתודעה, זו החוויה הרגשית שאותה קבלת מאותה דמות, אם היא היתה חיובית, נשארת עם חותם חיובי, ואם להיפך - להיפך, וכעת שכל אחד יענה לעצמו, כמה קבלת מהרבי שהיה לך ממנו חוויות שליליות, וכמה קבלת ורצית לקבל מהרבי שהיה לך ממנו חוויות חיוביות

ברור אם לקהילה שלך וכדו' יש איזה מוטיבים והרגשים מסוימים שאתה רוצה שהבחורים יתחברו אליהם, הם לעולם לא יתחברו לשום דבר, כל עוד שהם לא ירגישו חיבור כלפי המקום שהם נמצאים בו, וזה מתחיל אך ורק כאשר לבחורים יש תחושה נעימה כלפי האנשים שעומדים בראש הארגון, כשאתה הופך את עצמך ל'מעורר' (אני לא מדבר על מקרה מסוים שיצאו לטיול ובחור מסוים לא עמד בכללים, וצריך מישהו שיהיה האיש הרע, לזה צריך למצוא את האיזון איך לעשות את זה) אתה מתחיל לחזק את הבחורים, תשאל את עצמך שאלה פשוטה, מה קורה לך כשהשווער שלך

תפילה, וכדו', תכבד את דבריהם, אל תסכים, אבל תכבד, כשבחור מרגיש שמכבדים אותו, זה נותן לו משקל, לרעיונות, לתחושות, ואפילו לקושי, וכך אוטומטית אני מזדהה עם המקום, תבדקו את הישיבות, הבחורים שבד"כ הם נגד הישיבה, הם אלו שמרגישים שהישיבה מזלזלת בהם, מבקרת אותם, וכך גם אנחנו, כשאני מרגיש שמזלזלים בי, שנוהגים כלפי בציניות, כשבזים לי וצוחקים עלי, אוטומטית אני לא מזדהה עם המקום.

כשאני לא מזדהה עם המקום, נכון, עשית ישיבת בין הזמנים, עשית פעילות, חילקת מלגות, בחורים למדו, הבחורים לא הלכו לטיולים לא טובים, אשרי חלקך, אבל החמצת הזדמנות פז שרק לך כרכז ארגון יש, אין לאף אחד את ההזדמנות הזו, הישיבות לא יכולים מעצם בריאתן להגיע לזה, הם לא הולכים לטיולים לא משחקים טניס ולא עושים קליקרים, ולא כל בית מאפשרים לזה, אבל אנחנו יושבים 200 - 300 אנשים, עשרת אלפים בחורים שבידיים שלכם אפשרות לתת להם עוד קצת חיבור והזדהות ושייכות.

הלוואי שנזכה לעשות את זה ולהגדיל תורה ולהאדירה.

שלחם, עלינו להבין את מהות הכבוד שצריך לתת להם, לדוגמא, אם בחור מגיע עם הצעה, שלפי דעתו כדאי שיעשו בליל שישי פאנל, ואח"כ זיץ ופיצה, או חבורות בטהרות, וכדומה, יש שמניחים יד על כתף הבחור ואומרים 'טייערער בחור...', והמשמעות שלה היא '...סע...', אם במקום שיקבל את התחושה הזו נשתתף בהצעה שלו, נתייחס אליה, ונכבד אותו ונשאל אותו, לפי דעתך כמה בחורים יגיעו לחבורות בטהרות, גם ישיבה קטנה וגם ישיבה גדולה ביחד? וכו', דוגמא נוספת, בחור בא ואומר, לפי דעתי אל תעשו סנפלינג בשום אופן כי זה מורח הרבה זמן וכו', היינו אומרים לו, תקשיב, אתה רוצה לארגן - תארגן, לא מתאים לך, לכולם יש טענות, כל אחד רוצה משהו אחר, למה לא לתת לו את התחושה הטובה, מה לדעתך עדיף? בריכה, אבל יש שלא יודעים לשחות? כולם יודעים לשחות..., אתה מקשיב, ואומר לו, לדעתך עדיף בריכה, מה עוד לדעתך היה עדיף, תן לו את התחושה הטובה, תכבד אותו, לכבד זה לא לקום בפני משהו, אלא לתת כובד לדברים, היפך מכבוד זה קלות ראש - כובד ראש, תן משקל לרצון, בחורים רוצים לארגן מנין באוצר, אחרי זמן

של חפצא של מצוה, בשביל להגדיל את העולם הבא של המארגנים, אלא רוצים שיהיה לי טוב וכיף.

ואני אוסיף עוד משפט, אחד החברים כאן אמר לי משפט שקסם לי, ישנה הרגשה מוטעית שמפרידה בין הפעילות החברתית לרוחנית, אותו חבר אמר לי משפט, נהיה מצב שלומדים, וכפיצוי נותנים טיול, כאילו שיש שתי חלקים, אפשר רק את הפיצוי למה צריך רק את העונש? וזה הפרדה מוטעית שנובעת מתדר מוטעה, כשאנחנו מביאים את הטיולים זה בתור תגמול או פרס שיהיה לכם קל ללמוד, לא בגלל שלמדתם כל כך טוב, שלא יהיה לכם קשה, למה צריך שכל דבר יהיה בתור שכר, עונש, מגביר מוטיבציה, אינטרס פרס וסנקציה??? איזה כיף יהיה לבחור לדעת שאנחנו רוצים שיהיה לכם כיף וטוב, לכם אנחנו דואגים לכם לשיבת בין הזמנים, לפינת קפה, עם שלט 'השתייה אך ורק לחברי ארגון פלוני, ובחורים שאינם חברי הארגון רשאים לשותות תמורת 1 ש"ח לכוס', תחשבו כמה עלתה מודעה כזו, דף A4 עם דיו, ומה קורה לאותו בחור חבר הארגון שמגיע ורואה את המודעה הזו, דבר ראשון מכין קפה, כי חבל..., אבל איך הוא מרגיש, ואיך מרגיש בחור שלא מתאים לו להיות חבר בארגון, כך יציתי גאווה הזדהות וחיבור, איך מרגיש בחור כשיש מודעות מיוחדות לבחורים, כשהוא רואה חווה ומרגיש, וזה לא יכול להיות אם זה לא באמת כך, ואם זה באמת כך, אכפת לי מהבחור, אני מכבד אותו.

היו שלש שאלות, שהמטרה שבהם היתה מתוך רצון להכניס למודעות מחשבה, מה עוד אני יכול לעשות בכדי להעמיק את תחושת הקשר.

לתת לבחורים יותר את תחושת החיבור השייכות והקשר

ככל שנשקיע יותר, וניתן לבחורים יותר את תחושת החיבור השייכות והקשר, נכבד את הרצון

מסביר לך ששחרית של 8 אינו כמו אותו שחרית של 7, אתה תרצה שוב ליסוע אליו לשבת? כמה יבוא לבחור הזה לבוא לשיבת בין הזמנים אם תגיד לו - נ"ך??? פאסט נישט! - עיון, אל תהפוך את המרחב למרחב עיון, כמה שאתה יכול תהפוך אותו למרחב מכבד ומאיר, שיהיה לו כיף להיות שם, יש כאלו שחושבים שאם אני אומר לבחור תתחדש על העניבה או על הכובע החדש זה מטופש, כאילו שאני מראה לו שזה חשוב, ואני הרי לא רוצה..., בפרט כשהכובע עם סיכה או עניבה עם כתמים וורודים, ולמה לבן שלי אני יכול לומר 'איזה חליפה יפה', ולעצמי בסודי סודות אני יכול להסתפק על העניבה שאני קונה, ושאשתי תחליט מה מתאים, ואילו לבחור היקר הזה אני לא יכול לומר לו איזה יפה?

אתם יודעים מה קורה לבחור שמתחיל להרגיש הזדהות עם המקום? הוא אוטומטית מזדהה עם הערכים שלו! רבותי, זה כלל יסוד! הברירת מחדל, הפשטות של בן אדם הוא שהוא יזדהה עם הערכים של המקום שהוא מחובר אליו, יתכן שיהיה לו יצר הרע, יהיה לו קשה, אבל הפשטות של בנ"א הוא להזדהות עם הערכים של המקום שהוא שייך אליו.

אנחנו רוצים שיהיה להם כיף וטוב

נחזור למה שפתחנו בו, על מעלת הקשר של הבחור עם הבית, כשלבחור יש קשר אמיתי וטוב עם הבית, בפשטות הוא יזדהה עם הערכים של הבית, המקום שהוא מחובר אליו, אם אתה הצלחת בתוקף תפקידך, - אצלנו בקהילה בבין הזמנים הבחורים מקבלים את העליות, וזה כל כך נפלא - מה קורה לבחור שנמצא בבין הזמנים ומקבל עליה? אם נותנים לו להיות חזן? הוא מרגיש קשור ושייך, וכך יזדהה הרבה יותר עם ערכי המקום, כשהבחור מקבל כבוד, הוא רוצה להיות במקום הזה, זה נותן תחושת ערך, שחשבו עלי ודואגים לי, רוצים שיהיו לנו טוב ונחמד, לא רק בתור היכ"ת

על ארץ חמדה טובה ורחבה

תובנות מעשיות לארגון וניהול נכון
של טיולים ומסלולים

 האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

טהרת הכהנים

הרה"ג ר' יצחק כהן שליט"א

מומחה בידיעת המקומות שבהם קיים החשש לטומאת כהנים

רגל, בדקנו את המקום, ויש אפשרות לעקוף את הקטע הזה, ולחזור למסלול, ולצורך זה הוצאנו מדריך לטיולים שנקרא "המדריך לכהנים", חוברת מקצועית ומושקעת, ניתן להשיגו כאן במחיר אפסי, וכן ניתן לעמוד אתנו בקשר טלפוני.

הדבר החשוב ביותר הוא, לבדוק את הנושא בזמן תכנון הטיול, ולא ברגע האחרון, כי כבר היו מקרים שבחורים נאלצו להישאר לילה שלם בכביש חשוק, כי לא היו מוכנים לזה מראש, ניתן לפנות בטלפון 08-3132020, או בכתובת המייל a083132020@gmail.com, כ"כ ניתן גם לשלוח לנו את תכנית הטיול, וניתן את פירוט התכנית בצורה כשרה כולל חלופות לכבישים, גם במירון וטבריה ובכל מקום של קברי צדיקים.

בהזדמנות זו, כהכרת הטוב לאכסניה חשובה זו, מי שירצה לעשות מצגות במסגרת האיחוד, ישנם ברשותנו מגוון מצגות גם בענין טומאת כהנים, וגם בענין קרבנות, וכן על קרבן פסח, ניתן לפנות אלינו במייל הנ"ל, ואנו ניתן אותם בחינם לרשות הרכזים.

כהשלמה לכל מה שדברו קודם על מעלת וחשיבות פעילות האיחוד, אנו עומדים לימינכם גם בנושא הפרקטי הזה, להינצל מטומאת כהנים.

בהצלחה.

קברי גויים או יהודים, ולסמנם, הן מבחינת קברי הצדיקים, שקבלנו בזה הוראות, לדוגמא, בקבר רבי יהודה בר אילעאי, ישנו את האהל של הציון, ויש את המבנה בו מתפללים, בין המבנים יש הפרדה של טפח, אבל ידוע, שאם עובר אדם עם כובע בין שני המבנים, באותה שעה גם המבנה החיצוני נטמא, ואנשים לא מודעים לזה, ולכך ההוראה הפשוטה היא שהכהנים יכנסו אחרונים, ומי שרוצה להיכנס לאהל הפנימי שיכנס, וכאשר הם נמצאים לא יהיה מעבר מאהל לאהל, כך שאלו שבפנים יישארו בפנים, והכהנים יהיו בחלק החיצוני, ובאותו זמן יערכו תפילה קצרה. וכן על זה הדרך יש לנו מידע והוראות רבות לכל מקום ומקום, וניתן להשיג את כל המידע הנצרך לכהנים אצלנו, [אגב, כולל כל המידע הנצרך לכהנים לבתי חולים ושאר בתי קברות].

מה שנוגע לאכסניה מכובדת זו, כינוס לשם שמים, הוא נושא הטיולים, הקמנו קו מידע עם מענה אנושי 24 שעות ביממה ע"י רבנים וצוות מקצועי הבקיאם בכל הפרטים, וכן הקלטות שניתן לשמוע בצורה מחולקת לפי ערים ונושאים, מסלולים ומוזיאונים, לדוגמא, בשדה נחמיה ישנו מסלול אטרקטיבי שבחורים רבים מטיילים שם ואף במסגרת האיחוד, אמנם המסלול עובר צמוד לבית הקברות שבשדה נחמיה, וישנם עצי אקליפטוס שמאהילים על הקברים ועל המסלול להולכי

מה גם, שבהרבה מהמקומות הטיולים ממוקדים לקברי צדיקים, מוזיאונים, לצפון, לגליל, בטבריה, ולשם כך, עבדנו במשך כמה שנים, ואספנו את המידע במקצועיות רבה, תוך כדי ישיבה עם מומחים וארכיאולוגיים, עם רשות העתיקות, ועם אנשים רבים שהתעסקו במיוחד במקצוע הזה, וכך יש לנו את המידע להביאו לציבור שאחראי להסיע את ציבור הבחורים בטיולים בימי בין הזמנים.

אם עד לפני כמה שנים היה ניתן לומר שהמידע לא ידוע, והכל בגדר ספק טומאה ברשות הרבים שטהור, אם כי לא פשוט לומר שהוא ודאי מותר, בשנים האחרונות, בזכות כמה אגודות, ובראשם ארגון 'טהרת הכהנים' בראשות הגאון רבי דוד מונק שליט"א ששימש את מרן הגר"ש אלישיב זצ"ל שנים רבות, ואגודת 'התאחדות הכהנים' שראשות הרב בייפוס שליט"א ששימש את מרנן הגר"נ קרליץ והגר"ש וואזנר זצ"ל אגודות אלו שמו להם למטרה להביא לידיעת ומודעות הציבור את העניין.

אם אנחנו חושבים שזה הלכתא למשיחא, זה ודאי לא כך, זהו לאו גמור, וכהן שנמצא בטומאת מת עובר על 'לא יטמא', ויתירה מזו, ישנה מצוה מיוחדת בענין זה לישראל, 'אמור ואמרת' להזהיר גדולים על הקטנים, ונכלל בזה להפריש את הכהנים מטומאה, מלבד איסור 'לפני עיור' שקיים בכל התורה כולה, והרמב"ם הוסיף עוד דבר מחודש להלכה, שכהן שהוא שוגג וישראל מטמאו במזיד, עובר הישראל על הלאו של לא יטמא, כך שכולנו שייכים ללאו של הכהנים, מלבד המצוות עשה של 'וקדשתו' שמצווים לכבד ולקדש את הכהנים, על כן מוטל עלינו כאחראים על ארגון הטיולים להביא גם לציבור הכהנים, את הטיולים באופן שלא יטמאו.

בשנים האחרונות מיפינו את כל המקומות בארץ, הן מבחינת הכבישים, לברר שלא נסללו על

בתחילת דברי, אבא בכל הכבוד וההערכה לארגון החשוב 'האיחוד' שפועל רבות למען החזקת הבחורים ופעילותן בימי בין הזמנים, ולכל המתמסרים, שהם הרכזים שבכל קהילה וקהילה, ולעומד בראשה הרב יהודה ויספיש שליט"א שמתמסר בצורה היוצאת מן הכלל, רק לבא ולראות את העוצמה, הכח והאנרגיה שיש כאן במקום, זה מפעים כל לב. ומעדות אישית אומר, את מה שרואים בפעילות שבקהילתנו, קהילת 'שיח תפילה' בבני ברק, איך שזה תופס את הבחורים מתחילת בין הזמנים ועד סופה, זה ראוי לכל הכבוד וההערכה, לכל אחד ואחד בכל מקום שהוא.

כבוד הוא לי לבא לכזה מקום, ולו רק בשביל להוסיף ולהשלים את האפשרויות לתת לכל מקום ומקום בארץ אפשרויות כשרות גם לכהנים, כך שהפעילות תהיה מושלמת לגמרי, לכלל ציבור בני הישיבות.

כולנו יודעים שבכל ציבור וציבור, ישנו כעשר אחוז של כהנים, אם יושבים כאן מאתיים אברכים, מסתבר שיש כאן לפחות עשרים כהנים, אולי יותר, במניין של ארבעים אנשים ישנם כשלש - ארבע כהנים שעולים לדוכן, וכמעט אין מנין בגודל הזה בלי ברכת כהנים, ומעתה, כאשר יש ציבור בגודל הזה, אם ניקח כמשל, שהיה לנו ציבור גדול שכעשרה אחוז ממנו אלרגיים לחיטה או חלב, והיו מארגנים להם כינוס, או ערב, ומגישים כיבוד, בוודאי היינו נותנים להם מענה חילופי למאכלי החיטה או החלב שנמצאים במקום, לצורך זה אנחנו נמצאים כאן, שכידוע כאן בארץ ישראל, במשך אלפי שנים גרו כאן, מאז הכניסה לארץ, בימי בית ראשון ובית שני, כמעט בכל התקופות היה כאן ישוב של גויים ושל יהודים, ובאופן טבעי ודאי שישנם קברים רבים, חלקם ידועים לנו וחלקם לא.

פאנל רכזים

לקראת הוצאת מגזין 'נקבצו ובאו' -
ישבנו לראיון משותף, עם כמה רכזים
ותיקים, שמאחוריהם שנות ותק רבות הן
בגיבוש קהילה, הן בארגון טיולים, וחיבור
הבחורים לפעילות של האיחוד, ביקשנו
לשמוע מהם רעיונות וטיפים כיצד ניתן
לגבש את הקהילה, להוביל את הטיולים
בצורה טובה, ולייצר מסגרת שנותנת
מענה לרוב הבחורים בקהילה...
התשובות אכן מגוונות ומעניינות, וניתן
לומר, כי אכן כל אחד מביא עמו את
הסגנון המיוחד של הקהילה שבה הוא
נמצא, והתוצאה הרי היא לפניכם,
בתקווה כי כל אחד יוכל להתחבר
לאחד מהסגנונות המוצעים כאן..
כמובן שאנו מודים לכל אחד מהרבנים
שליט"א, שניאותו להקדיש מזמנם היקר
לצורך קיום פאנל מכובד זה.

הרב מרדכי שפירא שליט"א
נציג איגוד בני הישיבות אלעד

הרב יחיאל רודמן שליט"א
נציג איגוד בני הישיבות רוממה ירושלים

הרב שמואל שטרנפלד שליט"א
נציג איגוד בני הישיבות בני ברק

הרב יוסף שנברגר שליט"א
נציג איגוד בני הישיבות ביתר

מנחה: איתמר סקורניק

התכנסנו לקראת הועידה הקרובה, וברצוננו
להעביר לרכזים טיפים עצות ורעיונות, מניסיונכם
רב השנים, שיוכלו לעזור לרכזים אחרים שעומדים
בסיטואציה דומה, ומכל מלמדי השכלתי..

ראשית, ענין ההפרדה בין ישיבות קטנות לישיבות גדולות, האם יש בזה חשיבות וצורך או לא?

הרב שינברגר: לכאורה נכון לחלק בין קהילות
קטנות לקהילות גדולות, בקהילות קטנות לא רק
שביחד לא ממלאים אוטובוס, אלא גם האווירה בקהילה
קטנה היא יותר מגובשת ומאוחדת, כך שבד"כ אין ענין
להפריד בין ישיבה קטנה לישיבה גדולה, ולכאורה זה
גם תורם לחיבור, לעומת קהילות גדולות שכל בחור
בד"כ מחובר לבחורים מהשכבת גיל שלו, נראה שיותר
נדרשת ההפרדה בין ישיבות קטנות לגדולות, וממילא
זה הכרחי, ואכן יש קהילות שעורכים טיול נפרד לגמרי
לישיבות קטנות ולישיבות גדולות.

הרב שטרנפלד: כשאתה שואל על הפרדה, האם
כוונתך לשאול כקביעת עובדה אם לעשות, או כדרישה
של בחורים.

אכן הדבר תלוי, יש מקומות שזה דרישה חד
משמעית, שדורשים שיהיו שני אגפים נפרדים, שזה
כולל זיכויים וטיולים נפרדים, המלגות והפרסים נפרדים,

רק הלימוד בישיבת בין הזמנים מתקיים באותו בית מדרש.

יש מקומות שזה מגיע מדרישה של הבחורים, ואז צריך לברר למה להפריד ביניהם, ויש מקומות שמעודדים לחבר ביניהם כמו 'אילן' בבין הזמנים, שבחור מבוגר לומד עם בחור צעיר, והבחור הצעיר יכול לקבל מהמבוגר, אכן בקהילות כמו רמת אלחנן, נחלת משה וכדו' שכוללים למעלה ממאה בחורים, אתה יכול לחלק אותם, אבל אם יש 60 בחורים, 30 ישיבה קטנה 30 ישיבה גדולה, אין בזה כדי שיעשה, לעומת זאת באם זה דרישה של הבחורים, צריך לברר מה מפריע להם, אדרבה, בא נחבר ונהיה ביחד.

אם זה דרישה של הרכז, כנראה הוא מבין שיש צורך, כי יש מאפיינים שונים בין הישיבה גדולה לישיבה קטנה, לפעמים זה סגנון אחר, צורת לבוש אחרת וכו', אך בלי זה, המגמה היא לחבר את כולם יחד, כי זה הרעיון של האיגוד, אנחנו כולם שייכים לקהילה אחת, משפחה אחת, בשים לב שלפעמים זה יוצר בעיה אם לא כולם אותו סגנון.

הרב רודמן: ברמה הפרקטית, ודאי שלכאורה היה עדיף להפריד בין ישיבות גדולות לישיבות קטנות, בני הישיבות גדולות מרגישים כך יותר בנוח.

אבל אם חושבים מה באמת מטרת האיגוד, הרי הרעיון הוא - **לחבר אותם לקהילה** - והרי בקהילה אנחנו לא מבדילים בין ישיבות, כולם שווים לטובה, ואין הבדלי מעמדות או גילאים, ואם אכן נצליח להתחבר לרעיון הקהילתי עד הסוף, כבר לא היה כ"כ נושא עניין הפער בגילאים. וכמו בתוך המשפחה, שמסיבה משפחתית מורחבת היא לכולם ולא מחלקים בין ישיבה גדולה לישיבה קטנה... וזאת למרות שבסופו של דבר כל אחד מתחבר מטבע הדברים לבני גילו, והרי בתוכן הטיול אין באמת הבדלים בין יש"ק לשי"ג ואם הצלחנו לייצר תחושה משותפת לכולם עצם היציאה המשותפת לא אמורה

הרב רודמן:

מטרת האיגוד,

הרי הרעיון הוא

- לחבר אותם

לקהילה - והרי

בקהילה אנחנו

לא מבדילים בין

ישיבות, כולם

שווים לטובה,

ואין הבדלי

מעמדות או

גילאים, ואם

נצליח להתחבר

לרעיון הקהילתי

עד הסוף, כבר

לא היה כ"כ

נושא עניין הפער

בגילאים. וכמו

בתוך המשפחה,

שמסיבה

משפחתית

מורחבת היא

לכולם ולא

מחלקים בין

ישיבה גדולה

לישיבה קטנה...

להפריע במיוחד ובפרט שכל אחד יוצא עם קבוצת חברים בני גילו.

אגב, לעצם העניין של השתתפות השיעורים הגבוהים של בני יש"ג אני חושב שזה תופעה כללית ולא קשור דווקא לפעילות האיגוד וכמו שבתוך הישיבה זה תופעה שישנם שפחות משתתפים בוועדים או סדרים מיוחדים וכיו"ב, וזה לא בגלל שהרמה לא מתאימה לו, אלא פחות מתלהבים ולפעמים גם כבר שחוקים, כך אותו הדבר גם מבחינת פעילות האיגוד, ולכן ההפרדה לא תמיד פתרה את הבעיה, ומניסיון היא לא גרמה שבני הישיבות גדולות יגיעו באחוזים ניכרים יותר.

לסיכום, עדיף להפריד בין ישיבות גדולות לקטנות, אך לא זו הבעיה, האתגר העיקרי הנו תחושת הקהילתיות, וזה כמובן לא דבר מובן מאליו, כי בעצם צריך ליצור את זה יש מאין.

הרב שפירא: לדעתי יש הבדל גדול בין הנושא של 'אילן', כלפי לימוד, לבין אירועים וטיולים, מהניסיון שלנו, כדי ללמוד ביחד שזה דבר מאד חשוב, וזה מחבר בין הישיב"ג לבחור של הישיב"ק, וזה גם יכול להעצים את הבחור מהישיב"ג, לתת לו תחושת כבוד שהוא לומד עם הבחור מהישיב"ק ומוסר לו חבורה, אבל מניסיון של קרוב לעשר שנים, כלפי טיולים, ואירועים, **זה לא מתערבב יחד**, בחורים מישיבות גדולות לא התחברו עם בחורים מישיבות קטנות, בטיולים - מאן דכר שמיה, מה גם שנראה **שמבחינה חינוכית זה לא טוב**, הבחורים מיישיב"ק יותר שמורים, ובישיב"ג יותר פתוחים, נושאי השיחה יותר משוחררים ועוד, אלא א"כ יהיה מישוהו שיפקח מבחינה חינוכית, נושא השיחה, המנטליות, העולם הגדול שהם מכירים, **זה לא מתאים לבני הישיבות הקטנות**.

באירועים שעשינו, שהשתתפו בהם כ-600 בחורים כ"י, אחד מהרכזים התעקש לעשות מתחם מיוחד לבחורים מהישיבות גדולות, להתחיל איתם שעה

קודם בכינוס נפרד, לחלק את האולם לשתיים, והמציאות הוכיחה שאם לא עשינו את זה, בני הישיבות גדולות לא הגיעו.

לגבי טיולים לבני ישיבות גדולות, לדעתי חבל לאבד אנרגיות על זה, לומר להם לבא וכו', המושגים שלהם שונים לגמרי.

מראיין: נשמע שרוב הנוכחים מסכימים שצריך להפריד בין ישיבות גדולות לקטנות, אבל החזון והשליחות הם להפוך את הבחורים לחלק מקהילה.

הרב שנברגר: לא הייתי אומר שצריך להפריד אלא שלפעמים זה מתבקש מצד המציאות, יש גם הבדל בין פעילויות בתוך הקהילה לטיולים וכדאי לקחת בחשבון שכשעושים אירוע לישיבה קטנה בלבד יתכן ששיעור ג' לא כ"כ ישתתפו. בנוסף יש חילוק אם האיגוד הוא קהילתי או אזורי, אם כולם מתפללים יחד באותו בית כנסת, או שזה איגוד שכונתי, ויש לזה ביטוי במקומות רבים בפעילות. בביתר משקיעים על זה הרבה שהדינמיקה בין הקהילות לא תהיה מדי חזקה, בשביל לשמור על האוטנטיות וייחודיות של כל קהילה בפני עצמה, ישנם אזורים בארץ שזה לא הצליח, אם זה אזורי - אוטומטי נוצרת חלוקה בין ישיבות קטנות לגדולות, כי אין כ"כ את הגיבוש והאווירה של המשפחתיות.

הרב רודמן: צריך להעמיד ברור שהאיגוד אינו "חברת טיולים", הקונספט של האיגוד הוא 'ארגון קהילתי' כשהטיולים והפעילויות הם סוג של גורם מאחד בבחינת "גדולה לגימנה..." והנה באיגוד שלנו ברוממה זה לא מבוסס על בית כנסת מסוים אלא על תיחום גיאוגרפי, כי גם אם אחד מתפלל וגר באזור מסוים והשני באזור אחר אבל עדיין יש את תחושת הלכידות השכונתית-קהילתית, עובדה, כשהבאנו לטיולים בחורים מחוץ לשכונה - הבחורים שלנו כעסו, למרות שהם לא ממש מכירים את כל הבחורים בשכונה אבל יש תחושה מלכדת שכולם מגיעים מאותו אזור מוגדר, אמנם החלום שלנו להתארגנות של קהילות ובתי כנסת בתוך השכונה אך זה עדיין לא קורה.

ישנם רכזים רבים שטוענים, שהבחורים בני הישיבות גדולות פחות משתפים פעולה עם האיגוד, מה עושים בשביל למשוך אותם חזרה אלינו.

הרב רודמן: כשאני פונה לבחור בישיבה גדולה שהשתתף בעבר ואני שואל למה הפסקת? אם הוא יענה שכבר נמאס לו מהטיולים, באמת אין לי מה לענות לו. אבל אם הוא אומר "עברתי את הגיל", אני אומר לו תארגן קבוצה ותרגיש בנוח, והם עושים את זה.

לדעתי יש כאן משהו עמוק, ואני חוזר על דברים שדברתי קודם, אפשר לעקוב אחרי תופעה שכזו גם בישיבות, כשיש ועד שבועי מהמשגיח שהבחורים לא חייבים להיכנס, תמיד הצעירים יכנסו והמבוגרים פחות, כי הצעירים מתלהבים ואולי גם רוצים להוכיח את עצמם, הם מלאי שאיפות, והמבוגרים עושים יותר מה שנראה להם, וזה מקרין על כל הדברים הנוגעים לסגנון הזה, זה לא תופעה שקשורה דווקא לאיגוד, כל התארגנות שהיא, ככל שאדם מתבגר יותר, למרות שהוא צריך את זה, ונהנה מזה, אינו בהכרח משתתף בזה.

וההוכחה לכך שבעצם הבחורים מיש"ג כולם מרגישים מחוברים לאיגוד, זה הביקורים והחבילות בישיבות הגדולות, וזה תופעה מופלאה, אנחנו מגיעים לישיבות, בעשרות ישיבות, גדולות וקטנות, יוקרתיות יותר ויוקרתיות פחות, כל הסגנונות, כולם מסתערים עליך עם ברק בעיניים, ומודים בפה מלא על הביקור, וזה לא רק הצעירים, אלא גם המבוגרים לא מתביישים כלל וכלל לבקש ולהזכיר שאנחנו מחכים לכם בישיבה, ולמה עדיין לא באתם וכו', והמדובר לפעמים באותם בחורים שבבין הזמנים תשאל אותו "מה עם האיגוד"? והוא יענה בשפה רפה 'שמעתי', כשלפעמים הוא בקושי שמע את כל ההודעות האיגוד. והנה בישיבה, הוא מכריז בגאווה מול כל חבריו, "האיגוד שלנו הגיע לביקור". יתכן ואחד הסיבות שעניין החבילות יותר עובד, כי אנחנו מגיעים לטריטוריה שלהם, זה מכבד אותם..., כך או כך, לכן נראה שיש כאן משהו הרבה יותר עמוק שכל הבחורים באשר הם מרגישים את החיבור לאיגוד, רק לא תמיד מתלהבים להגיע דווקא לטיולים למרות שהם בהחלט אמורים להרגיש שם בנוח, ובדיקו בשביל זה ישנם פעילויות נוספות שבהם הם כן משתתפים כמו הביקורים בישיבות ועוד.

הרב שפירא: זה נושא מאד כאוב, אם אתה לא מגבש את הישיבות הגדולות הם הולכים לטיולים לבד, ואם באמת אכפת לנו מדור העתיד, שם הם נחשפים לדברים שונים וגרועים, ואם איננו מוצאים לזה פתרון..., כל זה ידוע.

מה הסיבה שבחור מישיבה גדולה לא רוצה להגיע לטיול של הישיבות גדולות מהקהילה, דבר ראשון, לא החברה'מנים מילאו את האוטובוסים, כי בכל מקרה הם לא יוצאים לטיולים לבד, לא לצימרים וכל מיני מקומות, והיה מאד יפה, בחורים מיוחדים וטובים, אתם זה לא הבעיה, גם אם לא תעשה טיול, לא יהיה קריטי, ולדעתי, אם יבואו לקבוצת בחורים ויאמרו להם תארגנו אתם טיול ותביאו לנו, מגבשים חמשה בחורים שהם יתכננו

ואנחנו נדאג לכסף, זה מאד יכול לחבר אותם, ניסינו וזה עבד.

האיש אצלנו ששולט על כל הפרטים הקטנים, שיתף אותם בכל ההכנה לאירוע תקנו את זה, תביאו את זה, וזה חיבר אותם והם הגיעו בהמוניהם, כי הם הפיקו את האירוע, תראו את התני"ם של היום, אם לא יחברו את הבחורים לת"ת הם לא יבואו, מי שמחובר, יש לו לחץ חברתי, ואם זה קשה לעשות, צריך שיהיה בצורה של טיול יותר פרטני ומעניין, יוצאים בכמה רכבים למעין, עם כמה אברכים ועושים על האש, זה יותר טוב מאשר טיול יום שלם.

אתה אומר שצריך לעשות קבוצות קטנות, ובגללם יבואו עוד בחורים?

הרב שפירא: הם לא מגיעים לבד, הם יושבים ביחד, מתכננים, מה עושים מה קונים, הבחורים הדומיננטיים בקהילה יארגנו, ובגללם יבואו כל השאר, [הרב רודמן:] אני ניסיתי, ובסוף הגיעו רק הדומיננטיים, כנראה שזה רק בקהילה מאד מגובשת, ויש קשר מאד טוב בין [הבחורים] כך גם אם כל אברך ייקח אתו ברכב כמה בחורים, ייסע אתם למעין, כך תוכל להציל לפחות את מה שאפשר.

הרב שטרנפלד: יש לנו כ-3000 בחורים בסך הכל בקהילה הליטאית, הכוללים כל מיני סגנונות של בחורים, חלקם יבואו לעולם סלה ועד, מקליקים גיטרות, דייג, בלוני מים, הם שם. לעומת, בחורים בסגנון אחר, שהם כמעט לא מגיעים לטיול בקהילה, אכן רוב הקהילות בנויות משיבות בסגנון מסוים, בשבילם הטיולים זה עולם חדש, והם באים לכל מקום, והבחורים בב"ב אכן עוקבים כל הזמן, הם מתעניינים ומחפשים מה האיגוד עושה, על כל מודעה שלט ואירוע, גם בזימים, הבאנו את קמפה, את איינהורן, שעשו הפקות ממש יפות ורוב הבחורים הגיעו. אבל אנחנו לא צריכים לרוץ ולהתחנן בפני אלו שלא באים, ממש לא.

הרב שטרנפלד:

אם גבאי רוצה פתרון אמיתי כשהוא נתקע לשעתיים, זה פתרון מדהים, כל עשרה בחורים מקבלים את הפינה שלהם, לוקחים את

הנגן והבוקסה הקטנה שלהם זה מאד מגבש, לוקח שעה עד שזה נדלק ועד שזה נכבה, ועד שמנקים, זה מעולה, אבל אם אתה לחוץ להגיע לעוד מקום, אל תיגע תגמור.

אתה בעצם מערר על כל הדבר מי אמר שתפקידנו לחוץ ולסחוב אותם, אנחנו עושים טיול למי שרוצה להגיע...

אכן משיעור ג' ומעלה קשה מאד השליטה עליהם.. אני לא אוכל לבקש שום דבר - תגיד תודה שבאתי... אם אני ארוץ להביא את אותו בחור הדומיננטי שיביא איתו עוד כמה, אני כבר לא אוכל לדרוש ממנו שום דבר שחשוב לי בטיול.

דבר אחד הם כן צריכים, חבילות שמחלקים לפני ט"ו בשבט או שבועות, הבן שלי סיפר לי, שעשרה בחורים מוועד רביעי אומרים שלא קיבלו חבילות, אני אומר להם, מה אתם קשורים לאיגוד, אתם לא משתתפים בשום מקום, אבל כשאני בא לשטח שלו, הוא צריך להראות לחברים שהוא מהחבר'ה, גם קבלתי חבילה.

בקיצור, טיולים לא כל כך, אבל חבילות הוא כן רוצה, כשאתה בא לשטח שלו, הוא רוצה להראות שהוא מהחבר'ה.

יש בחורים שעושים את הטיולים לבד, כי הם לא מוכנים לשבת עם בחור משיעור ג' ששומע סגנון מוזיקה של בחורים יותר סגורים, למרות שגם בחורים לא מודרניים, הם לא מגיעים לטיולים כי הם עושים את זה לבד, ולא מתאים להם!

אולי בגלל שהאיגוד מצטייר לבחורים המבוגרים מעין 'פרחי', אנחנו וצאצאינו, 'פרחי הדגל', וההתמודדות היא נועזת, ואני לא יודע אם שווה להילחם, וכי הוא יבא בביה"ז הבא?... אסור להתחנן לבחורים שיבואו לטיולים...

הרב שנברגר: נראה שיש לשלב כמה חלקים ממה שדברו. לאף אחד מאתנו אין אינטרס שבחור פלוני או אלמוני יבא לטיול כאינטרס בפני עצמו, בנוסף, המטרה המרכזית של הטיול איננה למנוע שלא ילך לטיול אחר, או לצימר, אלא לחבר אותו לקהילה, החיבור לקהילה מגביה כל בחור באשר הוא טפח יותר גבוה ממה שהוא היה,

המטרה של הפעילות היא לא מניעת מעשים שליליים ולא לחנך, אלא לתת חיזוק, חום וקשר, שהוא עצמו בונה את הבחור, וממילא מי שבא למנוע טיולים, יתכן שישנם אופנים נוספים לעשות את זה, אבל המניע המרכזי לכאורה הוא מניע של קשר וחיבור, שהוא מרומם ובונה, ולכך חשוב לחדד את הנקודה הבאה, השנים המאתגרות ביותר והתקופה המשמעותית ביותר שהבחור מקבל תועלת מהאיגוד הוא משיעור ב' ישיבה קטנה, עד שיעור ב-ג בשיבה גדולה, בגיל זה האיגוד מאד תורם המון המון לבחור, - וזה אולי הסבר לדברי הרב רודמן - ובישיבה קטנה זה מאד בנוי על הקבוצתיות והאחדות, ובישיבה גדולה זה קצת יותר עובר לקשר הפרטני, כלומר, אני פחות שייך אליך כחלק ממכלול, אלא כמעט כחבר, או כדברי מרן הגרמ"ה שליט"א, כאח גדול, ולכן קורה לא פעם שחבר שאל בחור שמקבל ערכה מאברך, זה מהאיגוד? לא, הוא עונה, זה חבר מהשכונה. ולמה? כי הקשר נוצר ע"י זה שהייתי באיגוד, אבל היום אנחנו חברים.

זה לכאורה נקודת ההבדל בין מה שהטיול לא מדבר אליו כל כך מחד, אבל מאידך, לשבת אתך בליל שישי או ליל שב"ק לדבר, הוא מגיע.

הרב רודמן: אני חייב להוסיף הארה נוספת, גם בחורים שלא משתתפים כלל בפעילויות, אבל עצם זה

שיש פעילות, לא משנה אם הם מגיעים או לא, זה נותן תחושת קהילתית, לדוגמא, הרבה בחורים באו בשבת חנוכה להתעניין "מה הפעילות לשבת חנוכה" למרות שבסוף חלקם לא השתתפו בו, כי עצם זה שיש פעילות נותן תחושת קהילתיות, ונותן תחושה מלכדת של האיגוד גם אם הבחור עצמו לא ישתתף באותה פעילות, הראיה היא שפעם הצענו לבחורים שכמעט לא משתתפים בפעילות להתנתק ממקבלי ההודעות הטלפוניות (אנחנו בד"כ משאירים הודעות ולא רק צינתוקים שעולה הון) אבל בשום אופן לא הסכימו להתנתק מהוואי הפעילות של האיגוד.

מנגל, כן או לא? (בעניין ההשקפתי, ברוך שכל אחד ישאל את רב הקהילה)

הרב שטרנפלד: מצד העניין הטכני והלוגיסטיקה, אני לא נכנס כי אני לא שם, אבל אם גבאי רוצה פתרון אמיתי כשהוא נתקע לשעתיים, זה פתרון מדהים, כל עשרה בחורים מקבלים את הפינה שלהם, לוקחים את הנגן והבוקסה הקטנה שלהם זה מאד מגבש, לוקח שעה עד שזה נדלק ועד שזה נכבה, ועד שמנקים, זה מעולה, אבל אם אתה לחוץ להגיע לעוד מקום, אל תיגע בזה כי אתה תתקע, ולא תגמור. מצד הבחורים תמיד ייהנו מזה, בפרט אם זה בא מהאיחוד, ובנוסף, שם אתה גם יכול

לראות מי מחובר למי, מי הציבור שיש לך. וזה נותן לבחור את חדות היצירה והתועלת שבגיבוש.

הרב שנברגר : יש גם חילוק אם כל עשרה בחורים עושים לבד, או שעושים מנגל אחד כללי, זה אמנם גם יוצר גיבוש, אבל זה לוקח זמן עד שזה מוכן, ולבנתיים הבחורים מתפרקים, א"כ כדאי להתחיל את המנגל לפני שהבחורים מגיעים או לעשות להם תוכנית מסוימת בזמן הזה.

רמת הפינוקים, כמה צריך לפנק את הבחורים?

הרב שפירא: הכלל הוא שמי שנותנים לו אצבע הוא רוצה את כל היד, אם מתרגלים לאווירה טובה ויחס טוב, שתיה קרה זה מספיק, ואני קצת חולק בזה על חברי, הייתה תקופה שהביאו רכבים עם מלא דברים, פינוקים שבחור לא צריך להיחשף לזה, בחור שלא רגיל, להביא לו את כל העולם ברגע אחד, וליצור תחרות בין כל האיגודים והקהילות השכונתיים והעירוניים, זה מיותר לחלוטין, אם אפשר לתת משהו טוב, בקבוק קולה קר כשחם, עוגה טובה, ויחס לבבי ושמח, זה מספיק.

הרב רודמן: מסכים עם דבריו, לא צריך להעלות את הרף, הבחורים לא מגיעים לטיול רק בשביל החלק הגשמי, ברור שגם, אבל יותר בשביל האווירה, עדיף למשל להביא אוכל זול בכמויות, מאשר אוכל יוקרתי ובצמצום, תביא קוגל חם וטרי, עם קולה קרה, כל אחד יאכל ארבע מנות, ויצא שמח, ואותו דבר גם בעניין הטיולים, אין ענין להעלות את הרף כי אין לדבר סוף וגם אם נגיע לירח בהמשך מצטרף להגיע למאדים... וכך הרי מקובל גם בכל הנופשים והקמפים שהם די חוזרים על עצמם כי יש רמה מסוימת שאין טעם להוסיף עליו.

אבל, אני חושב, כדאי להשתדל לתת את הפינוק ברמה הרגשית והקהילתית, למשל להוסיף עוד אברך שיסתובב, עוד אוירה נוספת, או גימיק

הרב שנברגר:

המטרה של הפעילות היא לא מניעת

מעשים שליליים

ולא לחנך, אלא לתת

חיזוק, חום וקשר,

שהוא עצמו בונה

את הבחור, וממילא

מי שבא למנוע

טיולים, יתכן שישנם

אופנים נוספים

לעשות את זה,

אבל המניע המרכזי

לכאורה הוא מניע

של קשר וחיבור,

שהוא מרומם ובונה,

ולכך חשוב לחדד

את הנקודה הבאה,

השנים המאתגרת

ביותר והתקופה

המשמעותית ביותר

שהבחור מקבל

תועלת מהאיגוד

הוא משיעור ב'

ישיבה קטנה, עד

שיעור ב-ג בישיבה

גדולה, בגיל זה

האיגוד מאד תורם

המון המון לבחור

חמוד שיתפוס את כולם, ובזה מנסים להתחדש.

ואכן, אנחנו תמיד מנסים להשתדרג, אבל לא מצד רמת האוכל, אלא מצד האיכות, נביא פחות או יותר את אותם רוגלך, אבל נשדרג את איכות האווירה, לדוגמא, עשינו ישיבות גדולות וקטנות בהסעה נפרדת, הקדמנו פעם את הישיבות גדולות, הדגשנו שכל המתחם של האטרקציה היא אך ורק בשביל איגוד בני הישיבות רוממה, עשינו מזה עסק גדול והדגשנו את זה בנוסחאות שונות כי זה נותן המון לאווירה של הבחורים ובזה אנחנו מנסים לעשות ערך מוסף, ובזה להשקיע.

הרב שטרנפלד: קודם כל, לישיבה'בוחער שלנו מגיע את כל העולם, מה לעשות שדברים השתנו, מצד אחד הרב רודמן צודק במאת האחוזים תעצור במקום שזה נמצא... הפינוקים לא נועדו למי שנמצא בתוך הקהילה... כשמביאים אוטו גלידה עם ברסלביים על הגג שמחלק 3 פחיות אקסל לכל אחד בתוך האוטובוס משהו חסר בתוכן, אתה רוצה לחפות על משהו, השאלה מצד מה זה מגיע ואיך זה מתבצע בשטח... אגב לתת פינוק רגשי - זה קצת בעיה כי לא כולם הרב רודמן... יש הרבה רכזים שמחזיקים קהילות אבל אין להם עצבים... לא כולם מתאימים לאיחוד... במקום פינוק רגשי הוא ידחוף עוד אקסלים... נו מה התועלת? העיקר זה הקשר והחיבור...

הרב שנברגר: אני מתחבר לדברי הרב שטרנפלד, הרבה קהילות מרימים את הרמה בצורות שונות מכח התעסקות ברובד החיצוני של הקשר, ופחות מתמקדים בתוכן הפנימי של הקשר עם הבחורים, וזה חבל כי מחמיצים הרבה מהרעיון המרכזי של הפעילות, מי שמרגיש שאין לו כ"כ חיבור עם הבחורים עלול לחשוב שע"י תוספת פינוקים הוא יחזק את החיבור ולרוב זה לא נכון.

אמנם יש חילוק בין קהילה בשנותיה הראשונה, כשמקימים את האיגוד, שאז חשוב מאד להביא את הפינוקים, כי אז

אתה ממתג את הפעילות בעיני הבחורים לשנים קדימה, אבל אחרי זה כבר קיים הקשר הפנימי והאישי כך שפחות יש צורך בהשקעה בפינוקים.

הרב שטרנפלד: זה נורא קשה כי אחרי שהרגלת אותם לרמה מסוימת איך תחזור פתאום אחורה??

מראיין: אולי נגדיר את זה כך, פינוקים לא להגזים - גימיקים כן. כשנסענו לטיול לקחנו פחיות, בתחנת דלק קנינו קרחונים, והכנסנו לשקיות אשפה ענקיות, ואז באמצע ככה שום מקום, הבחורים מקבלים שתיה קפואה, באמצע המסלול קבלו פחית קולה קרה, זה היה תחושה של הפתעה 'מאיפה זה נוחת עלינו'.... זה חשיבה מחוץ לקופסה...

הרב שנברגר: זה בעיני פינוק רגשי מעולה כפי שאמר הרב רודמן, חוויה שהם לא חשבו עליה.

אוסף עוד פרט אחד, לפעמים אנחנו כרכזים מרגישים צורך לגוון, ולפעמים זה נראה צורך של הבחורים, לא תמיד זה מצד הבחורים לפעמים הגבאי מרגיש כך מצד עצמו אבל בפועל הבחורים לא מרגישים כך, ונמצא שהגבאי משקיע המון אנרגיה ברצון לגוון בלי פרופורציה לצורך של הבחורים.

הרב שפירא: בקשר לפינוקים, יתכן שלפעמים צריך לעשות משהו מעל, כדי לקשר אותם שיקבלו תחושת חיבור למקום, ועוד דבר לפעמים נמאס לבחורים תמיד הכל אותו דבר. קיאים קיאים... כדאי לגוון ולשנות...

האם להביא חומר לימודי לאוטובוס?

הרב שטרנפלד: אצלנו בבני ברק היו קהילות שהתפללו בנץ, ואח"כ עשו סדר שלשת רבעי שעה, וזה היה מדהים, שמתחילים את היום עם משהו, אבל זה מאד אינדבדואלי, תלוי עם איזה ציבור אתה נמצא, יש כאלו שיכעסו, תלוי בקהילה, ובגבאי שמגיש את זה, ובאיזה צורה - שלא ירגיש שהוא נותן כעת את ההרצאה של החיים.

הרב שפירא: לפני כעשר שנים צירפנו רב אחד לטיול, והוא דיבר הרבה, והפריעו לו, וזה היה בזיון גדול, אבל מדי פעם צריך לשאול שאלה הלכתית מאתגרת, חידון וכו', לא לומדעס' של חצי שעה, ולא יותר מדי להעמיס. הם באו לטיול.

הרב שנברגר: מלבד מה שכבר דברו, יש לכל קהילה את הקו הכללי שלה, הדבר תלוי ברוח של הקהילות ובסגנונם, וגם ברכזים עצמם, יש קהילות שמאד מחברות את הפן הרוחני לאיגוד, אולי אצלם כך נדרש לעשות, כדי להתאים את עצמם לאקלים האזורי. יש קהילות שאדברה, מנסים להפריד את הפן הרוחני מהפעילות של

האיגוד, כי חינוך הבחור הוא תפקיד של הבית והישיבה, באיגוד אמנם נכנס רוחניות, אבל החיבור בין האיגוד לרוחניות הוא לא ממש על השולחן, הוא יותר תוצאה עקיפה של הפעילות, יש קהילות שדווקא חותכות ומפרידות. יש קהילה מסוימת שבכל מודעה של האיגוד מדגישה שההשתתפות בפעילות אינה מותנית בלימוד בישיבת בין הזמנים.

הרב רודמן: אני מתחבר למה שהרב שנברגר אומר, מטרת האיגוד אינה בהכרח לימודית או חינוכית באופן ישיר. ולסבר את האוזן, מובא בהלכה שאבידת אביו ואבידת רבו, אבידת רבו קודמת, כי זה מביאו לחיי עוה"ז וזה מביאו לחיי עוה"ב. דהיינו לכל אחד יש תפקיד, ההורים כמובן לא מרגישים רע שהם לא בתפקיד של הרב, להפך זה יהיה מאד חמור אם הם יהיו בתפקיד של הרב, כך אני חושב שהתפקיד של האיגוד הוא "חיי עוה"ז" כדי שהבחורים יגיעו עם כוחות רעננים ותעצומות נפש לקראת תחילת הזמן והלימוד בכלל.

לגבי עצם הרעיון לדבר בלימוד בנסיעה, תלוי מי האברך.. פעם היה אצלנו אברך שקנה שפע סוכריות והרביץ חידונים וקושיות בלימוד על ימין ועל שמאל לשמחת כולם. אני נזכר, שבאחד מנסיעות הטיולים פתאום אני שומע צעקות מסוף האוטובוס, אני ישבתי בספסל הראשון וקפצתי לראות מה קורה, וכשאני מתקרב לסוף האוטובוס קופץ מולי בחור נלהב מתוך החבורה המתגודדת וצועק 'אתה שומע את השאלה...', הוא הצליח להרים את כל האוטובוס על הרגלים רק מהשאלות בלימוד, ואף שהיום כולם יושבים עם אזניות, הוא הצליח לעשות הווי מזה, סביב לימוד, זה מדהים להרים את ההווי החברתי בצורה כה מרוממת, אבל זה תלוי כמובן באברך, כי אם זה בצורה לא נכונה זה יכול להיראות שלילי וגם חסר תועלת.

משמעת בטיולים, איך מצליחים להשיג משמעת בטיולים?

הרב שפירא: אני חושב שאם הרכזים יהיו נינוחים טובים ונחמדים, העסק יהיה רגוע, ואם העסק יהיה לחוץ, גם הבחורים לא יהיו רגועים. וכנ"ל גם אם הנהג עצבני או רגוע...

אגב נגעת בנקודה שהנהגים חלקם לא מסכימים שיעלו תיקים ואוכל לאוטובוסים, זה דבר שיכול להפיל טיול..

הרב רודמן: בנוגע לאוכל באוטובוס אני מכניס את זה לחוזה שיש לאפשר את זה, יש גם הרבה פרקטיקה בדברים האלו כמו לחלק הרבה שקיות ריקות בכל האוטובוס לאשפה, לגשת לבחורים המועדים (משום

מה הם בד"כ יושבים בספסל האחורי...) ולהזהיר מפיצוח גרעינים על הרצפה וכו'.

הרב שפירא: אין בעיה שכמה חברה יתארגנו לקראת סוף הטיול לנקות את האוטובוס..

מראיין: במקרה קיצון נהג עקשן וכדו', ניתן לתת לנהג איזה שטר בבוקר לפני הטיול, ולהגיד לו שזה בשביל הניקיון בסוף היום.. באמת הכי כדאי, לסכם את זה מראש בשעת ההזמנה.. דברים ברורים חוסכים בלגן...

נחזור לעניין המשמעת.

הרב רודמן: בענין משמעת, אני נותן לבחורים להבין שאני דורש התנהגות מסוימת, ומסביר לצעירים שכל אחד צריך להבין לבד מה התקנון של האיגוד, מי שלא מבין בד"כ לא מגיע, ואם הגעתם סימן שאתם מבינים, כל אחד יודע מה הוא צריך לעשות ולא לעשות. מה שאני מעמיד כתנאי סף שבשום אופן אסור להפריע למישהו אחר וכן שהאברכים (והנהגים וכו') לא באו לריב עם אף אחד, וגם אני שבאתי כרכז זה לא בשביל להעיר מההתחלה ועד הסוף אפילו הערה אחת לשום בחור, זה לא מתפקידי להיות משגיח ולא מתפקידכם לאתגר אותנו, וכך גם עם השנים הסטנדרט הרוחני כבר גם מובן מאליה, ואכן אנו משתדלים למעט בהערות ככל שניתן. ואם קורה שבחור ממש חורג, וזה יכול לקרות בעיקר ממש לצעירים בהתחלה, הבחור מקבל אזהרה ברורה שבפעם הבאה הוא חייב להפקיד כמה מאות שקלים למונית שייקח אותו חזרה בכל חריגה מהמקובל, ואני מסביר שזה פשוט כי אני לא באתי לריב ורק בשביל ליהנות עם הבחורים מי שזה לא מתאים לו אין לו מה לחפש באיגוד.

לסיכום, אצטט את אשר הדריך בזמנו הגרמ"ה הירש וזה מוכח גם בשטח שאם אני מעמיד מראש רף גבוה של התנהגות כדבר מובן מאיליו, הם בהחלט

הרב שפירא:

בחור שלא רגיל, להביא לו את כל העולם ברגע אחד, וליצור תחרות בין כל האיגודים והקהילות השכונתיים והעירוניים, זה מיותר לחלוטין, אם אפשר לתת משהו טוב, בקבוק קולה, קר כשחם, עוגה טובה, ויחס לבבי ושמה, זה מספיק

יודעים לעמוד בזה וזה כולל אפילו בחורים שביום יום רמתם הרוחנית נמוכה יותר.

הרב שטרנפלד: ברור שלמשמעת צריך כללים, אבל גבאי אמור להכיר את הקהילה שלו, ויודע איך להתנהג אתם, היה לנו פעם טיול גדול, מעל חמישים אוטובוסים, ובקהילה אחת הגבאי שמתעסק עם הבחורים לא יכל להגיע, והוא שלח אברך אחר מהקהילה שלא כ"כ מכיר אותם, וקבלנו טלפון ברבע לאחד בלילה, שהנהג הגיע לתחנת דלק, ומודיע שהוא לא ממשיך בנסיעה, האוטובוס היה על גלגלים, ההתנהגות הייתה מטורפת, אם הגבאי קצת מגביה את הקול, זה זורם, וודאי שחייבים כללים, אבל באופן נורמלי גבאי שעולה לאוטובוס נהיה דממה. הבלגן נהיה כשפעם אחת נהיינו רחמנים, והבאנו שני בחורים שאינם מהקהילה, אלא חברותות של אחרים, שם היו סיפורים. ההכרות האישית בונה את הקשר, וממילא זה זורם.

הרב שנברגר: באופן כללי, כשמדברים על כללים, כדאי להיצמד לכללים שבישיבות, אנחנו לא ממצאים כללים חדשים, אנחנו מעולם הישיבות ובאופן טבעי בכל קהילה יש שילוב של כמה וכמה ישיבות שהם פחות או יותר הסגנון המרכזי של הקהילה. בפעמים הראשונות דברנו על כללים, ואח"כ זה נכנס למהלך מסוים. בנוגע למונית, אנחנו לא בקשנו כסף מההורים, הדגשנו שיש תקציב מיוחד למוניות מכל רחבי הארץ..., בעיקר בשביל נושאים של מדיה, ובחור שהתפרק, אמרנו לו עוד עשר דקות אם אין שינוי, יש מונית, גם אם פעם אחת צריך להוציא חמש מאות ש"ח זה שווה את המסר הברור שזה מעביר לבחורים.

ויש להוסיף, שזה תלוי גם במקום האישי של הרכז, כלומר, אם הוא מוציא את האוטובוס מהקופה שלו, הוא מרגיש יתר בעה"ב, והוא יוצר את הטון לבד, אבל אם הוא עושה את הטיול רק כשהעירייה מביאה לו אוטובוס, הוא

בעצמו עלול להרגיש קצת פחות בעה"ב, ועלול להיות לו יותר בעיות של משמעת.

שחרית, לעשות כחלק מהטיול, או להתפלל בבית כנסת ואח"כ לצאת לטיול?

הרב שפירא: תלוי איך התפילה תראה, אם כמו של בחורי ישיבות, ותפילה נורמלית, כמובן שעדיף במקום אחר, אבל אם יהיה פירוק בשחרית, עדיף להתפלל במקום מסודר יותר.

הרב רודמן: תמיד נעדיף שתפילת שחרית לא יהיה חלק מהטיול, בין השאר משום שטכנית זה גם קשה למצוא מקום מסודר לתפלה ולתפילין וכו'. אבל אם יצא שכן מתפללים בטיול, השחרית יהיה בהחלט חלק מהאטרקציה וננסה למצוא מקום מעניין ומתאים לתפלה.

הרב שטרנפלד: תלוי אם זה ישיבות קטנות או ישיבות גדולות, ישיבות קטנות זה אטרקציה, ישיבות גדולות זה לא כ"כ משנה, תמיד התפילה תראה...

הרב שנברגר: זה גם בעיה מצד התפילין, איפה לשים אותם כל היום, בפרט בקיץ, ואין בזה רווח, אא"כ יש לך איזה מסלול לילי שאתה מתחיל בלילה וגומר ביום וכדו'.

מסלול לילי, או מסלול ביום, מה עדיף לבחורים?

הרב שפירא: עשינו פעם בלילה, יער שוויץ.. וליד בירייה... והגענו למקום ליד עמוקה... הבאנו שם איזה בחור עם גיטרה ופתאום האורות נדלקים, והיו שם היה

ריקודים שעה וחצי, של שלש מאות בחורים, זה היה משהו מיוחד, ביום א"א לעשות את זה, חם.

הרב רודמן: פעם כן ופעם לא.. משתנה לפי העניין.. **הרב שטרנפלד:** לדעתי לילה זה זמן מנצח לכל פעילות.

מסלולים או אטרקציות? (הרב אייכנשטיין אמר שהיום הבחורים מפונקים רוצים עם האוטובוס לאטרקציה ותחזיר אותי..)

הרב רודמן: בדור הבא (עוד חמש שנים...), הזקנים יספרו ש"בדור שלנו" ישבנו והזענו על קיאקים בשמש, כשה"דור הזה" כבר יחוו רק אטרקציות שלא צריך לקום בשבילם מהכסא.... (מקוים שלא), כשאנחנו מדברים על מסלולים מפרכים, המציאות היא שבד"כ באמת הבחורים לא מעוניינים במסלולים, אני חושב שכבר שנתיים שכמעט לא ביקשנו להביא כובע שמש ומשחת שיזוף, פשוט לא היה על מה.

הרב שטרנפלד: מצטרף לכל מילה, מה לעשות העולם נהיה יותר עצלן, גם אנחנו.

הרב שנברגר: מהניסיון נראה שמסלולים קצרים של שלשת רבעי שעה, הבחורים נהנים והאווירה מאד משוחררת ומגבשת, בפרט בתחילת היום זה משפיע על כל היום ונותן אפשרות לכל אברך להתערבב בין הבחורים

הרב שפירא: אני ושב שניתן לחלק בין ישיבות קטנות, ששם ודאי ניתן להם מסלולים ישיבות גדולות אטרקציות. כבר אין להם כוח למסלולים..

תודה רבה רבה!

לקראת הוצאת המגזין 'נקבצו ובאו' - ישובנו לשיוחה מרתקת יחד עם הרב משה קרפף שליט"א - מראשי איגוד 'שיר ועבחה' במודיעין עילית, ומראשוני מקימי האיגוד בארץ - בנושא מסלולי טיולים, אתרי טבע מעניינים, וחורשות המכילות מקומות ישיבה - וכן טיפים להצלחת ארגון טיול בצורה המיטבית.

קום והתהלך בארץ

שלום הרב משה קרפך

כאשר באים לארגן טיול לבני הישיבות, ישנם מספר פרמטרים היכולים לגרום להצלחת הטיול או חלילה לכישלון, נשמח לשמוע את דעתכם מניסיון רב שנים בארגון טיולים והמסתעף.

ראשית כל, מסלולים או אטרקציות?

אין טיול בלי מסלול, אפילו קטן. בלי מסלול - לדעתי זה מוריד מהרמה, מעוצמת הטיול. זה נהיה כמו חידור שיוצא ליציאה, לא הולך היום מסלולים, הולכים לאטרקציות.

אמנם המסלולים הארוכים כבר ירדו מהפרק, אבל מסלולים קצרים עם הרבה מים עד שעתיים, חשוב לשלב בטיול, אפשר וניתן לחזור על מסלול מידי כמה שנים, סה"כ הבחורים מתחלפים, וגם מי שלא התחלף עדיין נהנה לעשות מסלול טוב כמה פעמים, גם אם הם מסלולים ידועים ומוכרים, לדוגמא ניתן לעשות את הג'ילבון - שעה וארבעים, יש למטה ליד המפל בריכה ענקית, הבחורים נהנים שם מאד, ניתן לרדת רק למפל ולעלות, סה"כ 20 דקות כל צד וזמן השכשוך בבריכה. כך גם הבניאס התחתון משניר לשאר ישוב, מסלול שרובו מוצל ורובו בירידה, אפשר לחזור עליו כל שלוש ארבע שנים, [בעיקרון אפשר כמעט כל שנה לחזור עליו, אבל אני יודע שבחורים לא יאהבו את זה], והבחורים מאד נהנים. אפילו נחל הקיבוצים, ניתן לעשות אותו במסלול קצת שונה, להתחיל בעין שוקק ולגמור בצינורות, לבא מוקדם בבוקר, נחל הזאכי - עשיתי אותו שנה שעברה, לקח שעתיים וחצי, ואין בחור שלא נהנה, וניתן לקצר ולעשות רק את החלק האחרון ולקוח חצי מהזמן. **בקיצור, מסלולים קצרים, עד כשעתיים וחצי, אבל עם מים.**

אולי נשמע רשימה של מסלולי מים שמתאימים להגדרה הזו?

בשמחה - הנה רשימה של מסלולי מים קצרים: נחל פרת בדרום מנופי פרת לעין מבוע - אסור לוותר עליו [יותר ארוך, כמעט ארבע שעות אבל רובו בירידה והרבה מים, ולא משעמם]. בניאס התחתון כנ"ל. שדה נחמיה - חניון אקליפטוסים - הליכה במים כשעה. ג'ילבון - לא חייבים את כולו. נחל כזיב, מסלול של שלוש שעות, ולא חייבים את כולו [ישנם שם הרבה מסלולים, וכדאי להתיעץ מה לעשות]. נחל אלעל - כבר ארוך, אם אתה יורד למפל השחור ועולה זה בסדר. נחל הקיבוצים. נחל אוג, מסלול יבש, קצר, כשעה ורבע.

ומעת יותר בהרחבה:

א. הבניאס - המסלול המוכר מבית העלמין בקיבוץ שניר, עד שאר ישוב, הליכה נטו כשעה ורבע, הרבה בריכות לאורך הדרך, היפה והעמוקה שבהם היא בסוף המסלול לקראת היציאה לצבע השחור, כל המסלול בירידה, מלבד עליה קלה של עשר דקות בסוף. סה"כ ממוצע של שעתיים וחצי מסלול כולל שחיה בבריכות, בקבוצה גדולה זה יכול לקחת 3 שעות.

ב. נחל סער - בחורף ובאביב הרבה מים, ומסלול נהדר, חובה לברר קודם מצב המים.

ג. נחל חזורי - אתגרי ונחמד לא ארוך, ומוצל ברובו, רובו בירידה, קצת בעליה בסוף, אך בדר"כ בקיץ אין בו מים של ממש, רק לפעמים קצת זרימה קלה.

ד. נחל חרמון תחתון - הליכה במים מחניון האקליפטוסים סמוך לשדה נחמיה, עד טיילת הירדן, הליכה של שעה וחצי במים, שמגיעים גם בתקופה זו **שימו לב - לפעמים עד הצוואר**, [יש להכנס למים רק לאחר המפל, עקב סכנת נפילה רצינית - מניסיון] אבל המקום עמוס מאד בדר"כ, וכדאי להגיע בשעות הבוקר המקודמות ממש.

ה. נחל ג'ילבון - המסלול המוכר, תחילתו בחניון מפל דבורה, עד בריכת המפל ג'ילבון, מסלול שההליכה נטו היא כשעה, לא קשה במיוחד, אבל קיפוץ וירידה בין סלעים, **ירידה קשה לבריכת מפל דבורה**, ולכן לא מומלץ, אבל ירידה פחות קשה לבריכת מפל הג'ילבון, עליה לאחר מכן של כחצי שעה **תלולה מאד**, אבל לא קשה מדי. סה"כ מסלול נהדר עם הרבה מים בבריכות, עמוס בדר"כ, אבל בשעות אחה"צ המאוחרות, הבריכות בדר"כ לא עמוסות. לרוצים לקצר, ניתן לרדת רק למפל ג'ילבון ולעלות באותה הדרך, ירידה תלולה של כעשרים דקות, ועליה כחצי שעה.

ו. נחל כזיב - מסלולים רבים ישנם בו, המומלץ הוא, ירידה לנחל מהישוב מעלות תרשיחא [סוף רחוב קהילת יהדות צרפת, אם אני לא טועה] הליכה ברגל כעשרים דקות על כביש בירידה בין ההרים, כניסה למים סמוך למעיין עין זיו, הליכה בתוך המים שמגיעים לעיתים עד המותניים, במשך כשעה, עד היציאה השניה מהמים, ושם הליכה ביבש כעשרים וחמש דקות, עד הגעה לבריכות הגדולות, יש בריכה נחמדה בעין טמיר, אבל כעת יש בה מים רדודים, ניקבה חמודה, בהמשך 500 מטר מעין טמיר, יש בריכה גדולה ועמוקה יחסית, אם היא עמוסה ניתן להיכנס לבריכות קטנות יותר קודם לכן. בנקודה הזאת ניתן להמשיך בכמה כיוונים, ניתן לעלות בעליה תלולה מאד, אבל קצרה לחניון הזיתים מצד ימין של ההר, סימון שבילים כחול, תוך 30 דקות נגמרת העלייה הקשה, או בעליה מתונה יותר בצד שמאל לכיוון הילה,

סימון שבילים שחור, זה עליה של חצי שעה מתונה, והליכה מישורית בצל כחצי שעה, סה"כ שעה הליכה. לחלופין ניתן להמשיך כשעה נוספת על גדות הנחל בין הבריכות, ולעלות לפארק גורן בצד ימין, יש גם מסלול לעלות למבצר בהמשך, אבל לא מומלץ.

ז. נחל שרך ובצת אין כעת מים רבים, אבל מסלול נחמד ורובו מוצל, לפעמים יש מערה שפתוחה שם שהיא אטרקציה מעניינת עם פנסים וכו'.

ח. נחל הקיבוצים - המסלול המוכר והחביב, כמובן שמי שרוצה להנות צריך לעשותו מתחילתו סמוך לעין מגדל, כלומר סמוך לחניון של גן השלושה, וללכת במים עד הצינורות, מי שרוצה להנות יותר, יכול להיכנס לעין שוקק - בריכה ענקית ונחמדה במרחק עשר דקות הליכה מתחילת המסלול הנ"ל, כיון שהמסלול באזור הצינורות עמוס בדר"כ, לכן מי שמתחיל את המסלול כנ"ל בדר"כ הוא פחות עמוס, הטוב ביותר, הוא בשעות הבוקר המוקדמות, והמעולה ביותר הוא בשעות הלילה המאוחרות עם פנסים [או לא], זה פשוט מדהים. אם עושים בלילה, צריך ללכת ברגל מחניון נחל הקיבוצים הרגיל, עד תחילת המסלול בצד השני של הנחל ולהיכנס למים ולחזור בתוך המים עד סוף המסלול.

ט. שמורת יהודיה, נחל יהודיה - הליכה במים ואח"כ יציאה לכיוון בריכת מפל יהודיה, ושחיה בבריכת המפל, הליכה לא ארוכה כ"כ, ובדר"כ עמוס באופן סביר, הכניסה בתשלום בכניסה לשמורה, לא מאד יקר, 9 לילד עד 18 בקבוצה, 141 למבוגר בקבוצה.

י. נחל הזוויתן - כנ"ל הליכה בין הבריכות בדרך לבריכת המפל, ושחייה בבריכת המפל, תשלום בכניסה לשמורה.

יא. נחל זאכי - המסלול הרטוב ביותר בצפון, כולו הליכה בתוך מים די גבוהים, מתחילים בגובה הקרסול, ולעיתים מגיעים לצוואר, בדרך ישנם כמה בריכות שלעיתים מצריכות שחיה, וניתן לדלג עליהם על ידי יציאה מדרכי המילוט שבצד הדרך, בעבר היה ניתן ללכת עד דרך מילוט 9, כעת חסמו את ההמשך, והיציאה היא בדרך מילוט 7, אבל שם יש את הבריכה הגדולה ביותר והעמוקה מאד, המסלול בתוך המים לוקח זמן רב, עקב ההליכה האיטית על הסלעים, זה יכול לקחת למעלה משעתיים, מי שאצה לו הדרך יכול ללכת ביבש עד מילוט 7 כחצי שעה הליכה, ולהיכנס ישר לבריכה.

יב. המפלים הלבנים - בשנים האחרונות התגלה מסלולון מים אדיר ואתגרי, ליד בית שאן בשם המפלים הלבנים, האוטובוס מגיע עד תחילת המסלול, נכנסים למים שמגיעים בדר"כ עד הברכיים/מותניים, והולכים

בתוך עשרות מפלונים הזורמים בשצף קצף, במשך שלש רבעי שעה, עד ליציאה לאחר המפל הגדול והאתגרי מבין כולם, לאלו שחוששים עדיף לצאת לפני המפל הגדול. אח"כ חזרה ביבש במשך חמש דקות עד לאוטובוס.

האם יש בניאס מקום שניתן לעצור, להיכנס ולשנשך רגלים?

ניתן לחנות בשאר ישוב, 10 דקות הלוך חזור, או בשדה נחמיה. ניתן לעצור בנחל החצבאני, טיילת החצבאני מתחילה בקיבוץ בית הלל לכיוון קריית שמונה, ונגמרת בגשר בת עמי. אבל ראוי לבא בזמן שאין קיאקים.

התחלת שכדאי לשלב מסלול הליכה בנל טיול, מדוע??

ישנם שתי סיבות שבגללם כדאי לשלב מסלול בטיול, דבר ראשון, הבחורים צריכים להוציא מרץ ולקפץ, דבר שני, יש משהו מיוחד בהליכה ביחד, באטרקציה נכנסים לקייאק 3 - 4, לגיף 7 בחורים ביחד, ותו לא, האווירה ביחד במשך שעה שעתיים, תורמת מאד מאד לגיבוש ולחוויה, זה ידוע ומפורסם. [בסוגריים, במסלול

מתגלים גם כוחות מעניינים שיש בבחורים, מי לטוב ומי למוטב, וכן עזרה הדדית כשיש קושי מסוים ועוד].

לדעתי, ניתן לחזור על מסלולים טובים פעמיים, אחרי כמה שנים, ואם זה משהו טוב, הבחורים מבקשים אותו שוב. לאחרונה יצאתי למפלים הלבנים, ליד בית שאן, מסלול חדש של כשלוש רבעי שעה, והבחורים ביקשו לחזור עליו שוב.

רוב המסלולים לא צריכים מדריך, ומומלץ מאד לכל רכז שמתכנן טיולים לקנות ספר "מסלולים" שלש כרכים, כל המסלולים בארץ רשומים בו בצורה הכי מדויקת, עד כדי סטייה של כמה פסיעות בלבד.

האם צריך להכיר את המסלולים לפני שמגיעים אליהם?

חובה גמורה. אחרת עלולים להיות בעיות, גם למי שבטוח שמכיר את הכל ויודע לתכנן היטב לפי הספרים, זה לא מספיק. לחילופין לעמוד בקשר הדוק (ליווי) עם אחד שעשה את המסלול בתקופה האחרונה. ישנם רכזים שמאד שמחים לעזור, אבל זה חייב להיות בטלפון, לא במייל. לקבל הסבר בצורה מדויקת.

האם צריך לקחת מדריך טיולים?

לא חובה, אולם זה מוסיף אם זה מישהו חברה'מן שייתן אוירה באמצע הטיול, לא מישהו זקן שרק מנסה להעביר מידע.

מה עושים אם יצאנו לטיול ולא תכננו אותו נכון, ויש חור שעתיים אין ממלאים אותו?

בדיוק לכן אמרתי שיש חשיבות גדולה להחזיק ספרי טיול, בכל טיול אני לוקח את הספר של אותו אזור, ואני בודק אם יש איזה מעיין וכדו'. או לחילופין תשמור לעצמך מספרים של אנשים ששמחים לעזור ומכירים את הארץ, בפרט כשאדם תקוע, בין האיחוד ישנם רכזים רבים שאוהבים לעזור ומכירים את הארץ לאורכה ולרוחבה.

חייבים לקחת בחשבון גם את זמן העלייה והירידה מהאוטובוסים, ולכן בזמן בניית טיול, חייבים לקחת בחשבון גם את הפרט הזה, שלוקח הרבה זמן - זה בדרך כלל חצי שעה ירידה וחצי שעה עלייה לפחות - אם לא יותר.

מאד מאד חשוב, לקחת דף ועט, או מקלדת וקובץ אקסל, ולעשות חישוב מדויק של כל השעות, מתי בדיוק יוצאים, מתי מגיעים, מתי גומרים מסלול, חשוב לעבוד עם מכשיר ויזי או משהו בסגנון כדי לחשב זמני נסיעה, ולאחר מכן להוסיף כרבע שעה לפחות לכל דבר, אם כתבתם יציאה בשבע בבוקר, זה אומר שבע ועשרים לפחות, וכן הלאה, וכך בדר"כ עומדים ביעדים. **חשוב לא לתכנן צפוף צפוף, ולא לנסות להספיק כמה שיותר,** הדבר יוצר לחץ אצל האחראים, וגורם לחוסר מצב רוח, כשכל הזמן מריצים את הבחורים, לטיול רגיל הנמשך כ-15 שעות חשוב להספיק מסלול אחד עם אטרקציה אחת או שתיים, ומנגל וכו', כמובן שניתן להוסיף שעות אם רוצים טיול מיוחד וארוך.

רכז שאין לו הרבה ניסיון, ממה עליו לחשוש בעיקר לפני שהוא מארגן טיול?

יש את החלק הטכני, לפעמים הבחור עצמו מגיע מאורגן עם כל הארוחות, ואתה רק מביא את הרכב, אתה רק מסיע אותו, במקרה כזה לא צריך ניסיון חוץ מידיעת המסלולים. אבל חייבים לברר לפני כן על המסלול, לנסות להתקשר לקק"ל, וכן לברר אם יש פקקים וכדו'.

לאחרונה נסעתי עם הישיבה לשבת, היינו בצפת בכפר זיתים, וביום שישי רציתי ללכת אתם למפלי פרוד, וזה זורם רק אחרי גשם, וזה לוקח 3/4 שעה,

שלשה ימים לפני זה הוא היה עם המון מים, אבל כעת הוא היה יבש לחלוטין, והנס שלי היה שהאוטובוס חונה שלש דקות משם. ואם היה לי עוד זמן, הייתי מברר יותר, והיו אומרים לי שמכיוון שהחורף היה יבש, המים נעלמו כעת מהר.

הניסיון מגיע עם הניסיון, אין אדם שהתחיל עם ניסיון, אבל חשוב לקפוץ למים ולא לחשוש, להתייעץ עם אנשים שעשו זאת, ושמחים לעזור.

כשרכז צריך לארגן גם מנגל וגם פינוקים וגם אטרקציות וגם ניהול משמעת בין הבחורים, צריך לכך אכן ניסיון, ולפעמים יש תקלות של מתחילים בין אם בחישוב הזמן, או בחישוב הכמויות, אם יש כסף, חשוב לארגן הכל דרך ארגון מסודר כמו האיחוד, וכך חוסכים הרבה בעיות, אבל שוב, ללמוד מתקלות, ולרשום כל דבר בקובץ מסודר, זה מסייע מאד בתכנון המסלולים לאחר זמן.

מה לגבי אטרקציות?

בישיבות קטנות חבל לוותר על **קיאקים**, אפי' פעם בשנה, זה מהנה וזה כיף. וזה לא יגרום להם לא לבא יותר לטיול, זה לוקח שעותיים, דרך 'האיחוד' המחיר ממש זול.

אקווה כיף - עולה קצת יותר, אבל שם כולם נהנים, ישיבות גדולות וקטנות, מינימום 3/4 שעה, עד שעה, כולם נהנים שם, חוץ ממי שלא יודע לשחות או שממש מפחד להיכנס למים.

אינדי פארק - סגנון שונה של קיאקים, שזה נותן אטרקציה של שעותיים.

גיפים - זה יותר יקר, ופחות זמן (ניתן להשקיע יותר ולקבל יותר), וצריך לבחור אזור טוב כמו בירייה או ליד מירון מגוש חלב, או בדרום במסלול ארוך יותר.

מסלול אופנים - לא יקר ובהחלט מהנה מאד.

זה האטרקציות הפשוטות.

סנפלינג - יותר יקר, ובחורים מאד נהנים מאד, זה לוקח כשעתיים בקבוצה גדולה, ניתן במערת קשת וזה סטנדרט, או בדלתון. האיחוד עושה גם **בוויא פארטה**, שם זה סוג אחר של סנפלינג.

ברמה יותר גבוהה יש את **האקסטרים בעכו**, מקום מדהים.

במעלות תרשיחא - יש פארק חבלים, בחורים בישיבות גדולות מאד אוהבים את זה, שווה לנצל את זה, ללכת 3/4 שעה במסלולים קשור לחבל וכדו', זה לא יקר מאד.

רכיבה על סוסים - זה מאד יקר.

יש עוד אטרקציות רבות, אפשר לברר באיחוד - הזכרנו רק את חלקם.

מה לגבי חובש?

בעיקרון, מכיוון שאני לא לוקח אישורים, אנו לא מחויבים לקחת מע"ר או חובש, כיון שאנו לא מוסד חינוכי שמוציא טיול. אני בדר"כ מביא ערכת עזרת ראשונה, וב"ה מלבד אקמול ופלסטרים לא הוצרכנו ליותר, לפעמים גם בתחבושת אלסטית יש שימוש, אם מישהו עיקם את הקרסול, או בפניצטה להוצאת קוצים, תמיד צריך להתפלל לסייעתא דשמיא מרובה.

אם יש רשלנות, לא משנה אם יש אישורים או אין, ואם אין רשלנות ועושים את הכל על פי המקובל ובמקומות מסודרים, בדר"כ אין אחריות על המארגן אם זה נחשב טיולי משפחות.

ברור שמי שיוצא דרך מינהל קהילתי כמו בירושלים, שזה מימון עירוני, חייב לעשות תיאום טיולים ולעמוד בדרישות של חדר מצב במשרד החינוך.

צפון או דרום?

לכתחילה צפון, אבל אם הולכים לדרום לבחור מקום טוב, אבל כאמור, נחל פרת חובה.

יש את נחל צפית ותמר, הוא נחמד מאד עם סולמות גבוהים וכו', אבל אין עוד הרבה אופציות של מסלולים קצרים עם מים.

מסלולים ליליים?

אין הרבה מסלולים ליליים בצפון, יש את בירייה, ויער שווייץ, אגב נחל קיבוצים מומלץ לעשות בלילה בחושך, בתוך המים, זה מאד כיף. כדאי שיהיה לך כמה פנסי ראש. המלצתי על זה לכמה קהילות, ומאד נהנו. נכנסים לחניון של נחל קיבוצים, והולכים ברגל עד אחרי הצינורות השניים, נכנסים למים, וללכת את כל המים עד האוטובוס, וניתן להאריך גם לעין שוקק.

אין מתכננים טיול נכון?

דבר ראשון, חייבים לדעת כמה זמן לוקח כל דבר (אני רושם אחרי כל מסלול, כמה זמן הוא לקח לי).

אם מסלול לוקח שעותיים, תחשבן עוד שעה לעליה וירידה מהאוטובוסים.

חלק מהזמן כולל לחכות לנמושות, אלו שמאחרים.

ארוחות

אם אתה לוקח מנגל, להשתדל לעשות את זה בערב, ביום זה יותר קשה בגלל החום. אבל אז צריך בד"כ להביא גם תאורה נטענת, וכמה פנסי ראש למי שעובד על המנגל, ואז ניתן לעשות את זה כמעט בכל חניון.

לא חייבים מנגל בכל מסלול, ניתן להביא פיתות עם פסטרמות, נקניקיות, שניצלים מוכנים. כדאי לגוון.

יש לזכור כי יש ימי זיכרון שלא מתאים לעשות מנגל...

זמן ארוחה לוקחת כשעתיים.

תפילות

שחרית, לכתחילה לא לצרף את זה, כי זה עולה את הזמן של המתנה של האוטובוס, אלא א"כ אתה צריך להגיע למקום מסוים מוקדם, וכמובן לא בשני וחמישי, זה מסובך עם ס"ת.

מנחה ומעריב

בד"כ כדאי לשלב את זה עם עוד משהו, לא בפני עצמו, אם אתה רוצה את מירון, לפני תחילת זמן וכד', זה חלק מהמסלול, זה מאד תלוי ברצון של הבחורים, שלא יישרף זמן בחינם, ניתן גם בר' יהודה בר עילאי, קבר חבקוק וכדומה.

ארוחת בוקר

אם יוצאים מוקדם מאד, ניתן לשלב לאחר שחרית במקום שמתפללים, אם יוצאים לאחר שחרית בשבע בבוקר, הבחורים עוד לא רעבים כל כך, ניתן להמתין עד תחילת המסלול או האטרקציה שנקבעה ראשונה, ולאכול שם, או שעוצרים באיזה מקום, אבל חבל על הזמן. אחד המקומות הנפלאים לארוחת בוקר בצפון זה ליד בית שאן בעין זרעאל, מעיין ענק עם שולחנות, ומקום פסטורלי, כמובן שיש את חניון האיחוד במחלף אליקים, והיום שיפצו שוב את חניון מהדרין המפורסם שהיה בכביש שש קצת לאחר מחלף אליקים, בדרכ"כ לא כדאי לעצור בתחנות דלק בכביש שש, כיון שזה מפזר את הבחורים וקונים שם דברים, וכו', אלא אם כן זה האופציה היחידה כמובן.

ארוחת צהרים

זה בעיה. ניתן לתכנן את זה, אבל אם מסלול לוקח את הזמן שלו, כבר נהיה 3 - 4 אחה"צ, והבחורים כבר רעבים, אבל אתה כבר ממחר לקיאים שכבר עומד

להסגר, ולכן לפעמים אני אומר לאכול באוטובוס, ומנסה לאלתר פתרונות. בד"כ לא הבאנו ארוחת צהרים, כי אין לנו תקציבים, ואני לוקח מהבחורים את המינימום, והבחורים מביאים משלהם, ואוכלים כל אחד כשהוא רעב, ואם רוב הציבור מעונין להמתין קצת על האוכל, ואין לנו לחץ של זמן, אנו עושים זאת.

חניונים עם תאורה?

אין כמעט חניונים עם תאורה חוץ מחוני המעגל.

יש חניונים מסודרים באזור של הרפטינג, או ביוקנעם (יש שם פארק פתוח בשעות היום), וכן ליד טיילת בת עמי על הירדן, יש שם חניון גדול עם הרבה שולחנות, או חניון פרוד - שם זה מקום נפלא, וכן בציון של ר' יהודה בר עילאי, וקבר חבקוק הנביא, אם אתה נוסע לאזור בני ברק ניתן לאכול בנחל חדרה, יש שם חניון טוב, יש פארק יפה בעכו, אבל שמעתי שקשה לאוטובוסים להיכנס, בכרמיאל יש פארק יפה שפתוח בלילות, בעפולה יש פארק יפה עם פינת חי שנסגר ב-10.

אני ממליץ לכל רכז לרכוש כמה פרוז'קטורים נטענים בשביל הארוחות הללו, זה השקעה קטנה ותועלת מרובה.

ניצוד בונים תקציב נכון לטיול?

דבר ראשון צריך להשתדל לעשות את המינימום, חברה לוקחת היום 3800 - 4000 ש"ח מינימום לשתיים עשרה שעות, ובד"כ טיול הוא 15-20 שעות, ועולה 100 ש"ח לבחור רק האוטובוס, ניתן גם להשיג אוטובוסים של 60 מקומות בתוספות של 200 ש"ח, שזה יוצא כ-70-60 ש"ח לבחור.

אם עושים מנגל, ויש תקציב, תזמין מהאיחוד ערכות מוכנות ב-30 ש"ח לבחור, ארוחה מוכנה, הגעת ל-100 ש"ח. אטרקציה מתחיל ב-40-30 ש"ח

הגעת ל-150 ש"ח, ועוד רוגלך ופינוקים וכו'.

יוצא כ-200 ש"ח לבחור. הרבה מקומות יש תקציב של העירייה, במודיעין עילית העירייה נותנת 60 ₪ לבחור לאטרקציה, כך שנשאר 140 ₪ בערך, אבל אי אפשר לבקש מבחור כ"כ הרבה כסף, חייבים לתקצב חלק, קשה לסבסד 100 ש"ח לבחור, לכן צריך לראות לצמצם הוצאות, אבל כשיש סבסוד מסויים של העירייה או ארגון אחר, נשאר להוציא רק כ 40 - 50 ₪ לבחור, שבדרכ"כ ארגון יכול לעמוד בזה.

המסר המרכזי הוא, אין ברירה, צריך להתאמץ לצמצם הוצאות, כי זה על חשבון ההורים.

על מה טיול יכול ליפול, בשלב התכנון?

לא לסמוך על אדם שלא אמין, פעם המליצו לי על מישהו שיביא אוטובוס, ובשבע בבוקר הוא לא מגיע, הוא טוען שיש אונס..., לקח לי שעה שעה וחצי להשיג אוטובוס. איך בודקים אמינות? תצליב נתונים, תבקש המלצות...

באטרקציות, אם הוא לא מספיק אמין, לצערך, ניתן לגלות תוך כדי טיול שזה משתבש, כדאי להדגיש כשעובדים עם האיחוד בדרכ"כ אין תקלות ב"ה. כאמור, הרבה פעמים מנסים להכניס תכניות רבות לטיול, ולצופף בזמנים, ולמעשה מגלים שלא הספיקו את הכל. בכל מקרה כדאי לא לשתף את הבחורים בכל התכניות, אלא רק באופן כללי, וכך גם אם לא הספיקו משהו מסוים, הבחורים לא יודעים שהוא היה בתכנון.

אחד הדברים הלא נעימים של ארגון הטיול, הוא הרישום לטיול. אם הטיול אמור לצאת בארבע לפנות בוקר, באחד בלילה מתקשרים 'לא בטוח שאני יכול להגיע', וזה נורא. יומיים לפני הטיול נרשמו רק ארבעים בחורים, ואתה יודע שיש עוד שרוצים, אבל הם מחכים לרגע האחרון.

יש כאלו שעושים שתי תעריפים, תעריף לנרשמים ברישום מוקדם, ותעריף לנרשמים לאחר זמן סגירה - שזה יותר יקר..

יש ארגונים שעברו לרישום דרך נדרים פלוס וזה דבר מאד טוב. הוא לא חוסך טלפונים, אבל הוא יודע את הכיוון. אני העברתי את הרישום דרך אחד מהבחורים, וזה מאד מקל.

מתי טיול צריך להסתיים?

זה מאד אינדבדואלי, תלוי מתי יצאת, אני חושב שעד 1 זה בסדר, אבל באופן מעשי, כמעט אין סיבה שטיול יגמר אחרי 11-12, אלא א"כ אתה נוסע למירון,

כי אחרי 7 בערב א"א לעשות כמעט כלום חוץ ממנגל, ומסלול לילי א"א לעשות אחרי טיול, כי הבחורים כבר עייפים.

באופן כללי, האם לעשות מסלול אחרי אטרקציה או לפני, זה תלוי בכל מקרה לגופו, אם האטרקציה מעייפת או לא.

הורים שדואגים, איך משכנעים אותם שהכל בטיחות?

צריך אכן כושר שכנוע, חשוב להראות לאבא שאתה רגוע, שאתה מביא ערכת עזרה ראשונה, מישהו שמבין בעזרה ראשונה, ושהולכים רק למקומות מסודרים, והכל יהיה בסדר בס"ד, וכבר עשינו למעלה מ 15 שנה טיולים והכל בסדר ב"ה, אם אתה משוכנע, גם האבא יהיה משוכנע. ואני מוסיף בד"כ עוד שניים שלשה אברכים. - זה גם נותן השראה לבחורים, וגם זה חלק מהאחריות של אדם מבוגר שמצטרף לטיול.

להתארגן לבד?

חובה לציין כי ניתן היום להשיג דרך 'האיחוד הארצי' גם את האטרקציות הפופולאריות, וגם את האפשרות של ארוחות כמו מנגל או ארוחות מסודרות, וגם פינוקים של ממתקים ופחיות במחירים ממש זולים, מה גם שהם מביאים את הכל מוכן לתחנות החלוקה בצפון, והכל ממש מסודר ומאורגן, המנגלים למשל מגיעים ארוזים בארגז מסודר עם מנגל גחלים גפרורים ומלקחים, ובארגז נוסף חזה נקניקיות פיתות סלטים וכו' זה מספיק ל-10 בחורים בשפע, וכן שאר הדברים, ניתן להוסיף כי בשנים האחרונות הרישום של האיחוד נסגר מוקדם בכדי שיעליחו להתארגן בזמן, וכדאי לכל רכז שרוצה ראש שקט פשוט להספיק ולהירשם בזמן, גם בנושא האטרקציות, כשמזמינים דרך האיחוד, יש בחור מטעם האיחוד, שיושב בחפ"ק, שאחראי לדאוג לכל קבוצה, ולתאם את זמני ההגעה כדי שהכל יתקתק כמו שצריך.

ומילה לסיום, רכז שמעוניין להתקשר אלי, לברר על מסלול או כל עזרה אחרת בנושא ארגון הטיול, או שהוא נתקע במהלך הטיול, מוזמן להתקשר אלי בשמחה - 0533133469 - בהצלחה לכולם!

תודה רבה רבה!

נ.ב. כדאי להדגיש אין המלצה על מסלול כזה או אחר, וודאי שלא להסתמך רק על הנכתב כאן!!

מה שדיברנו הוא מעין מראי מקומות, וודאי שעל כל אחד היוצא לטיול, לתכנן כראוי, לברר על המקום, ולהתארגן בהתאם...

מינהלת האיחוד האגף הלוגיסטי

המחלקה המיוחדת באיחוד לכלל הצרכים לימי בין הזמנים

לקראת הוצאת המגזין לכבוד 'הוועידה הארצית' - חשבנו כי כשירות ומידע לרבני האיחוד, והרכזים בכל הקהילות, להאיר את אחת המחלקות מיני רבים 'באיחוד בני הישיבות' מינהלת האיחוד - האגף הלוגיסטי - שאחראי על כל התפעול והארגון של ימי בין הזמנים, כמו האטרקציות והארוחות, וכל הארגון הטכני שכרוך בארגון הטיול. **שמחים להגיש בפניכם בצורה מסודרת את מגוון השיפורים לקראת ימי בין הזמנים. שיחה עם מנהל התפעול הארגוני הרב בנימין פרלמן הי"ו**

מי שאינו מעוניין במנגל, מה עוד יכולים להציע לו?

תמיד היתה אופציה להזמין מנה בשרית, אוכל לסעודה מסודרת, פורסים מפה, סלטים, פיתות למי שמעוניין ליטול ידיים, חזה עוף, או כרעיים עם שתי תוספות, לאחרונה שדרגנו והוספנו ערכות שווארמה בהרכבה עצמית, שכל ערכה בנויה לעשרים בחורים שמקבלים פיתות, סלטים, צ'יפס, שווארמה, סלט ירקות, חמוצים, רטבים בשקיות אישיות, וכל מה שנדרש להכין פיתה טובה עם שווארמה.

נעבור לעניין הפינוקים, הממתקים וכו', מה קורה בגיזרה הזו?

לדוגמא רכז שמעוניין בקרטיבים, כיום אנחנו ערוכים בצורה של אוטו גלידה שנמצא בצפון, משלמים לו סכום קטן על השירות שהוא מגיע אליכם, ועל הקרטיבים עצמם משלמים מחיר של האיחוד, לא כמו מחיר ממוצע של קרטיבים בצפון. וכך מקבלים קרטיבים קפואים, בלי לחץ של דיוק בזמן, שלא ימס, זה גם נותן אופציה לרכז לתת מבחר סוגים, כל בחור יקבל כפי רצונו.

בנוגע לפחיות וממתקים, יש לרכז אופציה להזמין מתוך קטלוג את כל מה שהוא רוצה, והמעלה היא שאנחנו משיגים במחיר זול, זה מגיע בצורה מסודרת, זה חוסך

מה השתנה בשנים האחרונות מבחינת ניהול התכניות בבין הזמנים באיחוד?

עיקר השינוי הגדול, הוא מבחינת הגידול העצום בכמות הבחורים בלע"ה, ולכן הערכות היא הרבה יותר מסיבית, וחייבת להיות הרבה יותר מוקדמת, המספרים הרבה יותר גדולים, אם בעבר נניח היה צורך להוסיף 20 ערכות מנגל זה היה משמעותי, היום הלחץ מתחיל רק אם צריך להוסיף 200 - 300 ערכות, המערכת בנויה לכמויות הרבה יותר גדולות.

מה הרווח לרכז - מבחינת לוגיסטיקה למי שפונה אליכם?

הנושא העיקרי הוא היוקרה שבה כל הדברים מגיעים, כמו ערכות מנגל, שמגיעים בצורה מושלמת, מוסיפים לדוגמא כפפות שלא יתלכלכו מהפחם, הסלטים, שקיות אשפה, מחשבה מקיפה על הפרטים הכי קטנים, הן מבחינת הכנת האוכל, מבחינת הגשה, בצורה מסודרת ביותר, שגם מי שלא רגיל או לא יודע להכין מנגלים מסתדר, בנוסף לזה שאדם רגיל לא מתמצא בהכנת כמויות גדולות של מנגל, וככל שכמות הציבור גדלה מאד קשה לדייק בכמויות, דבר שעלול לגרום שנשאר הרבה אוכל וכסף נזרק לפח, או לחילופין חסר בכמות של האוכל.

כמות שהכשרויות משקיעים בשביל זה שלשה ימי שחיטה בערך, וזה דבר שצריך להיערך אליו מראש, וא"א להזמין מהרגע להרגע, ומכיוון שהיו רגילים להזמין ברגע האחרון, נוצר בעיה שאין לנו מספיק חומר, צריך לאלתר חומרים, וזה גורם לנזקים גם לאיחוד וגם לרכזים, כי א"א לקבל כך מחיר יותר טוב, ולא תמיד יש וודאות שיהיה לנו את המלאי, ולכן הוחלט שקובעים תאריך שיהיה מספיק זמן כדי להיערך גם מצד הרכזים לכמות הנוסעים, וגם מצידנו, לדוגמא השנה האפשרות להזמנות תהיה עד י"א ניסן, שזה מספיק זמן, קרוב לשבועיים אחרי תחילת ביה"ז, מספיק זמן כדי להחליט מה יהיה הטיול שלך, לפרסם, ולעשות רישום, ועדיין נותנים לשנות עשר אחוז לכאן ולכאן, וזה משאיר לנו עוד מספר ימים (מצומצם) בין ההזמנות לאספקה להתארגנות מתאימה ומיטבית, להזמין פיתות, תפוז"א וכו'.

בענין האטרקציות, בשנים האחרונות האטרקציות די חוזרות על עצמם, האם יש סיבה לכן?

בכל הנוגע לאטרקציות, הבעיה היא בכל העולם, אין כל הזמן דברים חדשים, הדבר האחרון שהתחדש זה בקרית שמונה, ולפני זה אקוה כיף.

לדוגמא רכיבה על סוסים הוא סיפור ישן, ומאד יקר.

לגופה של שאלה, מכיון שראינו שאכן אין אטרקציות חדשות הבאנו את הרעיון של הפארק של האיחוד, 'האיחודאצ'ה' - הוא לא נועד סתם בשביל אטרקציה חדשה, אלא שבמקום שכל רכז ישלם בממוצע על שתי אטרקציות לפחות 80 - 90 ש"ח ואין לו אטרקציות חדשות, אנחנו מקבצים למקום אחד בין 8 - 10 אטרקציות, ועליהן הרכז ישלם את אותם 80 - 90 ש"ח כי אנחנו מביאים למקום אחד, הרבה אטרקציות, וזה מוריד את המחיר משמעותית, וכמובן שמוסיפים פינוקים, אוריה, ושולחנות משחק, פוגשים חברים ודמויות מזכרות וכו'.

אין עובד האטרקציות, למה עדיף להזמין דרך מינהלת האיחוד?

אדם שהזמין אוכל והתברר לו שטעה בכמות, יש אפשרות לעזור לו?

תמיד אנחנו עושים הכל שיהיה אפשרות לעזור בעניין האוכל, באופן כללי ככל שזה מוזמן לפי תכנית קבועה זה יותר טוב, למרות שיכול להיות מי שלא יהיה לו נח שהחלוקה ביקנעם, אבל זה לטובת הציבור שלא ייווצר מצב שזמן הארוחה הוקדם, ואין לבחורים מה לעשות כעת, כי האוכל עדיין לא הגיע, ברוב המקרים מצליחים לעזור, בד בבד עם שמירה שאנשים לא יביאו את עצמם לידי טעויות.

היה רכז שביקש מאד לקבל את האוכל בכרמיאל ולא ביקנעם, ואמרו לו שזה בעיה, עשינו מאמץ וסידרנו לו שהאוכל יחזור לכרמיאל, וכך יקבל את האוכל שם, כך מנסים לאלתר פתרונות, במקרה הצורך.

בעבר הרכזים היו יכולים להזמין גם תוך כדי תנועה, להוסיף ולהפחית, להזמין באסרו חג, או אפ' תוך כדי הימים של הטיולים, אבל עם הגדלת כמות הבחורים, לדוגמא, כעת כבר הגיע אלינו קרוב לשלש טון חזה עוף, זה

הרבה כאב ראש לרכז, שטרוד באחריות לארגן את הטיול, להשקיע באופי הטיול וברוח הרעיוני, והוא לא יצטרך להתרוצץ לקנות וכו', הוא יוצא לטיול בלי כלום, מגיע לצפון עוצר בחניון יקנעם ומקבל את כל מה שהוא הזמין מא' עד ת'.

מה זה בכלל חניון יקנעם?

נסביר, מתוך הפקת לקחים מהעבר, עקב ריבוי הקהילות, נוצר קושי בשינוע רכבים מהמרכז לצפון, כפי שהיה בעבר, לכן הוחלט שמכיוון שרוב הקהילות עוברות דרך יקנעם, אנחנו עומדים בחניון מרווח שנבנה לאחרונה לאוטובוסים, אחרי מחלף אליקים בצד ימין, מביאים לשם את כל צרכי הקהילה, האוטובוסים נכנסים לשתי דקות והרכזים מקבלים את הזמנתם, כל זה כמובן חוץ מהאוכל המוכן שצריך להגיע חם, שלצורך כך נועדו ארבע תחנות חלוקה בצפון, בכרמיאל, עכו, נהריה, ובטבריה, וזה בשעות יותר מאוחרות, בתיאום עם הקהילה המקבלת.

מהו החפ"ק בכרמיאל?

ב"ה ככל שעובר הזמן, אנחנו נערכים בכוחות ובכלים יותר גדולים כדי לעמוד בכל העומסים בצורה הכי טובה, יש לנו שם כשלשים מתנדבים, שמכינים שם את הערכות מנגל, הממתקים וכדו', ומשם זה יוצא לשינוע וכל מה שנדרש, לתחנות החלוקה.

החפ"ק הזה ממוקם במתחם של עמותת "מתחברים" שמחלקת סלי מזון לנזקקים, ששייכת להרב שמעון פינטו ה"ו ובשיתוף אתם, אנחנו מקבלים אולם ענק, שם ניתן בו זמנית להכין אלף ערכות מנגל בשיטת הסרט נע, בלי צורך לארוז מאה ולקפל, יש שם גם חדר קירור בגודל של כ-30 על 20 מ"ר, שם ניתן להכניס את כל השתייה שמגיעה מהמפעל, עם המשטחים, בלי צורך להיכנס למקרים, וזה עוזר שהשתייה יותר קרה, וכל ההעמסה נעשה באמצעות מלגזות, וזה מאד מקל לעמוד בכמויות הגדולות שיש היום.

ישנם כמה סיבות, דבר ראשון המחיר, כל מי שמגיע ואומר שהוא קבוצה, הוא מקבל מחיר יותר טוב, זה שיקול של בעל האטרקציה, כפי שעובד בכל דבר בעולם, וביחס לקבוצה יחידה זה לא כך, כי אתה בא פעם אחת ולא בטוח שתבוא שוב, אבל כשבא ארגון גדול מאד, אמנם הקבוצה הזו לא תחזור שוב, אבל הם יביאו קבוצות אחרות, ובמבט לעתיד שווה לו לתת מחיר יותר טוב משמעותית, בלי מחיר מקביל בשוק.

בנוסף, לגבי התקציבים, בד"כ מי שמתקצב ע"י עיריות, לא מקבל ערימת כסף שיעשה אתם מה שהוא רוצה, אלא חלק זה הבטחות שמתממשות רק בעתיד, והמפעילים רוצים את הכסף עכשיו, לא באשראי או בהלוואה, והמינהלת פותרת את הבעיה, ע"י שהיא עומד מול הספק, ואתה משלם למינהלת, לפי התנאים של העיריה וכו'.

והעניין השלישי, מבחינת המעטפת, זה מערכת שלמה שבמקום שאתה תבדוק מה הספק הכי זול, ומי האטרקציה הכי זולה, בקיאים, בג'יפים, בסנפלינג, במדריכים וכו', המינהלת מרכזת, את כלל הספקים הזולים והטובים בשוק במחיר טוב, וזה חוסך את כל העבודה שזה הדבר הכי חשוב.

מה הם האטרקציות שיש לאיחוד להציע?

בגדול הם מתחלקות לשתי סוגים, יש אטרקציות שיותר מתמשכות בזמן כמו הקיאים שזה הכי הרבה זמן, ממוצע של שעותיים וחצי לקבוצה, לא כולל הזמן שנכנסים ויוצאים, אם רוצים לתפוס הרבה זמן - זה הקיאים, כמובן יש את האקסטרים בעכו שלוקח זמן, סנפלינג, ויא פארטה, האטרקציות הבינוניות הם ג'יפים ביבש, ואקווה כיף ברטוב, שהם בסביבות שעה, וכמובן שיש את האטרקציות היותר קצרות.

לכל איגוד יש משימה שאחראי עליו בחפ"ק, אם תוכל להרחיב גם בעניין הזה.

בכדי למנוע בעיות הנוגעות בעיקר לאטרקציות, אם למשל רכז הזמין ג'יפים לשעה 12, וכדי להוזיל את הג'יפים אנחנו צריכים למלאות לו שעות עבודה, כלומר, אנחנו לוקחים את הג'יפים ל- 8 שעות, ואנחנו ממלאים להם את הל"ז, וכך אנחנו מוזילים את המחיר. ואם הוא הזמין לשעה 12, המשמעות היא שבסביבות שעה 1 הקבוצה הבאה כבר אמורה לעלות, ואם לקבוצה של שעה 12 היה עיכוב כלשהו, פקק, או שעצרו והבחורים התעכבו וכדו', והגיעו לג'יפים חצי שעה באיחור, א"א להעלות אותם לג'יפים, כי זה יגרור תגובת שרשרת מיידית של עיכוב של כל הקבוצות האחרות, כי אנחנו מצופפים את הקבוצות כדי להוזיל עלויות.

אותו דבר באטרקציות כמו סנפלינג, המדריך מחכה, ונותנים לקבוצה שעותיים וחצי, ואם קבוצה איחרה בשעה, אין לנו אפשרות להכניס אותם, או באקווה כיף גם יש לו מגבלת כמות כמה הוא יכול להכניס בכל שעותיים.

ולכן אנחנו עושים ראשי אשכולות, שזה אומר - בחפ"ק יושב בחור שאחראי על מספר שכונות, לוודא איפה הם, ומה הם צריכים, ואם יש בעיות, ולכן חשוב לדעת ברגע שמזהים עיכוב שיכול להשפיע על האטרקציות, דבר ראשון להתקשר ולהודיע, כך ניתן לאלתר יותר פתרונות, ככל שאנחנו יודעים מזה יותר מוקדם, לדוגמא, ניתן לסכם עם החברה של הג'יפים שיוספו עוד 2-3 ג'יפים לשעותיים, או להפנות אותם לחברת ג'יפים אחרת, או להפנות אותם לאטרקציות שונות שיש להם פחות מגבלת כמות, כמו קיאים, או הינדי פארק, אקסטרים בעכו. כל ראש אשכול מקבל כמות מסוימת של קהילות, לעמוד בקשר אתם מהבוקר, לדעת שהם עומדים בל"ז, שאם העיכוב נהיה כתוצאה מאיחור של האוטובוס וכדו', ב-6:30 בבוקר כבר ניתן לדעת שאין להם אפשרות להספיק את הג'יפים בשעה 9, וזה תפקידו של ראש האשכול, להיות בקשר ולזהות

מוקדם ככל הניתן את הבעיות, ולחסוך חוסר נעימות לבחורים, אחרי שמגיעים למקום האטרקציה.

מה קורה לגבי אוטובוסים, מדריכים וכו', האם ניתן להזמין גם אותם דרך מינהלת האיחוד?

אפשר להזמין הכל, אוטובוסים, מדריכים, חובשים, מגישי עזרה ראשונה, מאבטחים ועוד, ניתן גם להתייעץ, איך לבנות מסלול למי שפחות בקי בחלק הגאוגרפי, ואגב, בימים אלו אנחנו עובדים למפות את האטרקציות בצפון, שיהיה מסומן את כל המסלולים וכל האטרקציות, שהמינהלת עובדים איתם, וכמה מקומות יש שניתן לאכול, ואלו קברי צדיקים ובתי כנסיות יש בסביבה. כך שכל הצפון יהיה פרוס לפני הרכז, ויהיה לו ברור אם הוא באזור עכו עם טורנדו ואקסטרים, מה יש לו באזור, וכך בשאר המקומות, מירון, הגולן למטה ולמעלה.

מה מחיר אוטובוס באיגוד?

זה נושא בעייתי מאד, כי אוטובוס מבחינת החברות הוא 12 שעות, וצריך לברר היטב מה קורה בשעות הנוספות, כי הממוצע של טיול הוא לפחות 15 שעות, וצריך חברות שיעמדו מאחורי המילה שלהם, ונהגים שלא יעשו בעיות, כי יש נהגים שלא מקשיבים למנהל, וכמדומני שבסוכות האחרון היו אוטובוסים שברחו לנוסעים, ומינהלת האיחוד עובדים עם חברות מסודרות, לא קבלנים וכו' שלא מכירים את הנהגים וכך עלול להיגרם בעיות, צריך לסכם ברור מה כלול במחיר, שלא ייווצר מצב שהנהג יתעצבן ממה שהוסיפו לו.

לסיכום כדאי להזמין מראש, ולחסוך כאב ראש - כך שרכז שיוצא לטיול יש לו ראש נקי ופנוי, להיות עם הבחורים, בלי להתעסק עם כל הלוגיסטיקה.

בימים הקרובים ישלח הקטלוג לקראת בין הזמנים ניסן.

תודה רבה!

ראיון עם רעיון

בעקבות תוכנית מדהימה, ורעיון נפלא של 'איחוד בני הישיבות' בשכונת חפציבה בבית שמש, ביקשנו לשוחח עם הרב דוד אנפולסקי שליט"א, מראשי האיחוד בבית שמש, שיסביר לכולנו על התוכנית המיוחדת ועל התוצאות הנפלאות שהשיגו בעקבות התכנית

תוכנית היעדים - מצ'ינג תורני

שלום הרב דוד אנפולסקי שליט"א

דבר ראשון תציג את עצמך, מאיזה איגוד אתה, ומה התפקיד שלך.

אני מנהל של איחוד בני הישיבות בשכונת חפציבה בבית שמש, ואנחנו קוראים לזה "ישיבת נצחיות התורה".

כמה שנים האיגוד פעיל?

ישיבת בין הזמנים פעילה כבר קרוב ל-11 שנה, והאיחוד, עם כל הפעילות לבחורים, בסביבות שנתיים וחצי.

שמעתי שאתם עושים איזה רעיון מאוד מיוחד, כמין 'מצ'ינג', היינו רוצים לשמוע את הרעיון, שנוכל להעביר את המסר הזה לכל הקהילות.

ראשית, ברצוני להדגיש שההשראה לכל הפעילות היא אודות לראשי האיחוד הארצי, הרב יהודה וייספיש שליט"א, והרב גדליה פולישוק שליט"א שבזכותם התאגדנו יחד מספר אברכים לעשות את המירב למען הבחורים, ולפני הכל א"א לבנות שום תכנית לפני שהבחורים קשורים אליך, מרגישים אצלך הרגשה ביתית, ומגובשים ומאוחדים בינם לבין עצמם.

מקובל מקדמת דנא שבכל ימי ביה"ז פותחים ישיבת בין הזמנים, וכל הרוצה ללמוד בתיבת נח יבוא וילמד, אבל לא כל הבחורים מתחברים לזה, מכיון שאין מסגרת לימודית עם הספק, ואין את החברותא הקבוע, יום אחד לומדים הכנה לזמן הבא, וביום הבא חושבים שעדיף לחזור על מה שלמדו זמן שעבר, ביום השלישי חושבים שחייבים לדעת הלכה, נלמד קצת הלכות שבת, אח"כ החברים קוראים לו לטיול, וכך נגרר מעניין לעניין, עד שמסתיים בין הזמנים, ואז הבחור מוצא את עצמו עם הרגשה ריקנית, תכנתי ללמוד את כל הדברים האלה והאלה, ובסוף יצאתי עם טלאים טלאים.

הסיבה לזה היא כי הוא לא בנה לעצמו תכנית עבודה כלשהי, וגם אם בנה אותה, אין לו מחויבות כלפי אף אחד לעמוד בתכנית הזו, כמענה לדבר הזה נבנו בקהילות רבות מסגרות שונות, יש כאלו שלומדים נושא מסוים בעיון, כמו מלאכת בורר, שאלות מעניינות, גיבושים שונים מסביב לדברים כאלה ואחרים, דבר מאד מבורך, וכך גם אנחנו פעלנו.

אמנם, מכיוון שהבחורים מחולקים למגוון גילאים, וכן לא כל הבחורים באותה רמת כשרון, ולומדים בישיבות שונות, בצורות לימוד שונות, וא"א לרצות את כולם, בפרט שהתועלת האמיתית מושגת בלימוד שליבו חפץ, ובכל תכנית שהיא, בערך כ-40% לא יתחברו אליה.

ולעצם הרעיון?

מכאן, הגה הרב אריה אינדורסקי שליט"א את 'תכנית היעדים', כאשר אנחנו במטרה שכל בחור ישמור על ייחודיותו, מה ללמוד ואיך ללמוד, כרצונו, אבל זה יתנהל בצורה של התחברות לכח הציבור, שכל אחד רואה שהוא תורם את חלקו לכלל, והכלל מדברן אותו חזרה.

כל בחור יושב עם האברך שהכי נעים לבחורים לשבת אתו, חביב הבחורים, וחושבים יחדיו מה

תכנית היעדים

להשתתפות בפעילויות ובתנאים המיוחדים

בחירת יעד אישי

בחר לך [בעזרת הנציג] 3 יעדים המתאימים לך מתוך הרישימה דלהלן:

המשימה	פרטים	כמות/זמן
שעת קימה קבועה	בשעה	
תפילה בשעה קבועה	בשעה	
חזרה על גמרא שלמדת בעבר	מסכת	מספר דפים/זמן
הכנה של הגמרא לזמן הבא	מסכת	מספר דפים/זמן
רכישת ידע תורני כללי		כמות/זמן

לוח התוכנית

דברים	ואתחנן	עקב	ראה
יום א' ג' אב	תשעה באב	י"ז אב	כ"ד אב
יום ב' ד' אב	י"א אב	י"ח אב	כ"ה אב
יום ג' ה' אב	י"ב אב	י"ט אב	כ"ו אב
יום ד' ו' אב	י"ג אב	כ' אב	כ"ז אב
יום ה' ז' אב	י"ד אב	כ"א אב	כ"ח אב
יום ו' ח' אב	ט"ו אב	כ"ב אב	כ"ט אב

פעילות שבועית מספר 1 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 2 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 3 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 4 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 5 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 6 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 7 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 8 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 9 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 10 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 11 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 12 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 13 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 14 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 15 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 16 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 17 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 18 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 19 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 20 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 21 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 22 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 23 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 24 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 25 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 26 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 27 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 28 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 29 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 30 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 31 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 32 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 33 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 34 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 35 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 36 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 37 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 38 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 39 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 40 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 41 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 42 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 43 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 44 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 45 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 46 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 47 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 48 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 49 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 50 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 51 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 52 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 53 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 54 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 55 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 56 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 57 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 58 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 59 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 60 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 61 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 62 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 63 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 64 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 65 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 66 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 67 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 68 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 69 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 70 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 71 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 72 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 73 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 74 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 75 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 76 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 77 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 78 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 79 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 80 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 81 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 82 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 83 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 84 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 85 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 86 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 87 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 88 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 89 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 90 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 91 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 92 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 93 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 94 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 95 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 96 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 97 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 98 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 99 לרובע נסייעה
 פעילות שבועית מספר 100 לרובע נסייעה

יש לסמן בכל יום בטבלה האישית וכן חובה לעדכן בקו הטלפון - 074-7962548

השוב לציין - ניתן להשתתף בתכנית מכל מקום בכדור הארץ...

במינוש המוגדר מראש אצל הנציג - ניתן לקבל הקלה מיוחדת = יעד אחד מזה - 100 שני יעדים - 150

כל יעד שבוצע < 50 היעד היומי < 100 ניתן להגיע כיום עד < 150

זה ברור שאם אתה רואה שהבחורים השקיעו, אתה רוצה לתת להם יותר. זה משתלם.

מאיפה אתה מתקצב?

מהעירייה אין לנו שום תקצוב, יש לנו עזרה מגיוס כספים מסיבי.

הבחורים צריכים לקבל משהו יותר, כנגד היצר הרע, והכי חשוב, שבאמת, השאיפה שלנו להרחיב את זה בעז"ה גם לאמצע הזמן, שהבחור מגיע לשבת חופשית, יהיה להם אפשרות, גם בישיבה, בתוך הסדרים, בין הסדרים, שיוכל לבחור לעצמו, מתי שהוא רוצה. הוא בוחר לעצמו יעד, הרעיון של תכנית עבודה הוא כל כך חזק, וכדברי המסילת ישרים שאנחנו צריכים ללמוד מהסוחרים הגדולים, בלי חשבון זה נועד לכישלון, ואם ברצוננו שהבחורים יגדלו גדולי ישראל, הם חייבים להיות על פי תכנית שהם בחרו לעצמם, ומתחברים אליה, לא שהכתיבו להם. וכך אפשר לגדול, עד שהשמים הם הגבול.

דווקא כשיש תמיכה, את הנציג שכיף לך לבוא אליו, ואתה מקבל תגמול, בהתחלה קצת יותר גדול, כדי שזה יכנס לשוונג, אח"כ הוא כבר מתחנן אליך, והלוואי ולי היה כזו תכנית בבחורות, זה דבר הכי גדול...

ניצלתי את בין הזמנים!

מה היתה הצלחת התכנית?

האמת היא שבתחילה מאד פחדנו, הרי בחורים לא אוהבים שנכנסים להם ל'קישקעס', ולכן הקדמתי שהתכנית מתאימה רק אחרי שנוצר חיבור בין הבחורים למערכת, נהיה אימון, הם מרגישים בבית, אז זה אפשרי, ואכן ב"ה כך עשינו, התחלנו עם כנס פתיחה, כמו מצ'נג אמיתי, הבאנו להם מתנת הוקרה, מטען נייד לכל מי שקיבל על עצמו יעד, הפעילים הלהיבו אותם בדרשותיהם, הדליקו בהם את האש, הסבירו להם במה מדובר, ואז יצאנו לדרך...

בסיכום ניתן לראות שבשבוע הראשון שזה הכי חם, הגענו ל-131% בציבור, ובסיום בין הזמנים הגיעו ל-105% מהיעד, כאשר היעד הוא 100 נקודות לכל יום מימי החול, כפול מספר המשתתפים.

יש לזה עלויות כספיות מעבר לטיולים הרגילים?

הצבנו לוח דגיטלי גדול בכניסה לבית מדרש כשכל רגע נתון הוא מתעדכן את מה כל בחור עדכן בקו הטלפון וכמה נקודות הוא צבר, זה כח המצ'נג, ולא צריך בשביל זה תוכנה מיוחדת, מספיק מחשב עם חיבור לדרייב, שהוא מוזן מהנתונים שזורמים אליו מהקו, ומתעדכן אוטומטי.

מעלת התכנית היא שניתן להשתתף בתכנית בכל מקום שאתה נמצא בארץ, אתה יושב אצל הנציג ומגדיר את היעדים שלך, ואם אתה בנופש כמה ימים אתה יכול לבקש הקלה.

מאיך גיסא, אנחנו מודדים את הציבור, כמה הוא הצליחו, אם הציבור הצליח 80%, מקבלים שידרוג א', אם הצליחו 90% מקבלים שדרוג ב', הפעילות ותגמול משתנים, כך גם מי שלא החמיץ שום משימה, מקבל תגמול אישי נוסף, כמו טרקטורונים וכדו'.

בסוף התכנית מקבלים באופן אישי תעודת הוקרה מיוחדת, שם מפורטים היעדים שעמדת בהם בהצלחה.

כשאתה יודע שבסוף בין הזמנים אתה יוצא עם משהו, וזה כתוב לך, זה נותן סיפוק מאין כמוהו,

הבחור רוצה להספיק בבין הזמנים, ובדגש שלא יקח דברים קשים, אתגרים קשים, אבל לא דבר קטן מדאי, כל בחור לפי הרמה והכישרון והרצון שלו, להכין לזמן הבא, או לעשות חזרה, אבל משהו מוגדר, או לפי כמות זמן, או לפי כמות דפים, וכדו', זה יכול להיות בכל התורה כולה, לפי בחירתו.

יחד עם זה שילבנו את קימת שחרית, או שעת קימה, או זמן תפילה מסויים, שעד זמן זה הוא מתפלל.

חילקנו כרטיס לכל בחור עם אפשרות בחירה בחר בעזרת הנציג שלש דברים שמתאימים לך...

כל יעד שבוצע 50 נקודות!

היעד היומי מינימום 100 נקודות לשני משימות!

ניתן להגיע עד 150 ביום, שזה כל שלשת המשימות!

יש לסמן בכל יום את מה שעשית בטבלה, וכן לעדכן בקו הטלפון שמתעדכן באופן ישיר בלוח הדיגיטלי.

האיחוד

איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

מגוון תכניות 'האיחוד' סביב ימות השנה:

• רכז קהילתי:

בכל סניף של איחוד בני הישיבות בארה"ק קיים רכז מקומי שתפקידו לרכז ולתכלל את הפעילות הקהילתית לבני הישיבות מטעם 'האיחוד', במסגרת תפקידו הוא מסייע להושיט כתף תומכת לכל בחור ישיבה שזקוק לכך, הרכז נותן תמיכה רגשית, חברתית, לימודית, ובעיקר אוזן קשבת לכלל הבעיות עמם מתמודד בחור צעיר בימינו, דבר שהוא הצורך המרכזי ביותר בעולמו של המתבגר, רכז הקהילה מקיים קשר רציף עם הבחורים במהלך השנה כולה - גם בשהותם בישיבה.

בנוסף, 'האיחוד' נותן מענים טיפוליים, לבעיות שונות שעמם מתמודדים בני ישיבות צעירים, ומסייע להם להישאר בעולמה של תורה בחשק ובשמחה.

'האיחוד' שומר על קשר עם רבני הקהילות וראשי הישיבות, בכדי לדאוג לכל בחור הזקוק לסיוע הן ברמה הרוחנית והן ברמה הגשמית.

הבית השני של בני הישיבות בארץ ישראל

'איחוד בני הישיבות' בנשיאות רבותינו מן ראש הישיבה הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א ומן ראש הישיבה הגאון רבי דוד כהן שליט"א

בעמודים הבאים מפורטים המספרים המדברים בעד עצמם. מספרים שמשקפים אולי במעט מהעשייה הקדושה של 'האיחוד' לא מחושבים בהם הדורות הבאים, גם לא הזכויות העצומות.

מהו 'האיחוד' - איחוד בני הישיבות בארה"ק?

'איחוד בני הישיבות' (להלן: 'האיחוד') הוא ארגון גג המאגד למעלה מ-30.000 בני ישיבות לפעילות תורנית בתקופות ימי בין הזמנים, סופי שבוע וכן בשאר ימות השנה.

'האיחוד' מקיים פעילות רחבת היקף בכל תקופות השנה, לשם הצלת בני הישיבות מפגעי הזמן וניסיונות התקופה, וכן מסייע לחבר אותם לקהילות הקודש, באופן חווייתי ע"י תכניות שונות ומגוונות.

אין תורה כתורת ארץ ישראל!

ככה זה נראה כשארץ ישראל מתקדשת בתורה.

'איחוד בני הישיבות בארה"ק' - 'האיחוד' עומד בנשיאותם של מרן ראש ישיבת סלבודקא הגאון רבי משה הלל הירש שליט"א ומרן ראש ישיבת חברון הגאון רבי דוד כהן שליט"א, ובהכוונת ראשי הישיבות שבארץ ישראל, מאחד פעילות תורנית עבור 32,000 נערים ובחורים כ"י, ב-224 קהילות מ-32 ערים בארץ ישראל.

החל מפעילות תוכן ייעודית לבחורי ישיבות במהלך כל ימות השנה ובדגש גם על משך 3 חודשי בין הזמנים, וכן מוקד שיבוץ ישיבות, ייעוץ חינוכי להורים ולתלמידים, 'האיחוד' הוא פלטפורמה המקיפה פעילות סביב השעון במשך כל ימות השנה.

• חונכים קהילתיים:

בהתאם לצורך, 'איחוד בני הישיבות' מתאים חונך קהילתי מיוחד, לבחורים המתקשים וזקוקים לקידום תורני או רגשי.

• פרויקט חונכים:

התוכנית מסייעת לשלב אברכים בתוככי הישיבות כמענה לבחורים הזקוקים לכך לחברותא הנותנת מעטפת רגשית לימודית.

• ביקורי ישיבות וערכות תמיכה:

הרכזים הקהילתיים יוצאים במהלך השנה, מספר פעמים לישיבות הגדולות ברחבי ארץ ישראל, כשהם מצוידים

בערכת שי עשירה ומיני מתיקה ביתיים, בכדי לתת למתבגר תחושה חמימה של בית חם.

• המתאחדת בתורתך:

סדר לימוד משותף בלילות שבת בספר 'קצות החושן' ולאחר שיעור קצר על הנושא מתכנסים המשתתפים לעונג שבת משותף, בנוסף 'האיחוד' מקיים בכל קהילה סדרי לימוד מיוחדים בלילות שבת בחורף, ובימי שישי בקיץ, בהשתתפות הרכזים הקהילתיים שנמצאים במקום עבור הבחורים, לבחורים מוגש כיבוד עשיר, וכן מוענקים להם פרסי עידוד על השתתפותם.

• פעילות בין הזמנים:

במהלך השנה בחודשים תשרי, ניסן ואב, ימי בין הזמנים מקיים 'האיחוד'

וכישוריהם, 'האיחוד' מסייע בליווי עד למציאת פתרון לשביעות רצון הבחור.

• תוכנית כתיבת חבורות:

'האיחוד' מקיים תכנית 'תלמודו בידו' לעידוד כתיבת מערכות תורניות בקרב בני הישיבות, המגישים את חידושי תורתם לרכז הקהילה, ומקבלים אותו ערוך ומהודר ע"י צוות האיחוד, כמו"כ מתקיימים הגרלות עידוד, ומידי תקופה יוצאים החבורות בספר מהודר עם החברות המובחרות.

• ערבי חינוך להורים:

'האיחוד' מפעיל מערך של סדנאות ומפגשי חינוך להורים למתבגרים, עם מיטב אנשי החינוך ברחבי השכונות, כשעשרות הורים משתתפים במפגשים הללו.

• עידוד סיומי מסכתות:

תכנית הנקראת 'כולא מסכתא' לעידוד ודרבון בני הישיבות, לסיים את המסכת

פעילות אטרקטיבית ומלאה בתוכן חשיבת, וכן נסיעות לטיולים בפיקוח רוחני, לרבות בני הישיבות מכל רחבי הארץ, לשם כך מוקם חפ"ק מיוחד עם עשרות עובדים בצפון הארץ, המשנעים אוכל וציוד לאתרי הטבע ומסלולי הטיולים, לרבות בני הישיבות המחליפים כוחות בימי בין הזמנים, לקראת שובם להצלחה בלימוד התורה בישיבה.

• מוקד ייעוץ:

האיחוד מקיים מוקד מיוחד לייעוץ חינוכי עבור הורי בני הישיבות, וכן לבני הישיבות עצמם, המוקד נותן מענה בכל ימות השנה, על מנת להציל את בני הישיבות בתקופות ההתמודדות שלהם.

• סידור ישיבות:

מוקד מענה ותמיכה לבני הישיבות המעוניינים לעבור ישיבה, או להסתדר בישיבה התואמת יותר ליכולותיהם

שכונתיים, ערב הכניסה לשיבה קטנה, לסדרי לימוד ושיעורי הכנה לשיבה.

וכן דבר נשיאי האיחוד, ועוד אנשי מקצוע בפאנלים מורחבים, והרצאות תוכן.

הנלמדת בישיבה - תוכנית נושאת הגרלות ופרסים.

• ימי עיון 'יום בחציר' לבני הישיבות הגדולות:

ימי עיון לבני הישיבות גדולות הנקרא 'יום בחציר'. הדרכות, סימפוזיון, שיעורים והרצאות תוכן חשיבות, תוכן איכותי ברמה גבוהה בנושאים אשר על סדר היום, מפי רבנים ואנשי חינוך, ולסיום פעילות חברתית מגבשת, בשילוב קומזיץ מרגש.

• ימי עיון 'משיבת נפש' לבני הישיבות הקטנות:

ימי עיון לבני הישיבות הקטנות 'משיבת נפש', יום מלא בתוכן איכותי שיעורים ושיחות הכוונה מפי רבני הישיבות, ופעילות חברתית ותוכניות הפעלה משותפות.

• תוכנית מסילות/משכני:

תוכנית מפגש במוצאי שבת לקבוצת מיקוד, עם שיעור לימוד והשקפה, וגיבוש חברתי ביצירת קשר אישי בין המגיד שיעור לבחור.

• נטועים:

יצירת מסגרות ערב לבני כיתות ח' העומדים בשנת ההכנה לשיבה קטנה, לימוד וגיבוש חברתי כולל אתגרים לימודיים חווייתיים ופרסי עידוד.

• כנסי הכנה לשיבה קטנה:

כנס הכנה מרכזי עם כלל בני הישיבות העולים לשיבה, בדברי הדרכה והכוונה מרבותינו שליט"א בשילוב ישיבות הכנה

• עלון 'שבת':

עלון הנקרא 'שבת' המיועד לבני הישיבות, היוצא לאור אחת לרבעון, בעלון תוכן מגוון של שאלות ותשובות עם רבותינו ראשי הישיבות ומשגיחים, וכן שיחות הדרכה והכוונה, לאחר ימי בין הזמנים יוצא עלון מוגדל ומורחב, עם סיקור מצולם מכלל הפעילות של 'האיחוד' בכל הארץ וכן תמונות מהפעילות של הקהילות השונות.

• ימי עיון לרכזים:

האיחוד עורך ימי עיון לרכזים, העומדים על מלאכת עבודת הקודש, בניהול הארגון השכונתי בנתינת כלי עבודה ורעיונות מעשיים לתועלת, כשבמרכז היום שיח מאת רבנים ומחנכים,

'האיחוד' במספרים שמדברים בעד עצמם

ליווי אישי

9,270

בחורים זכו לביקורים בשיבות, במסגרת קשר אישי מחזק ומעצים המעניק דרבון ושייכות בהמשך התעלותם, ובמקרי הצורך פתרון בעיות בסיוע רגיש ומסור.

חורה ללא גבול

22,358

בחורים השתתפו במיזמי 'האיחוד' לריבוי תורה בכל זמן, ביניהם פרויקט כתיבת חבורות ארצי, סדרי לימוד בלילות שבת, ותכנית סיומי מסכתות שזכו להצלחה אדירה.

איחוד בני הישיבות בארה"ק

משד: רחוב אנני נזר 57

טלפון 073-3828280

האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל

מוכנות וכלים

4,565

בחורים ובני נוער השתתפו בימי מוכנות מיוחדים שמקיים 'האיחוד' בקרב העולים לישיבה קטנה ולבחורים העולים לישיבה גדולה. אלפים קיבלו בימי עיון אלו כלים נכונים לקראת מעבר יציב שיבטיח את הצלחתם באתגרים הישיבתיים העומדים לפתחם.

סידור ישיבות

1,087

בהיכלי התורה בסיוע מחלקת סידור ישיבות. ברגישות, במסירות ובמאמץ פועל 'איחוד בני הישיבות' במטרה שלא יהיה בן ישיבה אחד ללא מסגרת ויד מכוונת.

פעילויות בין הזמנים

38,700

בני ישיבות משתתפים באופן קבוע בשיבות בין הזמנים ובפעילויות של איחוד בני הישיבות, אשר הפכו תקופות אלו לתנופת התמדה והגנה ברמה הגבוהה ביותר, בלימוד, בהתעלות ובמלוא שמירת הנפש.

 האיחוד
איחוד בני הישיבות בארץ ישראל